

ရှုမိ
ကလောင်ခွဲ
ရှုမိ

နေချင်းညချင်းအပြီး
တည်ဆောက်တဲ့ကမ္ဘာ

BURMESE
CLASSIC
.com

DESIGN THEIN SHWE KYI

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၀၁၉၀၁
ပျက်စားခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၉၁၀၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-၀၄၅၀၆) (ဗျူးစာပေ)

အမှတ် (၅၁)၊ အခန်း (၃၀၁)၊ ဆရာစံလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်။

ဆတွင်းနှင့်ပျက်စားခွင့်ပုံနှိပ်

ဦးကျော်ရင် (မြ-၀၅၄၀၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သင်္ခါလမ်း၊ စော/ဇနက် ရပ်ကွက်

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပျက်စားခွင့်ပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

ဆတွင်းလေင်

ကိုပေါက် (Image Art Work)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

ပိုးမီးစာပေ

စုန်း - ၀၁- ၂၉၀၉၉၅

<p>သို့။ နေချင်းညချင်းအားဖြင့်တည်ဆောက်တဲ့ကမ္ဘာ/ သို့။ - ရန်ကုန်။ ဗျူးစာပေ ၊ ၂၀၁၁ ။ ၂၀၈ - စာ ၊ ၁၂ X ၁၈ စင်တီမီ (၁) နေချင်းညချင်းအားဖြင့်တည်ဆောက်တဲ့ကမ္ဘာ</p>	<p>၅၉၅ - ၈၃</p>
---	-----------------

အခန်း (၁)

‘ခါတော်မှီ’ ခြေလှမ်းတွေ မဝံ့မရဲ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေတာ တော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ပထမဦးဆုံး ကျောင်းတက်ရက်မို့ စိတ်က အလိုလို ကြောက်ရွံ့စိတ်ကလေး ဝင်နေသည်။

တက္ကသိုလ်နယ်မြေကို ခါတော်မှီ ပထမဆုံး ခြေချမိခြင်း ဖြစ် သလို အဖော်အသင်းလည်း မရှိတာမို့ အားငယ်စိတ်ကလေး ဝင်နေသည်။

ပျက်စားလေးတွေက ဟိုဟို သည်သည် ချာလည်လို့ သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ယောက်များ တွေ့လေမလား ရှာဖွေနေမိ၏။ အထက် တန်းကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်သာ တွေ့လိုက် လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။

အခုတော့ ခါတော်မှီမှာ တစ်ယောက်တည်း အူတူတူလေးလို့ ဖြစ်လို့။

အခြားသော မိန်းကလေးတွေက အဖော်တွေနှင့် ရယ်ရယ်
မောမောလေး လျှောက်သွားနေကြချိန်မှာ ခါတော်မှီကတော့ တစ်ကိုယ်
တည်း။

မြင့်မားသွယ်လျသော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားနှင့် ဝင်းအိကြည်
စင်သော အသားအရေလေးနှင့်မို့ အားလုံးထဲမှာ ထင်းနေတာတော့
အထင်အရှား။

မျက်နှာကဝန်းလေးက ဝိုင်းစက်စက်၊ နှာတံလေးက သွယ်စင်း
ပေါ်လွင်သည်။ ရယ်လိုက်တိုင်း ခွက်ခနဲ ထင်းနေသော ပါးချိုင့်လေးတွေ
ပုလဲနှစ်ရောင်ဝင်းကာ ညီညာသော သွားတန်းလေးတွေကို ကွယ်ဝှက်
ပေးထားသော နှင်းဆီနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း နဂိုစိုလှုံ့မြန်းနေသည်။

နတ်မိမယ်လေးတစ်ပါး နတ်သက်ကြွေကာ လျှောက်လှမ်းနေ
သလား ထင်မှတ်ရတော့လည်း အားလုံးသော ကျောင်းသားတွေရဲ့အာရုံ
က ခါတော်မှီဆီမှာပဲ စုပြုံနေတော့သည်။

ဇရက်ရှာခေါ် သစ်လွင်ကျောင်းသားတွေကော ရပီတာ ဟုခေါ်
သည့် ဝါရင့်ကျောင်းသားကြီးတွေပါ ခါတော်မှီ အလှကို သတိမပြုဘဲ
မနေနိုင်ကြပါ။

ခါတော်မှီ ဝတ်ဆင်ထားတာကလည်း ခြေမျက်စိလေးဖုံးအောင်
တွဲကျနေသော ဟာပိုင်ရီစကဒ်နှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်း
ရယ်ဒီမိုတီအင်္ကျီလေးနှင့်ဆိုတော့ အားလုံးထဲမှာပေါ်လွင်လို့နေသည်။

အုန်းညှင်းအပြီတည်ဆောက်တဲ့ကမ္ဘာ

ခြေဖမ်းနုနုလေးအောက်မှာ စီးထားသော ပင်စဲလ်ဟီး ဒေါက်
ချွန်ပီနပ်လေးကြောင့် ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ စမတ်ကျကြည့်ကောင်းနေပြန်၏။

‘မြတ်သောသူ’ တို့အုပ်စုလည်း တက္ကသိုလ်ရဲ့ ပထမဆုံးနေ့လေး
ကို အခြားသော ကျောင်းသားများနည်းတူ မျက်စိအစာကျွေးနေမိကြတာ
ပါပဲ။ အုပ်စုထဲမှာ ‘မြတ်သောသူ’ က အငြိမ်လေးရှိပေမယ့် ဂျွန်ဇေလ်
နှင့်ဗီတာတို့နှစ်ဦးကတော့ အကဲဆုံး။

“ဟာ မိုက်တယ်ကွာ လန်းတယ်”

“ဟိုးက လာနေတဲ့ အုပ်စုက ပိုလန်းတာကွ၊ အဖြူလေးက
ဒီတယ်”

“အေးကွ ဝါတော့ အနီလေးကို အမှတ်ပိုပေးတယ်ကွာ”

မြင်သမျှ တွေ့သမျှ အလွတ်မပေးကြဘဲ ပါးစပ်ကလည်း
ပေါက်ပေါက်ဖောက်ကာ မစားရဝမခန်း ပြောနေကြတာကို မြတ်သောသူ
အတော်သည်းခံ နားထောင်ပေးနေရသည်။

ဒီနှစ်ကောင်၏မျက်နှာတွေက လမ်းမပေါ်ကို ဘယ်ညာခါရမ်း
မျှနေသည်။ ဘယ်တက်ကာလာသမျှ မဒီတွေလည်း မလွတ်၊ ညာဘက်
က လာသူတွေလည်း အလွတ်မပေး။

မျက်လုံးတွေက ဗွီအားအပြင်းဆုံး မီးသီးကြီးတွေလို ဘယ်အ
ချိန်များ ဖောင်းခနဲ ပေါက်ကွဲမလဲဟု စိုးရိမ်ရသည့် အနေအထားမှာ
ရှိသည်။

“ဟာ”

“ဘာလဲ ငယ်ရ၊ လန့်လိုက်တာ အဲ အဲ”

ငယ်ကို လှည့်ဟောက်ရင်း အကြည့်တွေကို ငိုလွှတ်လိုက်သည့် ပီတာ ပါးစပ်ကြီးက ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားတာ ယင်ကောင် ဝင်ဥ ဥသွားနိုင်သည်။

“ကျောင်းစတက်တဲ့နေ့မှာ ဈေးဦးပေါက် အားဆေးလေး တစ်လုံးတော့ တွေ့ပြီ”

“ခြေတစ်လှမ်းကို ဒေါ်လာ တစ်သန်းတန်တယ်နော်”

“ပြိုင်ဘက်မရှိ ကွင်းပဲကွာ၊ မင်းလက်ခံသလား ပီတာ”

“ခြွင်းချက်မရှိ လက်ခံတယ်၊ ကြည့်ရတာ ဖရက်ရှာလေးပဲ ဖြစ်မယ်ကွ”

ရွှန်ငယ်နှင့်ပီတာတို့နှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူ ပြောနေတာကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခါတော်မှီ ဖြစ်နေသည်။

ဘေးမှာ အဖော်သူငယ်ချင်းလည်း မပါတော့ ခါတော်မှီ မျက်နှာလေးက အားငယ်စိုးကြောက်နေသလို ရွံ့ရွံ့လေး ဖြစ်လို့နေသည်။

“ရေလည် ဝှမ်းတယ် အဲ လန်းတယ်ကွာ အဟီး”

ရှေ့တည့်တည့်ရောက်မှ ရွှန်ငယ်က တမင်ကြားအောင် အော်တော့ ခါတော်မှီ ခြေလှမ်းလေးတွေ တွန့်ခနဲ ဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်သည်။ နုညက်ဝင်းမွတ်သော မျက်နှာလှလှလေးက မဲ့ခနဲ ဖြစ်ကာ ချက်ချင်း

စုပုပ်သွားတာ သူ့ကိုမြင်လိုက်တာကြောင့်ပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

“အဟား မျက်စောင်းလေးက ဟတ် ထိတယ်ကွာ”

ပီတာကပါ လှမ်းနောက်သည်။ ခါတော်မှီ မျက်ခုံးလေးတွေ တွန့်ကွေးသွားခဲ့ကာ တက်တစ်ချက်ခေါက်သည်။ ပြီးတော့ ချာခနဲ ခေါင်းလေး ပြန်လှည့်သွားခဲ့ကာ ခြေလေးဆောင့်ထွက်သွား၏။

“အား ဟတ် ထိရုံမကဘူး၊ ဒေါက်ချွန်နဲ့ပါ အနင်းခံလိုက်ရတာ ကွ အဟီး ဟီး ဟား ဟား”

ခါတော်မှီ ဒေါသဖြစ်သွားတာကို ပီတာက သဘောကျ ရယ်မောနေပြန်တော့ မြတ်သောသူ နည်းနည်းတော့ ဝင်ဟန့်ရသေး၏။

“မင်းတို့ကလည်း ဒီနေ့ပဲ ကျောင်းစတက်တယ်၊ ဒီနေ့ပဲ ရောဂါဟောင်းတွေ စထုတ်နေကြတယ်”

“ဟေ့ကောင် အိုက်တင်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ လာညက်ပြမနေနဲ့၊ ဒီလိုအလန်းလေးတွေကို ကိုယ်က ဦးအောင် ဖန်ထားမှကွ၊ ဟိုမှာ မင့်ဘိုးအေ စီနီယာကြီးတွေက ကျားပြူးပြူးပြီး ချောင်းနေတာ တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

ရေတမာပင်အောက်က ခုံတန်းတစ်ခုမှာ ထိုင်နေသော ကျောင်းသားဟောင်းတစ်ခုကို မေးဝေါ့ပြရင်း ပြောသည့်စကားကြောင့် မြတ်သောသူ လှမ်းကြည့်မိသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်နေပြီဖြစ်သော ခါတော်မှီ နောက်ပိုင်း

အလှတော့ကို အမိအရ လိုက်ကြည့်နေသော စိနီယာ ကျောင်းသားကြီး
 တွေ မျက်လုံးတွေက မျက်တောင်ခတ်ဖို့တောင် မေ့နေကြသည်။
 သူ သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေး ချလိုက်မိသည်။
 ခါတော်မှီ နင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် လှနေရတာလဲ။

အခန်း (၂)

“ဟော မေ့သမီးလေး ပြန်လာပြီလား။ အယ့်နယ်လဲ ကျောင်း
 ဘက်ရတာ အဆင်ပြေတယ်မို့လား။”

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ခါ ရဲ့ပရာဒိုကားလေး ထိုးရပ်ကတည်းက
 မေမေ ဧည့်ခန်းဆိုဖာထိုင်ခုံက ထလာကာ မေးသည်။ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်း
 ရင်း လည်သာကျောပိုးအိတ်ကို လက်ကဆွဲကာ ဝင်ခဲ့ရင်း ခါ မျက်နှာလေး
 အလိုမကျမှုတွေနှင့် သုန်မှုန်သွားခဲ့သည်။

“ဘယ်ကလာ အဆင်ပြေရမှာလဲ မေရဲ့၊ အခန်းတွေရှာရတာ
 လည်း ခေါင်းတွေနူး။ ကျောင်းထဲမှာလည်း ယောင်လည်လည်နဲ့ ဟိုကောင်
 မြတ်သော ကိုတော့ ရေလည်တင်းတယ် မေရာ”

ခါ စကားကြောင့် မေမေ မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားရင်း

“ဟောတော် မြတ်သောက သမီးကို ဘာလုပ်လို့လဲ”

“သူ့သူငယ်ချင်းခေါ်တော့တွေနဲ့ သမီးကို ဝိုင်းရိုင်းပြီး ပါးစပ်က ပေါက်လွတ်ပဲစား လျှောက်ပြောနေကြတာကို သူက လုံးဝမဟန်ဘဲ ဘဲဝန်း လည်လိမ်ထားတဲ့ ရုပ်နဲ့ မသိသလို ထိုင်ကြည့်နေတယ် မေရဲ့”

ခါ စကားကို နားထောင်ရင်း မေမေ ပြုံးကာ ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်၏။

“ဪ သမီးရယ်-သူ စတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ကို ဝင်ဟန့်ရင်း အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ ရန်ရှောင်တဲ့အနေနဲ့ ငြိမ်နေတာ ဖြစ်မှာပါ”

မေမေ လေပြည်လေးနှင့် ဖျန်ဖြေနေတာကို မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ခါ ဆိုဖာထိုင်ခုံကြီးမှာ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး ထိုင်ချပစ်လိုက်သည်။

“သူက ဒီလိုနေစရာလား မေရဲ့၊ ခါ ဘက်က ရှိရမှာပေါ့”

“မမှသမီးလေးက ချောလှနိုးနေတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကတော့ အမြဲကြုံနေမှာပဲလေ၊ အဓိကက မမှသမီးလေး စိတ်မယိုင်သွားဖို့ပဲ”

မေမေက ခါ ဆံပင်ပျော့ခွေခွေလေးတွေကို တယုတယ သပ် တင်ပေးရင်း ဆိုသည်။ ခါ မေမေ့ကို သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း

“ခါ ကို ယုံပါ မေရဲ့၊ ပညာရေးကလွဲရင် ဘာမှစိတ်မဝင်စား ဘူး တကယ်”

မေမေ ကျေနပ်သွားသလို ခေါင်းလေးညိတ် ပြုံးသည်။ စိတ်

ထားနူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး အရာရာကို အကောင်းမြင်တတ်သော မေမေနှင့် ဇေဇေကတော့ ကွာခြားပါသည်။

ဇေဇေက ခါ့ကို ချစ်ပေမယ့် စည်းကမ်းစနစ်တော့ ရှိသည်။ ယဉာသင်ချိန်မှာ ချစ်သူရည်းစားထားသည့်ကိစ္စကို လက်မခံဟု အပြတ် ပြောထား၏။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို ဘာမှလိုလေသေးမရှိ အောင် ဂရုစိုက်ချစ်သည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဖြစ်ပြီဆိုသည်နှင့် ခါ ကိုယ်တိုင် စီးဖို့ ပရာဒိုတစ်စီး ဝယ်ပေးသည်။ မြတ်သောကိုလည်း ခါကို စောင့်ရှောက်ဖို့ မှာထားသည်။

အမှန်တော့ မြတ်သောသူ ဆိုတာ ခါတို့နှင့်အိမ်ချင်းကပ် သူငယ် ချင်းတွေပဲ ဖြစ်သည်။ မါတော်မို ဇေဇေနှင့် မြတ်သောသူ ဇေဇေက လုပ်ငန်းချင်းပတ်သက်ပြီး မိတ်ဆွေတွေလို ခင်မင်ကြသူတွေ၊ မေမေတို့ မိန်းမချင်းကလည်း တီးတိုးတိုင်ပင်ဖက်တွေပဲ ဖြစ်သည်။

မြတ်သောနှင့်ခါကလည်း အထက်တန်းကျောင်းတုန်းကသာ ကျောင်းချင်းမတူကြတာ။ အခု နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်တက်တော့ တူသွားခဲ့သည်။ မြတ်သောက ပြင်သစ်မေဂျာ၊ မါတော်မိုက တရုတ်မေဂျာ ယူထားသည်။

အလယ်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက အိမ်နီးချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လို ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေပါပဲ။

သည်မနက်ကလည်း ကျောင်းကို အတူသွားကြမည်ဟု ဒိတ်ထားပြီးမှ ခါ ကို လာမခေါ်ဘဲနှင့် သူ့ယောက်ျားလောင်း သူငယ်ချင်းတွေ လာခေါ်လို့ဟု ဖုန်းဆက်ကာ အရင်သွားနှင့်သည်။

မနက်ကတည်းက ခါ စိတ်တိုဒေါသထွက်နေတာ ကျောင်းမှာ သူ့ကိုရှာတော့ အုပ်စုဖွဲ့ ဗရတ်ကျနေတာမှ ခါကိုတောင် ချမ်းသာမပေးတော့ ပိုလို့ဒေါသထွက်မိသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ကျောင်းဆင်းကော့ ခါတို့အခန်းရှေ့ မြတ်သော လာစောင့်နေတာကို သိလျက်နှင့် ခါ တခြားကျောင်းသူတွေနှင့် ကွယ်ပုန်းထွက်ခဲ့ကာ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ သမီးလေး အဝတ်အစားလဲ၊ ရေမိုးချိုးတော့နော်”

မေမေစကားကို ခေါင်းညိတ်ပြတုန်းပဲ ရှိသေးသည်။ စားပွဲပေါ်တွင်ထားသော လည်သာ ကျောပိုးအိတ်လေးထဲက ခါ ဟန်းဖုန်းလေးက တီးလုံးသံလေး ထမြည်လာ၏။

ခါတော်မှီ ဖုန်းလေးကို ထုတ်ယူနေတော့ မေမေက စူးစမ်းသော အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်နေ၏။

“ဟိုကောင် မြတ်သော မေချဲ့”

ခါ မြောလိုက်တော့မှ မေမေ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးနေ၏။ ခါ အလိုမကျ မျက်နှာလေးနှင့် ဖုန်းကိုဖွင့်နားထောင်လိုက်၏။

“ဟဲ့လို ခါ ငါပါဟ”

“နင် ငါ့ဆီကို ဘာလို့ ဖုန်းဆက်တာလဲ၊ နင့်ကိုငါ လုံးဝတင်းထားသိလား။ ဒီလောက် နင့်အကောင်တွေ ငမ်းကြောထနေတာကို နင်မို့ ထိုင်ကြည့်နေရက်တယ်”

ခါ အသံတွေက မာဆတ်ပြီး ရန်လိုနေတော့ မြတ်သော ချက်ချင်း ဘာမှမပြောနိုင်ရှာပါ။

“ခါ နေပါဦး”

“ဒီမှာ ဆင်ခြေ ဆင်လက် ဆင်နားရွက်တွေ လာလုပ်မနေနဲ့၊ ခါ စိတ်မဝင်စားဘူး။ နင့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပဲ နင် သွားခေါ်၊ ငါ့ကို လာမခေါ်နဲ့”

ပြောပြီးသည်နှင့် ခါ ဖုန်းကို ပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ မေမေက ခါကို ကြည့်ရင်း

“သမီးရယ် ဟိုက အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြနေရင်လည်း ကျေနပ်လိုက်ပါကွယ်”

“မေ မသိပါဘူး။ သူက သမီးကို စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်ပြီးရင် အကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုးနဲ့ ဆင်ခြေပေးနေတော့တာ၊ သမီးကတော့ သူ့ကိုခင်လိုက်ရတာ၊ သူကျတော့ သမီးခင်သလိုမှ မခင်တာ”

အလိုမကျသော မျက်နှာနှင့်ပြောကာ အပေါ်ထပ်ရှိ ခါအခန်းဆီသို့ ခါ ဘောက်ဆတ်ဆတ်လေး ထွက်ခဲ့သည်။ မေမေ ခါကိုကြည့်ရှင်းပင့်သက်ချ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ သေချာသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ပခုံးမှာ လွယ်ထားသော အိတ်ကို ခါစာကြည့်စားပွဲပေါ် ဘုတ်ခနဲ ပစ်တင်သည်။ ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာတွေကို ချရန် ပြတင်းတံခါးဆီ လျှောက်ခဲ့၏။

မရည်ရွယ်ပါဘဲ အကြည့်တွေက မြတ်သောတို့တိုက်ဆီ ရောက်သွားခဲ့သည်။

“ဟင်”

မြတ်သော ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အခန်းပြတင်းဝမှာ မတ်တပ်ရပ် လက်နှစ်ဖက်ပိုက်ကာ မိန့်မိန့်ကြီး ကြည့်နေသည်။

ခါတော်မှီ နှုတ်ခမ်းကို ပိုရှုကာ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးပစ်လိုက်၏။ မြတ်သောက မချိုမချဉ် မျက်နှာပေးနှင့် ရယ်နေသေး၏။

ပြီးမှ

“ခါ နင် ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟာ။ မနက်က နင့်ကိုစောင့်မခေါ်ဘူးဆိုတာ ဟိုကောင်တွေ မြင်သွားရင် ဝိုင်းစမာစိုးလို့ပါဟ”

“အပိုတွေ လာမပြောနဲ့”

ခါ ခပ်စူးစူးလေး အော်ပစ်လိုက်သည်။ တကယ်ဆို အကွာအဝေးက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကြားမှာ ပေနုဆယ်လောက်ပဲ ရှိတာမို့ ဒီလောက်အော်စရာတော့ မလိုပါ။

“တကယ်ပြောတာပါ နင်က အရမ်းလှနေတော့ သူတို့က ဇွတ်မိတ်ဆက်ခိုင်းကြမှာ သေချာတယ်။ အဲဒီကောင်တွေက တကယ် ဗရုတ်

သုတ်ခကောင်တွေ၊ ဒါကြောင့် နင်နဲ့ငါ အိမ်နီးချင်းတွေလို့ သူတို့ မသိစေချင်လို့ နင့်ကို မခေါ်ဘဲ ထွက်သွားတာပါဟာ”

လေသံပြေပြေနှင့် မြတ်သော အကျိုးအကြောင်း ခိုင်လုံစွာ ချဉ်းပြနေတော့လည်း ခါ နည်းနည်းတော့ စိတ်ကျေနပ်သွားတာ အမှန်။

“အဲဒါဆို နင် ဖုန်းဆက်ကတည်းက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြထားပါလား။ ဟွန့် ကျောင်းထဲရောက်တော့လည်း နင့်ကောင်တွေ ဒီလောက်မျက်နှာရှူးနေတာကို နင်က မဆိုင်သင်လို ထိုင်ကြည့်လို့”

မကျေနပ်ချက်နှင့် နောက်ထပ်စွဲချက်တစ်ခု ခါ ထပ်တင်တော့ မြတ်သော မျက်နှာပေါ်က ပါဝါရွှေ့ကိုင်းမျက်မှန်လေး ပင့်တင်ရင်း ဖြေရှင်းပြန်သည်။

“အဲ အဲဒါကဟာ သူတို့က နင့်ကို ငါ့သူငယ်ချင်းမှန်းမှ မသိတာ။ အဲ သိသွားရင်လည်း ငါ့ဆီကို ချောင်းပေါက်အောင် လာမှာသေချာတယ်။ နင့်ကို လာနွယ်နေမှာစိုးလို့ ပြီးတော့ ပါးစပ်က စတာလေးနဲ့ နင့်အသားလည်း ပဲ့ပါသွားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး တမင် မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်တာပါဟာ။ ငါ ပြောတာ ယုံပါ နော် ခါ”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖြေရှင်းချက်တွေ ကျေနပ်အောင် ပေးနေတော့လည်း ခါ ကျေနပ်စွာ မျက်နှာလေး ပြန်ပြုံးသွားမိသည်။

ဒီလို အလိုက်သိလွန်းသော သူငယ်ချင်းလေးကို ခါလည်း အကြာကြီး စိတ်မကောက်ချင်ပါ။

မြတ်သောသူ ဆိုသော စာဂျိုးလေးက ခါ ဘေးမှာ မရှိမနေ နေပေးရမယ့် လိုတာရ သူငယ်ချင်းကောင်းလေးလည်း ဖြစ်သည်။

“ခါ နင် ငါ့ကိုစိတ်ကောက်ပြေပြီလား”

မြတ်သော လှမ်းမေးနေတော့ ခါ နှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်တင်း တင်းလေးစေ့ကာ ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ရှိစေတော့၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ဘာ ဆင်ခြေမှ မလိုချင်ဘူးနော် မြတ်သော”

ခါ လက်ညှိုးလေးထိုးကာ သတိပေးသလို ပြောလိုက်တော့ မြတ်သော မျက်နှာလေး ကြည်ကြည်လင်လင်လေး ပြန်ပြုံးလာရင်း

“စိတ်ချ နောက်နေ့ကစပြီး ကျောင်းကို နင်မပါဘဲ ငါ တစ် ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ မသွားတော့ဘူး။ နင့်ရဲ့ ဘော်ဒီဂတ်အဖြစ်နဲ့ နင့်နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်တော့မယ်”

“တကယ်လား ဒါဆို ငါ သန့်စင်ခန်းသွားရင်ရော နင် လိုက် မှာပဲလား”

“ဟာ အစုတ်ပလုတ်လေး ငါက အဲဒီထဲ ဘာလိုက်လုပ်ရမှာ လဲ”

“အဟိ ခစ် ခစ်”

ရွှေရောင်မျက်မှန်ကိုင်လေးအောက်မှ ရှက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်သွားသော မြတ်သော မျက်ဝန်းလေးတွေကိုကြည့်ကာ ခါ ရယ်လိုက်မိ၏။ ပြီးမှ

မြတ်သောကို လက်ကလေးခါ တာ့တာ ပြုပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

မြတ်သောကတော့ ခါအတွက်တော့ မရှိမဖြစ် ခင်မင်စရာ ကောင်းသော သူငယ်ချင်းကောင်းလေးပါပဲ။

မှန်တင်ခံလေးမှာ အကျအနာထိုင် အလှူပြင်နေရင် ခါ ဘုဆတ် ဆတ်လေးပဲ ပြန်ပြောပစ်လိုက်မိသည်။

“ကျောင်းနောက်ကျနေမှာစိုးလို့ပါဟ၊ နင်က ဘာမှ မပြင်ဆင် ထည်း လန်းပြီးသား မြန်မြန်လုပ်၊ ငါ ကားထဲကစောင့်နေမယ်”

“အေး အဲ နေဦး မေ့ဆီက ထမင်းဘူးခြင်းလေးပါ တစ်လက်စ ထည်း ကားထဲ ယူသွားပေးဗျာ”

“အေး အေး မြန်မြန်လုပ်”

ရွှေကိုင်းမျက်မှန်လေးကို ပင့်တင်ပြီး ကြည့်လာသော အကြည့် နူးနူးကြောင့် ခါ မထိတရီလေး မဲ့ပြလိုက်မိသေး၏။

မြတ်သော ထွက်သွားတော့မှ အလှူပြင်မှန်လေးထဲ ကြည့်မိ သည်။ ဘာမှပြင်ဆင်စရာမလိုတာလည်း ခါ သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ နုနု ညက်ညက်လေး လှအောင်တော့ ပြင်ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးပဲ အလှူအပတော့ ကြိုက်တာပေါ့။

အဝတ်အစားလဲဖို့အတွက် အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။

“မြတ်သောရေ ထုံးစံအတိုင်း မင်းသူငယ်ချင်း မပြီးသေးဘူး မဟုတ်လား”

သူ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာတော့ ခါ မေမေ ဒေါ်ပန်းမြတ်မို့

အခန်း (၃)

“ကျွတ် အခုချိန်ထိ အလှူပြင်လို့ မပြီးသေးဘူးလား ခါရယ်၊ နဂိုကမှ လှပိတယ်ဆိုမှ နင် အခုလို ပြင်တော့ အလှူတွေ ရောင်စဉ်ဖြာ ပြီး ကျောင်းကကောင်တွေ မျက်လုံးကျွတ်ထွက်အောင် လုပ်ဦးမလို့လား”

အခန်းဝမှာ ခါးထောက်လာရပ်ကာ တပျစ်တောက်တောက် ပြောနေသည့် မြတ်သောကြောင့် ခါ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းတော့ ဖြစ် သွားသည်။

“မြတ်သောနော် နင် ကိုယ်ချင်းမစာ လာပြောမနေနဲ့၊ ငါက မိန်းကလေး၊ ပြီးတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပြင်ဆင်ရမှာပေါ့၊ နင် မနာလိုဖြစ်မနေနဲ့ ဟွန် နှင့်ကောင်တွေ မျက်လုံး ကျွတ်ကျရင်လည်း နင်သာ ပြန်ကောက်ပြီး တပ်ပေးလိုက်”

လှမ်းကြည့်ကာ မေးသည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ အန်တီပန်းရေ သူက စားလည်းနောက် သွားလည်းနောက် အဟဲ အိမ်ထောင်ပြုရင်တော့ ကျွန်တော့်ထက်အရင် အိမ်ထောင်ပြုမယ် ထင်တယ်”

ခပ်ရွဲရွဲ ပြောလိုက်သော မြတ်သော စကားကြောင့် ဒေါ်ပန်း မြတ်မဲ့ သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်နေသေးသည်။

“မင်းသူငယ်ချင်းက အိမ်ထောင်တော့ အစောကြီး ပြုမယ် မထင်ဘူးကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ မင်းသူငယ်ချင်း ဖိစာကြောင် ပုံနဲ့ သူ့ကို ဘယ်သူမှ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ တော်တန်ရုံအရည်အချင်းမျိုးနဲ့ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူးကွဲ့”

“အန်တီပန်းက ပြောနေ၊ ကျောင်းက ကောင်တွေကတော့ သူ့ကြောင့် ဝက်ဘက်ကွဲနေတာပဲ၊ အခုလောက်ဆို ကျောင်းရှေ့က အုတ်နံ တန်းတွေမှာ လူစည်နေလောက်ပြီ”

“ဟယ် အဟုတ်လား”

ဒေါ်ပန်းမြတ်မဲ့ မျက်နှာမှာစိုးရိမ်ပူပန်ရိပ်တို့ လွှမ်းသွား၏။ ခါ တော်မှီကို ပညာသင်ချိန်မှာ ဒီလိုစိတ်တွေ မရှိစေချင်တာ သူ သိသည်။ ချွန်တွန်းလုပ်လိုက်တာ လွန်သွားတာမို့ မြတ်သော စကားကို ပြန်ထိန်း ပေးလိုက်ရပြန်သည်။

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ အန်တီပန်းရယ်၊ ခါဘေးမှာ ကျွန်

တော် တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ၊ ခါ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ယိုင်မသွားစေ ခုပါဘူး၊ အဟဲ ကျွန်တော်က ခါရဲ့ ဘော်ဒီဂတ်လေ”

သူ ရယ်မောမောလေး ပြောမှ အန်တီပန်း မျက်နှာလေး ပြုံး သွားသည်။

“အေးပါ အန်တီပန်းက ငါ့သားကိုပဲ အားကိုးပါတယ်၊ သားက ထိမှာပြီးသား၊ မင်းသူငယ်ချင်းက ကလေးစိတ်မကုန်သေးတော့ မင်းပဲ သူ့ကိုပိုင်းထိန်းပေးစမ်းပါ”

“စိတ်ချ အန်တီပန်း ဟို ခါ အတွက် ထမင်းဘူးကောဟင်၊ သူ့ကားထဲထည့်ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို ကွန်မန်းပေးထားတယ်”

“ဪ အေး အန်တီပန်း အသင့်ပြင်ထားပြီးသား၊ ဒါနဲ့ သားတို့ ထမင်းအတူ စားဖြစ်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“မစားဖြစ်ပါဘူး အန်တီပန်းရာ၊ သူက သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တင်တင်းနံမှာစားတာလေ၊ နောင် ကြုံချင်တော့ ကြုံမှာပေါ့”

“အေးလေ အန်တီပန်းက သားတို့နှစ်ယောက် အတူစားဖြစ် ထယ်ထင်လို့ သားအတွက်ပါ ဟင်းတွေ ပိုပိုထည့်ပေးလိုက်တာ”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးကာ အန်တီပန်းပေးသော ခါရဲ့ ထမင်း ဘူးအပြင်လေးကို ယူကာ စားသောက်ခန်းလေးထဲက ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ညှော်ခန်းထဲရောက်တော့ ခါတော်မှီလည်း ကြွကြွရွရွလေး ငြိမ် သင်းသစ်စားလို့ ဆင်းလာသည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ နင်က”

“နင် အလှပြင်ထားတယ်ဆိုလို့ ငါ မမှတ်မိတော့ဘူး ထင်တာ၊
ဘာထူးလို့လဲ ခါတော်မှီက ခါတော်မှီပါပဲ”

“မြတ်သောနော် နင်”

“အဟဲ နောက်တာပါဟာ ငါတော့ နင့်ကိုမြင်ပြီး မျက်လုံးကျွတ်
ကျတဲ့ကောင်တွေ ပြန်လိုက်ကောက်တပ်ပေးရတာနဲ့ လက်ညှောင်းတော့မှာ
သေချာတယ်”

သူ ရွတ်နောက်နောက်လေး ပြောတော့ ခါတော်မှီ ရှက်ပြီးလေး
ပြုံးလို့နေသည်။

ခါတော်မှီ သိပ်လှတာ သူ သိပါသည်။ သိပ်လှသော ခါတော်မှီ
ကြောင့်ပဲ သူလည်း ရင်တွေမောရပါသည်။

ခါတော်မှီနှင့်အတူ သွားကြမှာမို့ သူ့ကားကိုမယူခဲ့ပါ။ ခါတော်မှီ
ကားနှင့်ပဲသွားဖို့ စီစဉ်ထားသည်။

“ငါမောင်းမယ်နော် ခါ”

“မောင်းပေါ့ ဖိမ်နဲ့ထိုင်လိုက်ချင်လို့ နင့်ကို ကားယူမလာခိုင်း
တာ အဟင်း ဟင်း”

ခါတော်မှီ ရယ်ဟဟလေး ပြောတော့ သူ ပြုံးလိုက်ရင်း မောင်း
သူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပန်းဆီရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ခါတော်မှီ
သည် နတ်ယျိုမလေးလို လှပလွန်းနေ၏။

ကားကို ငြိမ်ခနဲ မောင်းထွက်တော့ ခါတော်မှီ၏ကိုယ်သင်းနဲ့
ဆေးက ရနံ့သင်းသင်း အော်ဒီကလုံး ရနံ့လေးနှင့် သူ့အာရုံထဲ မဖိတ်ခေါ်
ဆဲ တိုးဝင်လာသည်။

မြတ်သော ရင်လေး တိတ်တခိုး ခုန်ပြန်ပါသည်။

ပိုးအိက ခပ်ကြိတ်ကြိတ်လေး အပြစ်တင်၏။ မိုးသဲ ရှုံ့မဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနှင့်

“ငါလည်း ဘယ်အောင့်ချင်ပုံမလဲဟာ ခါ ယူလာတဲ့ လက်ဖက်စားလို့ အခုလိုဖြစ်တာ”

မိုးသဲ စကားကြောင့် ခါ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။ အိမ်က ထက်ဖက်တွေ ထည့်ယူလာကာ ကျွေးမိတာကပဲ အပြစ်ဖြစ်ရပြန်ပြီ။ မိုးသဲက မစားချင်ဟု ငြင်းသေးသည်။ ခါက ဇွတ်ကျွေးမိတာကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသေး၏။

“နောက်ငါ့မိနစ်ဆိုရင် အတန်းချိန်ပြီးပါပြီ နောက်အတန်းလစ်ပြီး နင့်ကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးမယ်။ ခဏလေးအောင့်ထားလိုက်ဦးနော် မိုးသဲ”

ခါ ပြောသည့်အတိုင်း မိုးသဲ ငါ့မိနစ်လောက် မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ကာ စောင့်ရှာသည်။ အတန်းပြီးသည်နှင့် ခါနှင့်ပိုးအိ မိုးသဲကို တစ်ဖက်စီက တွဲကာ အခန်းထဲမှာ လစ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ငါတို့ ဘယ်ဆေးခန်း သွားကြမလဲဟင်”

ပိုးအိက ခါကို တိုင်ပင်သလိုလေး မေးတော့ မိုးသဲက ခေါင်းလေး ခါကာ ကြားက ဝင်ဖြေသည်။

“ဟင့်အင်း ငါ ဆေးခန်းမသွားဘူး။ အိမ်ကိုပဲ သွားတော့မယ်ဟာ။ အိမ်မှာ ငါ ဗိုက်အောင့်ရင် သောက်နေကျ ဆေးရိုတယ်”

အခန်း (၄)

“အ ကျွတ် ကျွတ်”

စာသင်နေတုန်း မိုးသဲ နှုတ်က ခပ်သဲ့သဲ့ညည်းသံလေးကြောင့် နံဘေးက ပိုးအိကော ခါပါ ပြိုင်တူ ဝဲကြည့်မိကြသည်။

“မိုးသဲ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ ငါ ဗိုက်အောင့်လို့ဟ”

မိုးသဲ ဗိုက်ကလေးနှိပ်ကာ ရှုံ့မဲ့မဲ့လေးဆိုတော့ ခါတော်မှီကော ပိုးအိပါ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

အတန်းချိန်ကြီးမှာဆိုတော့ အပြင်ထွက်ရလည်း အခက်တီချယ်ယွမ်ကျိလင် က စည်းကမ်းကြီးသည်။

“နင်ကလည်း ဒီဆရာမ အချိန်ကျမှပဲ ဗိုက်က ရွှေးပြီး အောင့်ရတယ်လို့”

မိုးသဲ ဆန္ဒအတိုင်း ခါ ကားလေးနှင့်ပဲ မိုးသဲအိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးဖြစ်၏။

“ခါတော် နှင့်ကားမမြင်ရင် နှင့်ဘော်ဒီဂတ်ကြီး ကျွိုင်ရှာနေဦးမယ်”

“ရတယ် ရှေ့ခဲ မရှိဘူး”

ပိုးအိ စကားကို ခါ ပေါ့ပေါ့လေးပဲ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ မြတ်သော အတန်းအားလျှင် ခါတို့အခန်းဘက် လာကြည့်တတ်တာ သိသည်။ ခါကား မတွေ့လျှင်တော့ နည်းနည်းတော့ စိတ်ပူမှာသိသည်။

ဒါပေမဲ့ မိုးသဲရဲ့ကျန်းမာရေးကိစ္စဆိုတော့ မြတ်သော နားလည်ပေးမှာ သေချာပါသည်။

မိုးသဲတို့နေထိုင်သော တိုက်ခန်းဘဲလ်လေးတီးလိုက်တော့ မိုးသဲရဲ့မိခင်ဖြစ်ဟန်တူသော အမျိုးသမီးကြီးကိုယ်တိုင် တံခါးလောဖွင့်ပေးသည်။

မျက်နှာလေး ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ဖြစ်နေသော မိုးသဲကိုမြင်တော့ အထိတ်တလန့် မျက်နှာနှင့်တိုက်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရင်း

“မိုးသဲ သမီးလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဗိုက်အောင့်လို့ပါ မေမေ ဒီမှာ သမီးသူငယ်ချင်းတွေ လိုက်ပို့ပေးတာ”

“ဪ အေး သမီးတို့ အထဲဝင်ကြပါဦး”

မိုးသဲလို တိုက်ခန်းလေးကို ဒါ ပထမဆုံး ခါတို့ ရောက်ဖူးတာ ဖြစ်သည်။ ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်းတွေမို့ မိုးသဲတို့ တိုက်ခန်းလေးက ကျဉ်းလွန်းပါသည်။

အိမ်ရှေ့တည့်ခန်းဆိုသည်ကပင် ခါတော်မှီတို့အိမ် ပရန်တာလေး လောကပင် မကျယ်ဝန်းပါ။ ဆိုဟာခုံ ခပ်နွမ်းနွမ်းတစ်စုံ၊ နံရံကပ်ရှိုးကော့စီ၊ ခိုတုရားစင်နှင့် ကွန်ပျူတာစားပွဲတစ်လုံးထားရုံနှင့်ပင် အခန်းက ပြည့်နေပြီ။

“လာ ခါတော်နဲ့ပိုးအိ၊ ငါ့အခန်း သွားကြမယ်နော်”

မိုးသဲက သူ့အခန်းကို ခေါ်နေတော့ ခါတို့နှစ်ယောက် လိုက်ဝင်ခဲ့ကြ၏။

“အိမ်ကကျဉ်းတော့ နင်တို့ကို အားနာတယ်ဟာ”

“အို ဘာအားနာစရာလဲဟာ ရပါတယ်”

“အေး နင်တို့အိမ်လေးက ကျဉ်းပေမယ့် နေချင်စရာလေးပါ ဟယ်၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ တောက်ပြောင်နေတာပဲနော်”

ပိုးအိက အိမ်ရဲ့အပြင်အဆင်လေးကိုကြည့်ကာ ချီးမွမ်းလိုက်သေးသည်။ မိုးသဲ အခန်းထဲရောက်တော့ နံရံတစ်ဖက်ဆီမှာ ကပ်ထားသော အိပ်ခုတင်လေးတွေကိုကြည့်ပြီး ခါတော်မှီ နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားသည်။

“ဟင် နင့်အိပ်ခန်းက ခုတင်က နှစ်လုံးတောင်”

“ဟုတ်တယ် ဒီအခန်းကို ငါတစ်ယောက်တည်း သုံးခွင့်မရှိဘူး။ အိမ်ကကျဉ်းတော့ ငါ့အစ်ကိုနဲ့ငါ မှုပြီးသုံးရတယ်”

“ဟင် နင့်မှာ အစ်ကိုရှိသေးတယ်လား”

ပိုးအိ အမေးကို မိုးသဲ ခေါင်းလေးညှိတ်ပြေသည်။

“ဟဲ့ ချောလား။ ချောရင် နင့်ကိုငါ ယောက်မ တော်မယ်လေ ဟာ”

ပိုးအိ ရွတ်နောက်နောက်လေးဆိုတော့ မိုးသဲ မျက်နှာလေးနဲ့ မဲ့နေရင်းမှ အသံလေးထွက်အောင် ရယ်နေသေးသည်။

“ငါ့အစ်ကို နင်တို့ ချစ်သူတော်ရင် ငါကလည်း ယောင်းမတော် ဖို့ ဝဲလံကမ်းပါပဲဟာ”

“ပိုးအိ နင်က စွတ်ပြီးယောင်းမ တော်ချင်နေသလား။ တော်ကြာ မိုးသဲ အစ်ကိုက မချောဘဲ အရမ်းရှုပ်ဆိုးနေရင် နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ခါတော်မှီ စကားကြောင့် မိုးသဲ မျက်နှာလေးနဲ့ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း

“အံ့မယ် အထင်မစမောလပ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းတို့ရယ်၊ တို့အစ်ကို ချောတာမှ ရေညှိတောင် ဆရာခေါ်ရမယ်”

“ဟယ် ဟုတ်လား။ အဟီး ငါက ရေညှိဆို အရမ်းကြိုက်တယ်။ ရေညှိကို ညတိုင်းစားတယ် အဟင်း ကိုရီးယား ရေညှိပြားကို ပြောတာ နော်၊ ဒါကြောင့် နင့်အစ်ကိုဆိုရင် ပိုပြီးတော့တောင် ကြိုက်သွားဦးမယ်”

“ဟယ် မိန်းမ ကြည့်စမ်း နည်းနည်းလေးတောင် ဣန္ဒြေ ဆယ်ဘူး။ မိန်းမဈေးကျအောင်”

ခါ ပိုးအိ ပေါင်လေးကို လှမ်းဆွဲလိမ်ရင်း ပြောနေတုန်းမှာပဲ အခန်းထဲကို မိုးသဲ မိခင် ဝင်လာသည်။

“သမီးတို့ရေ ကော်ဖီလေး သောက်လိုက်ပါဦး”

ကော်ဖီဘမ်းလေးကိုင်ကာ ဝင်လာသော မိုးသဲမေမေကို ပိုးအိ ခေါင်းလေးညှိတ်ပြုံးပြရင်း

“အားနာစရာကြီး အန်တီရယ်၊ ဟိုလေ ဒိုးနတ်ခံလေး ဘာလေး မပါဘူးလားဟင်”

“ဒိုးနတ်ခံက အဆင်သင့်မရှိလို့ မပါဘူး သမီးရယ်၊ ကွတ်ကီးတော့ ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ သမီးတို့လာရင် အန်တီဆီဖုန်းဆက်၊ အန်တီ ကြိုဝယ်ထားမယ် သိလား”

“အာ ရပါတယ် အန်တီရယ်၊ ပိုးအိက အဲဒီအတိုင်းပဲ အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် အရမ်း အစအနောက် သန်တာ သိလား။ အဟင်း ဟင်း”

ခါ ကြားထဲက အားနာမျက်နှာပူစွာ မိုးသဲ မေမေကို ဝင်ပြောလိုက်မိသည်။ မိုးသဲ မေမေကလည်း ပြုံးပြီးလေးနှင့် ခါတို့ နှစ်ယောက်တို့ ကြည့်ကာ ရယ်နေသေးသည်။

“ဪ သမီး ဒီမှာ ဆေးသောက်လိုက်ဦးလေ၊ ဘာတွေ မ

တည့်တာစားလို့ ဖိုက်အောင့်ရတာလဲ သမီးရဲ့”

မိခင်ဖြစ်သူ ကမ်းပေးနေသော ဆေးဘူးလေးကို လှမ်းယူရင်း မိုးသဲ ဇက်ကလေးပုကာ ခါတော်ဖိုကို လှမ်းကြည့်၏။

“သူ ဒီနေ့ ခါ သုပ်လာတဲ့ လက်ဖက်သုပ်ကို စားလို့ ဖိုက် အောင့်သွားတာဖြစ်မယ် အန်တီရဲ့”

ခါကပဲ ကြားက ဝင်ဖြေပေးလိုက်တော့ မိုးသဲကို ဆူပူဖို့ မိခင် ဖြစ်သူ ခက်ခဲသွားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ လေပြည်လေးနှင့် ခါကို သတိပေး သလို ပြောပါသေးသည်။

“သူက လက်ဖက်စားလို့ မရဘူး သမီးရဲ့၊ လေအောင့်တတ် တဲ့ရောဂါရှိတယ်၊ နောက်ဆို မစားစေခဲ့နော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ခါကလည်း မသိလိုက်လို့ပါ”

“အေး အေး ကဲ သမီးတို့ စကားပြောကြဦးနော်၊ အန်တီ အိမ်အလုပ်လေးတွေ လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

မိုးသဲ မေမေ အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့မှ ခါတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်မိကြသေး သည်။

“အား မေမေတိုက်တဲ့ဆေးသောက်ပြီး ဝမ်းထဲမှာ ရစ်လာပြီ ငါ အိမ်သာခဏဝင်ဦးမယ် နင်တို့ ထိုင်ကြဦးနော်”

မိုးသဲ ပြောရင်း ခုတင်လေးပေါ်က လျောဆင်းတော့ ပိုးအိမ်ထဲ

ဆက်ဖိုကို အမြန်မော့သောက်လိုက်ရင်း

“ငါလည်း သန့်စင်ခန်း ခဏဝင်ချင်တယ်”

“ရတယ်လေ ခါတော် နင်ကောလိုက်ဦးမှာလား”

“ဟင့်အင်း မလိုက်တော့ဘူး၊ နင်တို့ပဲ သွားတော့”

“ဒါဆို ထိုင်ဦး ဟောဟို ငါ စာကြည့်စားပွဲမှာ ဓာတ်ပုံအယ်လ် ဘမ်ရှိတယ်၊ နင် ပျင်းရင် ယူကြည့်လေဟာ၊ ငါ့အစ်ကိုပုံလည်း ပါတယ်”

“ဟယ် ရှက်စရာကြီး၊ နင့်အစ်ကိုက ချောလွန်းလို့ ငါ့လက်ထဲက အယ်လ်ဘမ်ကြီးပါ ချောပြီး လွတ်ကျသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မိုးသဲရဲ့”

“မလွတ်ကျအောင် မြဲမြဲသာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက် ခါတော်ရေ”

ခါ ရွတ်နောက်နောက်လေး ပြောတာကို မိုးသဲကလည်း ပြောင် ချော်ချော်လေး ပြောကာ ပိုးအိမ်နှင့်အတူ ထွက်သွားကြသည်။

သည်တော့မှ ခါ စားပွဲလေးဆီ လှမ်းခွဲကာ ခုံလေးမှာ ထိုင်ပြီး မိုးသဲ ပြောသော အယ်လ်ဘမ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

ပထမဆုံး စမြင်လိုက်ကတည်းက မိုးသဲပုံ မဟုတ်ဘဲ မိုးသဲ အစ်ကိုရဲ့ဓာတ်ပုံတွေပဲ ဖြစ်သည်။ မိုးသဲနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်ပေမယ့် မိုးသဲ ထက် ချောမောတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ရုပ်သွင်က ချောမောသလို ဝတ်စားထားပုံကလည်း စမတ်ကျ တာ စတိုင်အပြည့်ပါပဲ။ ယောက်ျားတန်ဖုံနှင့် ပိုစ်အမျိုးမျိုးပေးကာ ရိုက် ထားသော ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်ကာ ခါ ရယ်ချင်သွားမိသည်။

www.burmeseclassic.com

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက် ဝါသနာပါရတယ်လို့ မင်းသားလား မော်ဒယ်လားဘွိုင်းလား ခစ် ခစ်”

ခါ တစ်ယောက်တည်း ဝေဖန်သဘောကျနေတုန်းမှာ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာကြသော မိုးသဲတို့ ခြေသံတွေကို ကြားလိုက်ရတာမို့

“မိုးသဲရယ် နှင်အစ်ကိုက ချောတော့ ချောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားတန်မဲ့ အက်တင်အမျိုးမျိုးပေးပြီး ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ထားတာကတော့ နည်းနည်းနဲ့ နေသလားလို့ အဟင်း ခစ် ခစ် နည်းနည်းဂျယ်လီဆန်သလိုပဲနော်”

“လူတစ်ကိုယ် ဝါသနာတစ်မျိုးပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်က ဓာတ်ပုံရိုက် ဝါသနာပါတယ်။ မင်းက သူများအကြောင်း မှီချိုးမျှစ်ချိုး အတင်းပြောရတာ ဝါသနာပါတယ်”

“ဟင်”

ခါ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ မိုးသဲတို့ထင်ပြီး လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်မိတာ ဩရှုရှု ယောက်ျားအသံကြားမှ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ ထခုန်မိမတတ် ကြောက်ရွံ့သွားမိ၏။

မြင့်မြင့်မားမား အရပ်အမောင်းနှင့် ခါ ကို မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ခါးထောက်ရပ်ကြည့်နေတာ ဓာတ်ပုံထဲက ကိုလူချောပါပဲ။

လက်ထဲက အယ်လ်ဘာစ်ကို စားပွဲပေါ် ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်ပြီး လူက အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ထရပ်မိသည်။ စိတ်ထဲမှာ ရှက်စိတ်

တွေ အားနာစိတ်တွေ ရောထွေးမွန်ထူကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူလောင်နေသလို ခံစားရသည်။

“ရှင် ရှင် မိုးသဲအစ်ကိုလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်က မိုးသဲအစ်ကို မိုးခိုင်”

လေသံက မာဆတ်ဆတ်။ ရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာပေါ်က နှုတ်ဝန်းစူးစူးတွေက ခါ တစ်ကိုယ်လုံးကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခါ သူ့ကိုတောင်းပန်ရမည်လား၊ ရန်တွေ့ရမည်လား၊ ဝေခွဲမရစွာ ဖြင့် လှစ်ခနဲ အခန်းအပြင်ကို ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

သူ့အကြည့်တွေက ခါ နောက်ကို ပြေးလိုက်လာသည် ထင်မိသည်။

ရှေ့ပြောနောက်ကြည့်တဲ့ အခုတော့ ခါ ရင်ထဲမှာ အားနာစိတ် ပြောမပြတတ်အောင်ပင်။

“အဟတ် ဘလိုင်ကြီး လိမ်နေပါလား၊ ရယ်ရတယ် နင်နဲ့တွဲ
နေတဲ့နှစ်ယောက်ရော နင်ရော မရှိတာ ငါ သိတယ်၊ ငါ့မျက်စိနဲ့ ကိုယ်တိုင်
ကြည့်တာ၊ နင် ဘူးခါမနေနဲ့”

“ဟုတ်တယ် မိုးသဲ ဗိုက်တွေအောင့်လို့ သူ့အိမ်ကို ငါကိုယ်တိုင်
ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့လိုက်တာ ရှင်းပြီလား”

ခါ လေသံမာတင်းတင်းလေးနှင့် မမူသလို ဖြေလိုက်သည်။
မြတ်သော တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရင်း

“သူ ဗိုက်အောင့်တယ်ဆိုလည်း သူ့အိမ်ကို Taxi နဲ့ ပြန်
သွတ်လိုက်ပေါ့ ခါရာ၊ အတန်းအပျက်ခံပြီး နင်ပါ လိုက်သွားရတယ်လို့
အိမ်က အန်တီပန်း သိရင် ဆူခံထိခံရမှာ ကျိန်းသေတယ်”

ကားမောင်းနေရင်း တကယ် လူကြီးလေသံနှင့် ပြောနေသော
မြတ်သောကို ခါတော် နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ကြည့်ပစ်ရင်း

“နင် ပြန်ချွန်တွန်းမလုပ်ရင် မေမေ သိစရာမလိုဘူး”

“ငါ ပြန်မပြောရင်လည်း အခု အိမ်ပြန်ဘာလို့ နောက်ကျတာ
လို့ မေးလာရင် ငါ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ၊ ငါ မလိမ်တတ်တာ နင်လည်း
သိပဲ”

“နင့်သဘောပေါ့၊ နင် ငါ့ကို အဆူခံထိစေချင်ရင် တိုင်လိုက်
ထား ဒါပေမဲ့ နောက်နေ့ နင်နဲ့အတူ ကျောင်းမတက်တော့ဘူး”

“ဘာလဲ နင်က ငါ့ကို အကြပ်ကိုင်တာလား ခါ”

အခန်း (၅)

“ခါ နင်ဒီနေ့အတန်းလစ်ပြီး ဘယ်သွားတာလဲ”

ကားမောင်းနေရင်း မေးလာသော မြတ်သော အမေးကြောင့်
ခါတော်မို့ မျက်လုံးလေး ပင့်လှည့်ကြည့်ရင်း

“အင်း ငါ ဘယ်သွားလို့လဲ၊ ဘယ်မှမသွားပါဘူး”

ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောတော့ မြတ်သော မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး
တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းကားရှေ့ကို ပြန်အကြည့်
ရောက်သွားရင်း

“နင် ငါ့ကို လာရှိုးမနေနဲ့ ခါ”

“ငါ ဘာရှိုးလို့လဲ၊ နင်က လာအောင်းနေတာ၊ ငါ မသိရင်
ခက်မယ်”

“နင် တမင်ညစ်နေတာလေး၊ ကိုယ့်အတန်းဖော် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို ကူညီတာ အပြစ်တစ်ခုလား၊ ဟိုက ငါ သုပ်လာတဲ့ လက်ဖက်တွေစားပြီး ခိုက်အောင့်နေတာ၊ ဒါမှ နင် နားမလည်ရင် ကြိုက်တာလုပ်”

ခပ်ပြတ်ပြတ်လေး ပြောပြီး ခါ မြတ်သောကို မကြည့်တော့ဘဲ ကားတံခါးအပြင်ဘက် မြင်ကွင်းတွေကိုပဲ တမင်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ မြတ်သော ပြောသည့်အတိုင်းပါပဲ။

အိမ်ရောက်တော့ မေမေ တိုက်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ် စောင့်လို့နေသည်။

“ဟော ရောက်ကြပြီ ဒီသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဘာလို့ နောက် ကျနေကြတာလဲ”

မေမေ မေးလာလျှင် ခါ မဖြေရဲတာမို့ မြတ်သော ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းသွားသည်အထိ ခါ မဆင်းသေးဘဲ တမင်နောက်ကျပြီး ဆင်း သည်။

သူငယ်ချင်းကို ကူညီတာ ဖြစ်ပေမယ့် မေမေကိုတော့ အမှန် မပြောရဲပါ။ အတန်းအပျက်ခံပြီး လိုက်ကူညီတာကို မေမေက လက်ခံ နားလည်ပေးမည် မဟုတ်။

“လမ်းမှာ ကားဘီးပေါက်သွားလို့ ဝင်ဖာနေရတာနဲ့ နောက်ကျ သွားတာ အန်တီပန်းရဲ့”

“ဪ ဟုတ်လား၊ အေး အေး သားပါလို့ တော်သေးတာပေါ့ ဘွယ်”

မေမေ မြတ်သောကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်တာမို့ ကျေနပ်သွား သည်။ အခုမှပဲ ခါ ရင်ထဲက အပူလုံးကြီး ကျသွားခဲ့သည်။

ခါ မြတ်သောကို ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်ဖြင့် ဝေခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြုံးစိမ်အမူအရာနှင့် မြတ်သောက ကြည့်နေသေး သည်။

ဒီလို အလျော့ပေး နားလည်ခြင်းတွေနှင့် ရှိတတ်သော မြတ် သောကိုတော့ ခါ သံယောဇဉ် တွယ်ရပါသည်။

“ခါ မနက်ဖြန်ရော ငါနဲ့အတူ ကျောင်းသွားမှာလား”

ဧည့်ခန်းထဲဝင်သွားသော မေမေအလစ်မှာ ရွှေကိုင်းမျက်မှန် လေးကို ပင့်ပြီး နူးညံ့တိုးသက်စွာ မေးလာသော မြတ်သော အမေး ကြောင့် ခါ ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်မိ၏။

“ငါက နင်နဲ့မသွားလို့ ဘယ်သူနဲ့သွားရမှာလဲ”

“အိုကေ ငါ လစ်မယ်၊ ခါ အန်တီပန်း ကျွန်တော် သွားတော့ မယ်”

“အေး အေး သားရေ၊ ဒီနေ့ မင်းကြိုက်တဲ့ ဘဲပေါင်းနဲ့ကြိုမဆိုင် လေး ချက်ထားတယ်၊ ထမင်းစားခါနီး ဒီဘက်ကို ကူးခဲ့ မင်းသူငယ်ချင်း နဲ့အတူ လာစားနော်”

“ဟာ ငွတ်တယ် ရှေ့ခိုးချိုးပြီးတာနဲ့ လာစားမှာ အန်တီပန်း”
ကျောပိုးအိတ်လေးလွယ်ကာ မြတ်သော ခပ်သုတ်သုတ်လေး
ထွက်သွားတော့ ခါတော် မေမေအနား လျှောက်ခဲ့ရင်း

“မေ”

“ဘာလဲ သမီးရဲ့”

“မေကလေ မြတ်သော စားချင်တာတွေကျ ခဏ ခဏ ချက်
ကျွေးတယ်၊ ကိုယ့်ထမီးလေး စားချင်တာကျ လုပ်မကျွေးဘူး”

ခါ တမင် မေမေ့ကို နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ရစ်နေတော့ မေမေ
က ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ရင်း

“ကဲ ပြောပါဦး မေ့သမီးက ဘာစားချင်တာလဲ”

“စားချင်တာတွေက အများကြီး၊ ရှောက်သီးသုပ်ချိုကြာဖံဟင်း
ခါ၊ ကျွဲကောသီးသုပ်၊ မရမ်းသီးသုပ်၊ မန်ကျည်းရွက်ကြော်၊ နောက်ပြီး
ငါးသံပရာကြော်နပ်၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်းချိုလေး”

“အမလေး မေ့သမီးရယ် မေ့သွားတွေ ကျိန်းပြီး ကျွတ်ထွက်
ကုန်ပါဦးမယ်ကွယ်”

မေမေ အံလေးကြိတ်ရှုံ့မဲ့ရင်း ခါ စားချင်သော စားစရာတွေ
ကြားရုံနှင့် ကြက်သီးတွေထသွားပုံကိုကြည့်ပြီး ခါ သဘောကျစွာ ရယ်မိ
ပြန်သည်။

“အဟင်း ဟင်း သမီးက အဲဒါတွေကို အကုန်စားချင်တာ

“မေ”

“အေးပါ အေးပါ နောက်ရက်ကျရင် တစ်မျိုးစီ အလှည့်ကျ
ထုပ်ကျွေးမယ် သိလား၊ ခုတော့ အိမ်ကချက်ထားတာလေးပဲ သည်းခံ
ပြီးစား ဟုတ်ပြီလား”

“ရက်စိ မေမေ”

မေမေခါးလေးကို သိုင်းဖက်ရင်း ခါ ကျေနပ်ပြီးလေးနှင့် ကြည်
နှုတ်လေးဖြာလို့။

ဒီမေမေ ဒီဖေဖေနှင့် ပျော်စရာဘဝလေးကို ခါ ခင်တွယ်မိတာ
အမှန်။

အခန်း (၆)

လရောင်က ထင်းထင်းရှင်းရှင်းလေး လင်းနေသည်။ ညလေပြည်မှာ ပန်းရနံ့တွေက သင်းလျက်နေတော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေ အိပ်လို့ မရင်တော့ပါ။

အိပ်မပျော်တော့ သူ ဂစ်တာတစ်လုံးဆွဲကာ တိုက်ဝရန်တာလေးကို ထွက်ခဲ့ကာ ဂစ်တာတီးနေမိသည်။

ဂစ်တာသံက ငြိမ်ငြိမ်၊ သီချင်းဆိုသံက တိုးတိုးလေးနှင့် လွတ်လပ်စွာပဲ စီးပျောရင်း မျက်ဝန်းတွေက ခါတော်မှီ အခန်းဆီ ရောက်သွားခဲ့၏။

ခါတော်မှီ အခုချိန်ထိ မအိပ်သေးတာ သေချာသည်။ သူမအခန်းလေး မီးရောင်တွေ လင်းနေသည်။

ပြတင်းတံခါးမှ လိုက်ကာစ ခန်းဆီးကိုဖောက်ထွင်းကာ လင်းနေသော မီးရောင်ကြောင့် ခါတော်မှီ စာကျက်နေသလား၊ ဂမ်းကစားနေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် အင်တာနက် သုံးနေသလား သူ အသေအချာသေပါ။

သေချာသည်ကတော့ ခါတော်မှီလည်း သူ့လိုပဲ မအိပ်သေးဘူးဆိုတာ သိလိုက်သည်။

သူ ဂစ်တာကို အသာချပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ ချာဂျင်သွင်းထားသော ဖုန်းလေးကို ဖြုတ်ယူခဲ့ကာ စရန်တာလေးပီ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

ခါတော်မှီ မအိပ်သေးတာမို့ စကားပြောချင်သည်။ ဒီတစ်ညတော့ ခါတော်မှီအသံလေး ကြားပြီးမှ သူ အိပ်စက်လို့ ရနိုင်မည် ထင်သည်။

ခါတော်မှီရဲ့ဖုန်းနံပါတ်လေးတွေကို သူ ဖိနှိပ်ခေါ်လိုက်၏။ ဖုန်းဝင်သွားတာမို့ သူ ဝမ်းသာသွားမိသည်။

“ဟဲလို”

ခါတော်မှီ အသံချိုချိုလေးကို သူ ကြားရသည်။ ရင်ထဲအထိ အသံချိုချိုလေး စီးဝင်သွားတာ အမှန်။

“ခါ နင် ဘာလုပ်နေလဲ”

“ဪ ဖြုတ်သော ငါလား အဟီး ကိုရီးယားကား ကြည့်နေ

တာဟ”

ရယ်သံလွင်လွင်လေးနှင့် ပြောလာသော ခါတော်မှီ အဖြေကြောင့် သူလည်း လိုက်ရယ်မိတဲ့အထိ။

“တကယ့် အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး လုပ်နေတာပဲ၊ စောစောက အထင်ကြီးစိတ်လေးတောင် ပျောက်သွားပြီ”

“အံ့မယ် နင်က ငါ့ကို ဘာတွေများ အထင်တွေ စွတ်ကြီးနေလို့လဲဟ”

“နင့်အခန်းက အခုထိ မီးမပိတ်သေးတော့ ငါ့သူငယ်ချင်း စာတွေတာတွေများ ကျက်နေလို့ မအိပ်သေးတာလားပေါ့”

“အယ် နင် ငါ့အကြောင်းကို မသိဘူးလား၊ ဘယ်တုန်းကများ စာကို ညဉ့်နက်ခဲအောင် ကျက်ဖူးလို့လဲ”

“အင်း ကိုရီးယားကားကိုတော့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ကြည့်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဟင်း ခစ် ခစ် ဒါပေါ့ ဒါပေါ့ နင်ရော ကြည့်ဦးမလား။ ကြည့်ရင် လာကြည့်ပါလား ဇာတ်လမ်းလေးက အရမ်းကောင်းတယ်ဟ”

“နေပါဟာ ကိုရီးယား ဇာတ်လမ်းတွေက ပေရှည်လွန်းလို့ပါ”

“အံ့မယ် ပေရှည်ပေမယ့် ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့စည်းပုံက ခိုင်မာတယ်ဟ၊ အဟီး မင်းသားလေးတွေကလည်း ရေလည်လန်းသလား မမေးနဲ့၊ တစ်ကားကြည့်ပြီးရင် သူတို့ သရုပ်ဆောင်တာတွေက ငါ့မျက်စိထဲမှာ

နင်ရော”

မြတ်သော ရင်ထဲ ချက်ချင်းဆိုသလို ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း သိသော ကိုရီးယားမင်းသားအပေါ် ၊ ဝင်သွားမိသေးသည်။

“နင် တော်တော် ဖလမ်း ဖလမ်း ထနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ နင် မနာလိုဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား၊ နင့်ရင်ထဲမှာ အချစ်မရှိသေးလို့ နင်မနာလိုဖြစ်နေတာပါ။ နင့်အနားမှာ ချစ်ရမယ့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်လောက် ရှိကြည့်ပါလား၊ ကိုရီးယားမင်းသား ချောက် ငါ ကြိုက်ရုံမကလို့ ကုလားမင်းသားကြီး အမိတာဘလျမ်းကို ကြိုက်လည်း နင် စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါက နင့်အမြင်ကိုးဟ”

“ဘာလဲ ဒါဆို နင့်ဘေးမှာ ချစ်ရမယ့် ကောင်မလေး ရှိနေပြီပေါ့”

ဒဲ့တိုးမေးလိုက်သော ခါတော်မှီ စကားကြောင့် မြတ်သော ခပ်မွေ့လေး ရယ်လိုက်သည်။

“အဟင်း နင်က ငါ့ကို တော်တော်အထင်ကြီးနေတာကိုး”

“နင်က ငါတို့ကျောင်းမှာ အလှဆုံး မိန်းကလေးလေ၊ ငါမှ မဟုတ်ဘူး တခြားသူတွေလည်း နင့်မှာချစ်သူရှိမယ်လို့ ထင်ကြမှာပဲ”

ခါတော်မှီ ရင်ထဲက လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သူ သိချင်တာမို့ တမင်လမ်းကြောင်းရှာကာ သူ မေးလိုက်မိသည်။

“အင်း ချစ်သူကတော့ ထားရမှာပဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက မိန်းမ သားလေး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ အချစ်ရှိနေတာကို နှင်တို့လို ယောက်ျားလေးတွေ သိအောင် ကြေညာမောင်းခတ်နေလို့ ဖြစ်မလားဟဲ့”

“ဒါဆို နှင့်မှာချစ်ရမယ့်သူ တွေ့နေပြီပေါ့၊ ဘယ်သူလဲ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ ခါ”

မြတ်သော သိချင်စိတ်လေးနှင့် အလောတကြီးမေးတော့ ခါ တော်မှီ စိတ်မရှည်နိုင်သလို မာဆတ်ဆတ်လေး ပြန်ပြောသည်။

“ဟဲ့ သူကမှ ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ အတိအလင်းမှ မဖွင့်ဟ သေးတာ ငါ့ဘက်က ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ၊ မပြီးခင် ဗမာမမြင်စေခဲ့တဲ့ နှင့်ကို ပြောပြစရာလား မြတ်သောရဲ့”

မြတ်သော ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထသွားတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါတော်မှီ စကားတွေက ပဟေဠိဆန်လွန်းနေတော့ သူ သိချင်စိတ်တွေ လည်း တားမရတော့ပါ။

“ဘယ်သူလဲ အဲ ငါတို့ ကျောင်းကပဲလား ခါ”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး၊ အပြင်ကပါ သူက အရမ်းချောပြီး ယောက်ျားပီသတယ်၊ ငါ့ရင်ခုန်သံတွေကို သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာအောင် သူ့အပြုံးတွေ သူ့အကြည့်စူးစူးတွေက ဖန်ဆင်းပေးနိုင်တယ်၊ အဟင်း တစ်ချိန်ကျရင်တော့ နှင့်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမှာပေါ့”

မြတ်သောရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်လေး ခံစားလိုက်ရပါသည်။

တို့ယုံတစ်သက် မခူးရက်၊ မပန်ရက်၊ မနမ်းရက်ဘဲ အလှကြည့်နေခဲ့မိ သော ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို တခြားသူ ခြေချားသွားပြီတဲ့လား။

နှင် ရင်ခုန်သွားတဲ့ ‘ယောက်ျားလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ငါ သိချင် အိုက်တာ ခါရယ်၊ ငါလည်း နှင့်ကို ရင်ခုန်နေခဲ့တာ နှင် မသိနိုင်တော့ဘူး ပေါ့’

“ဟဲ့ မြတ်သော နှင် အိပ်ငိုက်နေပြီလား”

ခါတော်မှီ အသံစူးစူးလေးကြောင့် သူ ပင့်သက်လေး ခိုးရှိုက်မိ ရင်း

“ဘယ်ကလာ အိပ်ငိုက်ရမှာလဲ ခါ၊ နှင် ရင်ခုန်နေတဲ့ ယောက်ျား လေးက ဘယ်သူဖြစ်မလဲ ငါ ပုံဖော်ကြည့်နေတာ”

“ဟယ် အဟုတ် ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ ခစ် ခစ်”

ခါတော်မှီအသံက လှောင်သလို ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့လေး ရယ် နေတာမို့ သူ နည်းနည်းတော့ တင်းသွားသည်။

“အလကား ဂျလောဘီကောင်ပါဟာ၊ ပုံစံကိုက လုံးဝ ထောင့်

မကျိုးတဲ့ စက်ပိုင်းလိုကောင်မျိုး။ အဟဲ့ ငါ့လောက်တောင် နှင့်အပေါ် ဝရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူ ပြောင်သလို နောက်သလို ပြောလိုက်တာကြောင့် တစ်ဖက် ဒါတော်မှီ ရယ်သံလေးက တော်တော်နှင့် ရပ်မသွားခဲ့ပါ။

“ကဲ တော်ပြီ မြတ်သောရေ၊ ငါ အိပ်တော့မယ်၊ နှင့်လည်း

အိပ်လော့နော်”

“အေးပါ၊ ဂွတ်နိုက်”

ခါတော်မှီခါက ဖုန်းလေးပိတ်သွားတော့ သူလည်း ဖုန်းလေး ပိတ်လိုက်ရပါသည်။ ဝရန်တာလေးမှာ သူ ဝိုင်ဝိုင်လေး ဆက်တိုက်ကြည့် နေမိသည်။

ခါတော်မှီ အခန်းက မီးလေး မှိတ်သွားတော့ ပင့်သက်လေး ရှိုက်ကာ ဂစ်တာလေးပိုက်ကာ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

ငါ့ရင်ထဲက တကယ်ခံစားရတယ် ခါတော်မှီ။

နင့်ကို တကယ်ပဲ တခြားသူ ဦးသွားပြီလား။ ငါ သိချင်လိုက်

တာ။

အခန်း (၇)

“ခါတော် နင့်ကို ငါ့အစ်ကိုက မေးနေတယ်”

မိုးသဲ စကားကြောင့် မြီးရှည်စားနေသော ခါတော်မှီ မျက်ဝန်း ဆေးတွေ ဝိုင်းစက်ကာ မော့ကြည့်မိ၏။ ရင်ထဲမှာ ထူပူရက်ရွံ့ အားနာ သော ခံစားမှုတွေက အသစ်ပြန်လည်ဖြစ်လာသည်။

ကိုယ် မဆင်မခြင် ဝေဖန်ပြောခဲ့သော အဖြစ်ကို ပြန်တွေးကြည့် ရင်း မျက်နှာတွေတောင် ချက်ချင်းပူလာမိသေး၏။

“ဘာမေးနေလို့လဲ မိုးသဲ”

“ခါတော်မှီ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး အိမ်ကိုလာမလည်တော့ဘူး လားတဲ့”

ခါ အမြင်အာရုံတွေထဲမှာ မိုးရိပ်ဆိုသော သူ၏ ဂျွတ်ဆတ်ဆတ် မထီတရီပုံကို မြင်ယောင်ကာ ပခုံးလေးတွန့်မိသည်။ လူကချောချော စတိုင်က ခပ်မိမိပေမယ့်လည်း

“လာမလည်ချင်တော့ပါဘူးဟာ၊ တစ်ခါဆို ဆိုသလောက် တက်သွားတဲ့ ကိုင်းက အကြီးကြီး၊ အခု ပြန်တွေးကြည့်တာနဲ့ မျက်နှာပူ တယ်”

“အဟင်း နင်ကသာ မျက်နှာပူနေတာပါဟယ် ငါ့အစ်ကိုက အေးဆေးပဲ၊ အဲဒီတုန်းက နင် ဖြစ်သွားတဲ့ပုံစံလေးကိုတောင် မျက်စိထဲက မထွက်ဘူးတဲ့လေ”

“ဟုတ်လား အဟတ် ရင်ခုန်စရာကြီးပါလား”

ခါတော် ရင်ဘတ်လေးဖိကာ မျက်ဝန်းလေး ပေကလပ် ပေက လပ်ဖြင့် ဆိုမိသည်။ ခါ ပုံစံကြောင့် မိုးသဲနှင့်ပိုးအိ သိုင်းရယ်ကြသည်။ ပိုးအိက

“ရင်ခုန်ရင် အချစ်ပေါ့ဟဲ့”

“ဟုတ်လား ငါ မသိဘူး”

“သိချင်ရင် ငါ့အစ်ကိုကို ချစ်ကြည့်လိုက်လေ ခါတော်ရဲ့”

မိုးသဲကလည်း ရွတ်နောက်နောက်နှင့် ပြောနေတော့ ခါလည်း အားကျမခံပါ။

“အဟင်း ဘာနဲ့ချစ်ရမှာလဲ၊ ဘောပင်နဲ့လား၊ လက်သည်းနဲ့ လား”

“ဟယ် ကြည့် ငါက အတည်ပြောနေတာကို”

ခါ တမင်ရယ်ဖွဲ့ဖွဲ့နေတာကို ပိုးအိကတော့ ရယ်မဆုံး ဖြစ်နေ

“အစ်ကိုက ထပ်ဖောက်နေတော့ ပိုးအိကပါ စစ်ကူဝင်သည်။

“ခါတော် နင် စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော်၊ နင့်နေရာမှာသာ ငါဆိုရင်

“အစ်ကို ကိုမိုးရိပ်ကို အပြတ်ကြွေပစ်လိုက်မှာ”

ပိုးအိ စကားကိုလည်း ခါ ဟာသတွေပဲလုပ်ပစ်မိသည်။

“ဟယ်ဆို ခါရင်ထဲမှာ မိုးရိပ်ကို အလေးအနက် ခံစားလို့ မရသေးတာ

အခုနိုး

“ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ် မိုးသဲ၊ နင့်နာမည်က ထားပါ၊ နင့်အစ်ကို

ဘာတော့ မိုးစဲလို့ ပေးသင့်တာ၊ ဘာကြောင့် မိုးရိပ်လို့ ပေးတာလဲ၊

နာမည်က နည်းနည်းနဲ့နေသလိုပဲ”

“အံ့မယ် မိခါတော် မမှတ်သေးဘူးပေါ့၊ သွားဝေဖန်နေပြန်ပြီ”

ပိုးအိက သတိပေးသလို ဝင်ပြောတော့ ခါ နှာခေါင်းလေးရှုံ့

ပြုရင်း

“ဒီကင်တင်းနိုကို သူ ရောက်မလာပါဘူးဟာ သိချင်လို့ မေးတာ”

“ဪ ယောင်းမလေးက သိချင်တယ်ပေါ့၊ ဒါဆိုလည်း ရှင်းပြ

ရမှာပေါ့ဟာ၊ ငါက မိုးတွေ အရမ်းသည်းတဲ့အချိန်မှာ မွေးလို့ မိုးသဲလို့

မေဖေတို့ နာမည်ပေးထားတာ၊ ကိုကိုကိုကျတော့ မိုးရိပ်တွေနဲ့ ညှိနေတဲ့

အချိန်မှာ မွေးလို့ မိုးရိပ်လို့ ပေးထားတာလေ”

“ဪ ဪ နင်တို့မိတာတွေက နင်တို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်

အတွက် နာမည်တွေကို တော်တော် ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေစဉ်းစားခဲ့ကြတာ

www.burmeseclassic.com

ပဲနော်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ကိုတော့ ငါ ယောင်းမ တကယ်တော်မှာ နော် ခါတော်၊ နင်သာ ငါ့ယောင်းမလေးဖြစ်ရင် မွေးလာမယ့် ကလေးတွေ က အဖေချော အမေချောမို့ ရယ်ချောချောလေးတွေ ဖြစ်မှာ သေချာ တယ်”

“ဟယ် ဘုရားရေ သူများ သားသမီးကို အားမနာလျှာမကုန် ကလေးတွေ အတင်းမွေးခိုင်းနေပါလား။ ငါ့အမေသာ ဒီစကားပိုင်းထဲမှာ သာ ရှိနေရင် သူ့သမီး နုနုထွတ်ထွတ်လေးကို ဒီလိုပြောရမလားဆိုပြီး တစ်ခါတည်း ရှော့ခံဝင်သွားမှာ ကျိန်းသေတယ် သိလား”

မိုးသဲကို ခါတော် မကျေမနပ်လေးနှင့် နှုတ်ခမ်းရုပ္ပံလေး ပြောနေတော့ ပိုးအိက ရယ်မောမဆုံး ဖြစ်နေသည်။

“ဟယ် ဘော်ဒီဂတ် ရွှေမင်းသားလေး လာနေပြီ”

ဆိုင်အပြင်ကို မျက်နှာလှည့်ထိုင်နေသော မိုးသဲ စကားကြောင့် ခါ လှည့်ကြည့်မိသည်။ မြတ်သော သူတို့ပိုင်းဆီ လာနေတာကြောင့် အရယ်တွေ ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရပါသည်။

လည်ကတုံး ရုပ်ဖြူကို တံတောင်ဆစ်အနားထိ ခေါက်တင်ပြီး ချည်ချောပုဆိုးအပြာကွက်စိပ်လေး ဝတ်ဆင်ထားသော မြတ်သောဆီမှာ ပိုးအိနှင့်မိုးသဲ မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်နေကြသည်။

ဘေးခွဲဆံပင်အတိုနှင့် မြတ်သော မျက်နှာရှင်းသန့်သန့်လေးက

ကြည့်လင်လင်လေး ချောမောပါသည်။

မျက်ခုံးတွေက စိမ်းမှောင်ပြီး တန်းတန်းလေး။ မျက်ဝန်းအစုံက စိမ်းစိမ်းမျက်တောင်တွေအောက်မှာ ကြည်လဲ့နေ၏။ နှာတံစင်းစင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်က စိုလဲ့နေသည့် မြတ်သောသည် မိန်းကလေးတွေ ချစ်ခင်အောင် ကြည့်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ပါးပါးလေးနှင့် စိမ်းဖန့်နေသော မုတ်ဆိတ် ဆိုင်းရာရေးရေးလေးက ယောက်ျားပီသစေသည့် မြတ်သောသူ သူမ အနား ရောက်တော့ ခါဆီမှာပဲ အကြည့်တွေစုကာ

“ငါ နင့်အတန်းထဲ ရောက်ပြီးပြီ ခါ၊ မရှိလို့ ဒီဘက်ထွက်လာ သာ”

“ငါ မြီးရှည်စားချင်လို့ ထွက်လာတာဟ၊ နင်ရော ဘာစားမလဲ။ ဆိုင်လေ ဒီနေ့ ထမင်းချိုင့်ယူမလာဘူးမို့လား”

“ငါ စားပြီးသွားပြီလေ ဟိုကောင်တွေနဲ့ ကင်တင်းနိမှာပဲ စော စောက် ထွက်စားဖြစ်တာ”

“ထိုင်လေ ကိုမြတ်သောသူ အဟင်း ပိုးအိတို့က စားထားတာ တွေ မရှင်းခိုင်းပါဘူးနော်၊ ဟုတ်တယ်နော် မိုးသဲ”

ပိုးအိက မချိုမချဉ် ရယ်ဟဟ မျက်နှာလေးနှင့် မြတ်သောကို ပြောပြီး မိုးသဲကိုတောင် အဖော်လှမ်းညှိသည်။ မိုးသဲကလည်း ဘက်ညှိ ခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကယ်လေ ကျေးချင်းကျေး တို့ဆီလာတဲ့ ဧည့်သည်မိ
ဟာ တို့တွေကပဲ ကျွေးမွေးစည့်ခံရမှာပေါ့”

မိုးသဲနှင့်ပိုးအိတို့ ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် စနောက်နေတော့ မြတ်
သော အနေခက်စွာ မျက်နှာကြီး နီမြန်းနေသည်။

“ရ ရပါတယ် ကျွန်တော် မစားတော့ပါဘူး”

“အို အားမနာပါနဲ့၊ ထိုင်ပါ ဘာလဲ အတင်းဆွဲထိုင်ခိုင်းမှ
ထိုင်မယ် ထင်တယ်”

ပိုးအိက အတင်းပဲ ဆွဲထိုင်ခိုင်းတော့မလုပ်တော့ မြတ်သော
ခန္ဓာကိုယ် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ ရ ရပါတယ်၊ ထိုင်ဆို ထိုင်ပါ့မယ်၊ အတင်းတော့ မဆွဲ
ပါနဲ့ အဟဲ၊ ကျွန်တော်က ရှက်တတ်တယ်၊ ကင်တင်းနိမှာက လူတွေ
အများကြီးဆိုတော့လေ”

ခါ မြတ်သော၏ ရက်ရွံ့ရွံ့ ကြောင်တက်တက် အမူအယာကို
ကြည့်ကာ ရယ်ချင်နေသည်။ မြတ်သော ထိုင်ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ခါတော်
နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ခါ ညနေ အိမ်ပြန်ရင် နင်တစ်ယောက်တည်း ပြန်လိုက်တော့
နေနဲ့၊ ငါ ဒီညနေ သွားစရာလေးရှိလို့”

“ဟင် နင်က ဘယ်သွားဦးမှာမို့လဲ”

“ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆေးရုံတက်နေရလို့ သတင်း

သွားမေးမလို့ပါ၊ ပါမောက္ခရဲ့ တူဆိုတော့ မမေးလို့ မကောင်းဘူးလေဟာ”

“ဒါဆို ငါလည်း လိုက်မှာပေါ့၊ မြတ်သောရဲ့”

ခါတော်ဆိုတော့ မြတ်သော မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့သွားခဲ့ရင်း

“ဟာ ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း သွားမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုကောင် ငဲငယ်တို့ ပီတာတို့ပါ ပါကြမှာ”

မြတ်သော အဖော်တွေပါသည်ဆိုတော့ ခါတော် ပါးချိုင့်လေး
တွေ ခွက်ခနဲပေါ်လွင်အောင် မဲ့ပစ်မိသည်။

“ဟွန်း နင်ဟာလေ သိပ်ပြီးခြေရှည်တယ်၊ ပြီးရင် ဒီဆိုလည်း

ထိုရောက်သွားမှာ မဟုတ်လား”

ရူပူ ရူပူနှင့် အပြစ်တင်နေသော ခါတော် စကားတွေကြောင့်
မြတ်သော ဆံပင်တွေထဲ လက်ချောင်းတွေထိုးသွင်းရင်း ခေါင်းတခါခါ
ဖြစ်နေ၏။ မိုးသဲနှင့်ပိုးအိတို့ကတော့ ခါတို့နှစ်ယောက်ကို ပြုံးစိစိ ကြည့်နေ
ကြသည်။

“နင်က ငါ့ကို ခြေရှည်တယ် ပြောတယ်၊ နင်ကရာ ခြေမရှည်
ဘူးလား ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် သိနေနော် ခါ၊ ကဲ ငါ လစ်တော့မယ် နင့်
ကို အဲဒီကိစ္စ လာအသိပေးတာ”

“ကြ ကြ နင့်ယောက်ဖတော်တွေနဲ့ပဲ ပေါင်း”

ခါ မကျေမနပ်လေး ပြောတော့ မြတ်သော ပြုံးသည်။ ပြီးတော့
ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ပိုးအိနှင့်မိုးသဲကို နှုတ်ဆက်ကာ ထထွက်သွားခဲ့

www.burmeseclassic.com

သည်။

မိုးသဲနှင့်ပိုးအိတို့ အကြည့်တွေက မြတ်သော နောက်ကျောမှာ ကပ်ပါသွားတာမို့ ခါတော် နှိပ်ကွပ်မိသေး၏။

“ဟေ့ မိန်းမတွေ မျက်လုံးတွေ အရှေ့ကို သုံးလက်မလောက် စုထွက်နေကြပြီနော်၊ သတိလေးဘာလေး ထားကြဦးဟဲ့”

ခါ ခပ်ရွဲရွဲလေးပြောမှ ပိုးအိတို့ အရှက်မျက်နှာတွေနှင့် မြတ်သောဆီက အကြည့်တွေကို ပြန်သိမ်းဆည်းလိုက်ကြသည်။

“အဟီး မိုက်တယ်နော်၊ ယောက်မလေး နင့်ဘေးမှာ သူ အမြဲရှိနေတော့ ငါတောင် ကိုကိုအတွက် ရင်မောသွားပြီဟယ်”

မိုးသဲက သူ့အစ်ကိုအတွက် ကူပြီး ရင်မောပေးနေ၏။ ပိုးအိကလည်း ခါတော်ကို တစ်မိစ်မိစ်ကြည့်ရင်း

“အင်း ကံကောင်းချင်တဲ့သူများကျတော့လည်း ဘေးမှာ ကိုလူချောလေးတွေက ပိုင်းပိုင်းလည်နေတာပဲဟယ်၊ အဟင့် တို့များကျတော့လည်း မျက်စပစ်ပြမယ့်သူတောင် မရှိသေးဘူး၊ ဘယ်လောက် ကံဆိုးလိုက်သလဲလို့”

ပိုးအိ မချီတင်ကဲသံနှင့်ဆိုတော့ ခါ ကျေနပ်သွားသလို ခံစားရသည်။ မြတ်သော ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းလေး ရှိနေတာလည်း ခါအတွက် ကံကောင်းခြင်း ဆုလာဘ်တစ်ခုပါပဲ။

အခန်း (၈)

“ဘုရားရေ”

ခါတော်နှုတ်က အလန့်တကြားလေးတောင် ရေရွတ်လိုက်မိတဲ့ အထိ ဖြစ်သွားခဲ့၏။ မဖြစ်ဘဲနေမည်လား ခါတော့ကားရှေ့ကနေ လမ်းမပေါ်အထိ ဆင်းပြီး လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ထားနေသူက မိုးရိပ် ဖြစ်နေသည်။

ကားကို မရပ်ပေးလို့ မဖြစ်တော့သည့်အနေအထားဆိုတော့ ခါတော် ထိုးရပ်ပေးလိုက်ရ၏။

မိုးရိပ် မျက်နှာက ကျေနပ်စွာ ပြုံးသွားပြီး ခါတော် ရှိနေသော တံခါးဘက် ကွေ့ပိုက်လျှောက်လာသည်။ ဝတ်ထားတာက အော်တာရှုပ်အစိမ်းနုရောင်ကို ဂျင်းပြာအကျပ်လေးနှင့် တွဲဝတ်ထားတာမို့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို ထင်ရလောက်သည်။

အရောင်ဆိုးထားသော ဆံပင်က အညှို့ဖျော့ဖျော့။ ပန်း ထောက်တထောက်ထိရှည်ကာ နဖူးပေါ် ဆံပင်ချောင်းတွေ ဖြာကျအောင် ဂျယ်လီမ်းပြင်ဆင်ထားတာ သိသာ၏။

“ဘာကိုစွန့်လွှဲလဲဟင်”

ခါတော် မေးတော့ သူ မခွဲတရီလေး ပြုံးသည်။ ချောမောနေသော မျက်နှာလေးပေါ်က အပြုံးရိပ်တွေက စွဲမက်အောင် တမင် ညှို့နေသလိုပါပဲ။

“ဘာကိုစွမ့် လေ့ထွေထူးထူး မရှိပါဘူး။ ခါတော့ ကားလေးကို တွေ့လိုက်တော့ ကိုယ့်စိတ်တွေ ဂနာမငြိမ်တော့တူးလေ။ ဒါကြောင့် လှမ်းထားမိတာ”

ပြောပုံက တကယ့်ကို မထိတရီ ရဲတင်းလွန်းသည်။ ခါရဲ့ ကားတံခါးမှာ လက်တစ်ဖက် ထောက်ထားကာ စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်နေသော သူ့အကြည့်တွေကြောင့် ခါက ရင်ခုန်နေပြီ။

“ဒါဆိုလည်း ဖယ်ပါ။ ခါ အိမ်ပြန်ချင်ပြီ”

“နေပါဦး အေးဆေးပေါ့။ တစ်ခါတလေ ကြိုတုန်းကြိုခိုက် ကိုယ့်ကို ကော်ဖီလေးဘာလေး မတိုက်ချင်ဘူးလား”

ခါ နည်းနည်းတော့ စိတ်ညစ်သွားသည်။ သူက ပြောရင်း ကားကို ရှေ့ကပဲပြန်ကွေ့တိုက် လျှောက်လာကာ ခါ နံဘေးကို တံခါးဖွင့် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဟင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ခါတော် ကော်ဖီတိုက်လေ။ အဟဲ ဟီယာတိုက်ခိုင်းတာမှ ဇာတ်တာ ကဲ မောင်းပါကွာ”

ခါတော် ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်လို့ ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့။ ဆိုကြောင့်ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ သူကတော့ ခါတော့်ကို တည့်တည့်ကြီးစိုက်ကြည့်ကာနေတာမို့ ရင်တွေ လှုပ်ခတ်နေခဲ့သည်။

အနီးဆုံးက ဖူဂျီကော်ဖီဆိုင်လေးဆီသို့ပဲ ကားကို မောင်းခဲ့လိုက်သည်။

“အိုကေ အဲဒီဆိုင်ကောင်းတယ်”

ကားလေး ထိုးရပ်သည်နှင့် ကားတံခါးဖွင့်ကာ သူ အရင်ဆုံး ဆင်းသွားသည်။ ဆိုင်ထဲကိုသူကပဲ ဦးဆောင်ဝင်တာမို့ ခါတော်လည်း နောက်က အသာကပ်လိုက်ဝင်ခဲ့၏။

မိုးရိပ်က ထောင့်အကျဆုံး စားပွဲကို ရွေးကာ ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးမှ ခါတော့်ကို မော့ကြည့်ရင်း

“ထိုင်လေ ခါတော် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူစုံတွဲတွေလို့ မထင်စေချင်ရင်တော့ ဟိုဘက်နား နည်းနည်းတိုးထိုင်ပေါ့”

ပြောပုံကိုက စီးစီးပိုးပိုးနှင့်မို့ ခါတော်မို့ မျက်စောင်းချိုလျက် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ချုံမှာပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။

ဝိတ်တာလေးက အနားမှာ ရိုက်ချိုးစွာ လာရပ်နေတာမို့

“ကော်ဖီနဲ့ ခိုးနတ်ပေး ရှင်ကရော ဘာစားမှာလဲ”

“အတူတူပဲ မင်းမှာတဲ့ဟာပဲပေါ့၊ ကိုယ်က ကော်ဖီသောက်ချင်တာထက် မင်းနဲ့အတူ ထိုင်ချင်တာ”

သူ့စကားကြောင့် ဝိတ်တာချာတိတ်လေးတောင် ပြုံးကာ ခေါင်းလေးညှိတ်ထွက်သွားသည်။ သူက ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ချိုကို စူးစူးလေးစိုက်ကြည့်ရင်း

“မင်း အရမ်းလှတယ် ခါတော်၊ မင်း ဘယ်လောက်လှသလဲ ဆိုရင် မင်းမျက်နှာပေါ်က ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် နုနုရွှရွ အလှတွေကို အော်ရီ ဂျင်နယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် ကိုယ် သံသယဝင်မိတဲ့အထိပဲ”

“ဘာရှင့်”

သူ့စကားကြောင့် ခါတော် မျက်နှာလေး နီသွားသလို ဒေါသစိတ်ကလေးလည်း ဖြစ်သွားမိသည်။ သူကတော့ အပြုံးမပျက်ခဲ့ဘဲ

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကိုယ်က ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဘွင်းဘွင်းပြောတတ်လို့ပါ။ ဒီထက်ပိုပြီး ပွင့်လင်းရိုးသားစွာ ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် မိုးသဲကို မေးဖူးတယ် အဟတ် ညီမလေး နှင့်သူငယ်ချင်းက တော်တော်လေးကို လှတယ်၊ နတ်သမီးလေးနဲ့တူတယ်လို့ မဟုတ်မှလွဲရော မျက်နှာကို ပလပ်စတစ်ဆာဂျရီ လုပ်ထားသလားလို့တောင် မေးမိတာ”

“ခါက အဲဒီလောက်အထိ အလှအပကို မမက်မောဘူး၊ ဆာဂျရီ လုပ်မယ့်လုပ် ရှင်ကပဲ လုပ်ရမှာ”

“ဟုတ်လား ကိုယ်သာ မင်းခိုင်းသလို ဆာဂျရီလုပ်လိုက်ရင်ထား ကောင်မလေးတွေ အခုထက်တောင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေဦးမှာပေါ့အဟတ်”

မိုးရိပ်က ပြုံးပြီးလေးနှင့် ခေါင်းလေးမော့ပြောသည်။ ခါတော်သူ့ကို မျက်မှောင်လေး ကျုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

မျက်နှာလေးက နုတ်ချောမွေ့ကာ ချောမောတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ညီမဖြစ်သူ မိုးသဲထက် ချောမောကာ စတိုင်ကလည်း ကောင်းသည်။ ခါထက် အသက်ကြီးပုံရပေမယ့် သူက နုနုဖတ်ဖတ်လေး ချောပါသည်။

မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမည်ဆိုတာတော့ ဟုတ်လောက်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ်က ကိုရီးယားမင်းသားတွေထက် ချောတယ်ဆိုတာ ခါတော် လက်ခံတယ် မဟုတ်လား အဟင်း”

“လူတိုင်း လူတိုင်းကတော့ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်ကြတာပဲလေ အဓိကက ရုပ်ချောမောဖို့ထက် စိတ်ဓာတ်ဖြူစင်သန့်ရှင်းဖို့ပါ။ ခါက လူတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးကို အဲဒီလိုပဲ သတ်မှတ်တယ်”

“အိုကေ အဲဒီ စိတ်ဓာတ်ကို ကြိုက်တယ်”

စားပွဲထိုးလေးက ကော်ဖီတွေနှင့် မုန့်ပွဲတွေ ချပေးလာတာဖို့ နှစ်ယောက် စကားစ ပြတ်သွားခဲ့သည်။ ခါက မဆုံးသေးသော စကား

ကို ဆက်ပြော၏။

“တချို့က ရုပ်ရည်အပြစ်ပြောစရာ မရှိအောင် ချောမောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကတော့ ညံ့ဖျင်းလွန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ရုပ်ရည်ချောမောတာက လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို မြှင့်မပေးနိုင်ပါဘူး။”

ခါ လူကြီးဆန်ဆန်နှင့် လေးနက်တည်ငြိမ်စွာပြောနေတော့ မိုးရိပ် မျက်နှာလေး တည်ကြည်သွားကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ပေးနေရင်း

“ခါတော် ခံယူချက်နဲ့ ကိုယ့်ခံယူချက် တစ်ထပ်တည်း ကျပါတယ်။ ကိုယ်လည်း လူတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးကို ရုပ်ရည်ချောမောခြင်းနဲ့ မပိုင်းဖြတ်တတ်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေး ချောချောလှလှမြင်တိုင်း ကိုယ် စိတ်မဝင်စားတတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့အလှနဲ့ သူတို့တန်ဖိုးက တူညီချင်မှ တူမှလေ။”

မိုးရိပ် တကယ် လေးနက်စွာ ပြောနေတော့လည်း ခါ လေးစားကျေနပ်မိသည်။ မိုးရိပ်က ချောမောသလောက် စိတ်ခွန်အားလည်း ပြည့်ဝသူဟု ထင်မိပါသည်။ မိုးသံ ပြောပြထား၍ မိုးရိပ်ဆိုတာ သင်္ချာအဓိကနှင့် ဘွဲ့ရထားပြီးသူတစ်ယောက်ဟု သိထားပြီး ဖြစ်နေသည်။

သူနှင့်အတူ သောက်ရသော ကော်ဖီလေးက ဒီနေ့မှ ပိုပြီး အရသာရှိသည်ဟုတောင် ခါ တင်မိ၏။

“ခါတော့်ကို ကိုယ် တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

ကိုယ်ရင်ကို ပြောင်းဆန်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးမို့လေ။ ကိုယ်အခု ခါတော့်ကြောင့် ရင်တွေခန့်တတ်နေပြီ။ အဲဒါက အချစ်ဆိုရင်တော့ သာချာတယ် ခါတော်။ ကိုယ် မင်းကို ချစ်နေမိပြီ။”

“ရှင်”

ဒိုးနပ်တစ်ခုကို ကောက်စားဖို့ ပြင်ဆင်နေသော ခါတော် လက်အဖွဲ့တောင် တွန့်ခနဲ ရုပ်သိမ်းသွားမိသည်။

ဒီလောက်အထိ မိုးရိပ်ရဲမြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ချစ်ရေးဆိုတာကို ခါ့အလိုမဲ့မည်ဟု မထင်ခဲ့မိပါ။ တကယ်ဆို မိုးရိပ်နှင့်ဆုံဖူးတာ ဒုတိယအကြိမ်ပဲ ရှိသေးသည်။

ပထမတစ်ခါ ဆိုတာကလည်း တဒဂံလေးဆုံပြီး မိုးရိပ်နှင့် ဆင်းနီးခင်မင်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်။

“ကိုယ် ရင်ဖွင့်မိတာ သိပ်စောသွားလို့ ခါတော် မယုံချင်ဖြစ်နေတာလားဟင်။ တကယ်ပါ ကိုယ် ခါတော့်ကို အရမ်းချစ်တာပါ။ ခါတော့်အချစ်ကို ကိုယ် မျှော်လင့်ပါရစေနော်။”

ဘုရားရေ အခု ချစ်စကားပြော၊ အခု အဖြေကောင်းနေသည့် မိုးရိပ်ကတော့ လွန်လွန်းပြီ ထင်သည်။ ချစ်စကားကိုတောင် အင်ထရီမောင်ဘဲ ပြုန်းခနဲ ပြောတတ်သည့် မိုးရိပ်ကတော့ တကယ်ပါပဲ။

“နေ နေပါဦး ကိုမိုးရိပ်၊ ခါတော် စဉ်းစားခွင့်လေးတော့ ပေးပါဦး။”

ခါတော် ကသောကမျောလေး တောင်းပန်လိုက်ရသည်။ ခါ
တောင် ကိုလူချောက သိပ်ကျေနပ်ပုံ မရပါ။

“ခါတော်ရယ် မြန်မြန်လေး စဉ်းစားပေးပါ။ ဒီရက်တွေမှာ
ကိုယ် ဘယ်လောက် ရင်တမမ ဖြစ်နေရမလဲဆိုတာ ခါတော်တွေကြည့်
ရင် သိနိုင်မှာပါနော်”

အခုချိန်မှာ ခါတော် မထင်မှတ်ဘဲ ရည်းစားစကား အပြော
လိုက်ရတာမို့ ရင်လေးသိမ့်ခနဲ လှုပ်ခတ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။
ဒါပေမဲ့ ခါတော်မို့ ရင်ထဲက ခံစားမှု အသစ်ကို ပုံဖော်လို့
မရသေးတာ အမှန်။ အာရုံထဲမှာ မြတ်သော မျက်နှာကို ပြေးမြင်မိသည်။
မြတ်သောရေ အချစ်က ငါ့ဆီကို ရောက်လာပြီ ထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၉)

လေးပင်နေသော မျက်ဝန်းတွေက မပွင့်ပေမယ့် သံစဉ်တီးလုံး
လေးတွေက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေသည်။

မျက်ဝန်းတွေကို မှေးမှိတ်လျက်ပင် မှန်တင်ခုံပေါ်တင်ထား
သောဖုန်းကို လိုက်စမ်းနေမိသည်။ ဖုန်းကိုစမ်းမိတော့ နားမှာကပ်ရင်း
ဖိတ်မပါလက်မပါအသံလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်မိ၏။

“ဟဲ့လို”

“အိပ်ပြီလား ခါတော်မို့”

ခါတော် ခန္ဓာကိုယ်ကလေး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။ မျက်လုံး
လေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားပြီး အိပ်ချင်စိတ်တွေပင် ဘယ်ထွက်ပြေးသွားမှန်း
မသိ။

မိုးရိပ်အသံက ကရုဏာတွေ ရောယှက်ထားသည်။ ခါတော်

လှဲပင်မနေနိုင်တော့ဘဲ ထထိုင်လိုက်မိသည်။

မှန်တင်ခုံပေါ် ထိုင်ထားသော စားပွဲတင်နာရီလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ ညဉ့်ဆယ့်တစ်နာရီပင် ထိုးတော့မည်။ ခါတော် အသံခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ထွက်ပေါ်သွားသည်။

“ဒီအချိန်ကြီး ဘာလို့ ဖုန်းဆက်တာလဲ မိုးရိပ်”

“ကိုယ် အိပ်မပျော်နိုင်လို့ပေါ့ ခါတော် ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ခါတော်ဆီက အချစ်ကို ရှိမယ် မရဘူးဆိုတာ သံသယဝင်နေမိတယ်။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်တွေနဲ့ လုံးဝကို အိပ်လို့မပျော်ဘူး ဖြစ်နေတာ”

“ဪ ရှင် စိတ်အလိုမကျတာနဲ့ပဲ အိပ်ပျော်နေတဲ့သူကို ဖုန်းဆက်ပြီး နှိုးလိုက်တယ် ဆိုပါတော့”

ခါတော် ခနဲတုတ်တုတ်အသံလေးဖြင့် ပြန်ရိပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဝါးခနဲ သမ်းဝေပစ်လိုက်၏။

“ဟင် ခါတော် အိပ်နေပြီလား၊ ဆော့ရီးကွာ ကိုယ်က ခါတိုင်းလို ခါတော် ကိုရီးယားဇာတ်လမ်း ထိုင်ကြည့်နေတာမှတ်လို့ လှမ်းဆက်လိုက်မိတာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ခါတော် မျက်ခုံးရေးရေးလေးတွေ မြင့်တက်သွားရသည်။ မိုးရိပ် ဘယ်လိုများ စုံစမ်းထားပါလိမ့်။

“နေပါဦး ရှင်က ခါတော် ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းကြည့်တာကို ဘယ်လိုသိနေရပြန်တာလဲ”

“အဟဲ ကိုယ့်ကို မိုးသဲ ပြောပြထားတာလေ၊ ကိုယ်က ခါတော်ကြောင့်တွေကို မိုးသဲဆီက အကုန်မေးထားတာ၊ နောက်ဆုံး ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာတောင် ဘယ်မင်းသားကို အကြိုက်ဆုံးဆိုတာကအစ ပြောပြတာပဲ”

ရှူးလည်းရှူးတဲ့ မိုးရိပ်။ ခါတော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အဲဒီလောက်ထိ ဆောင်ခံစားသတဲ့လား။ ခါတော် ရယ်သံလေးတွေ လေလှိုင်းထဲသို့ ပျံ့နှံ့ဆန့်ကျားဝတ်သွား၏။

“ခါတော်”

“ပြော”

“ကိုယ် မင်းကိုချစ်တာ ကိုယ့်ရင်ထဲက သစ္စာတရားတစ်ခုနော်၊ ချစ်ပြီး ခိုင်မာလွန်းတဲ့ အချစ်စစ်တစ်ခုကို မင်း ငြင်းပယ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် နောင်တရစရာတွေ အများကြီး ကြုံတွေ့ရလိမ့်မယ်”

လဲသေလိုက်ပါလား။ သူက ရွှေကွပ်ထားတာမို့လို့လား။ ရည်းစားစကားပြောတာတောင် တင်တင်စီးစီးနဲ့။ ခါတော် ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ လက်တွေ့မှာတော့ မပြောဖြစ်ပါ။

တီကောင်ကို ဆားပက်လိုက်သလို ခါတော် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ကွေးစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ရှင် တော်တော်အပြောကောင်းတာပဲနော် မိုးရိပ် ရှင်ရဲ့စကားဆုံးတွေက တောင်ကြီးပြိုပြဲမယ်လို့ ကြားဝါးနေတဲ့ ခါချင်ကောင်လိုပဲ”

ရှင်အပြောအတိုင်းသာဆို မိန်းမတွေရဲ့ တန်ဖိုးနဲ့သိက္ခာကို လေလံပွဲတစ်ခုနဲ့ တင်စားလိုက်သလို ဖြစ်နေပြီ။ ဈေးအများဆုံး ပေးနိုင်တဲ့သူကို ထိုအခါ ရမယ်ဆိုပါတော့”

ခါတော် သာသာနဲ့နာနာလေး ပြောပစ်လိုက်သည်။ ရိုင်းသင်းက ဖြစ်သွားလည်း ခါတော် ဂရုမစိုက်ပါ။ မာနတရားကို ထိပါးလာလို့ တုံ့ပြန်လိုက်ရတာကိုက ကျေနပ်စရာ။

မိုးရိပ်က သဘောကျစွာ အဆက်မပြတ် ရယ်မောနေပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ စကားတောင်စားမလေးရယ်၊ ကိုယ့်စကားမှားသွားခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျေနပ်တော့နော်”

တောင်းပန်တာတောင်မှ အဆီအငေါက်မတည့်။ မသိလို့ ကိုယ်ကပဲ စကားတတ်တိုင်း ပြောနေသလိုလို့၊ ခါတော်ကို ခေါ်လိုက်တဲ့ မိုးရိပ်အသံက ပျော့ပျောင်းနူးညံ့နေပြန်သည်။

“ခါတော်”

“ပြော”

“ချစ်တယ် ခါတော်ရယ်၊ ဖုန်းပြောနေရင်းနဲ့ ခါတော်ရဲ့ အိမ်ရင် မှားတူး ပုံစံလေးကို မြင်ယောင်နေမိတယ်။ ပိုသီဖတ်သီပုံစံလေးနဲ့လည်း ခါတော် လှနေမှာပါ။ ခါတော် အိပ်ပျော်သွားအောင် ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးထွေး ပြီး သန့်စင်တဲ့အနံ့မီးတွေနဲ့ ချောသိပ်ချင်တယ် ခါတော်”

သိမ့်ခနဲ လှိုက်ဖိုသွားသည်။ ခါတော်ရင်ထဲမှာ ပုစဉ်းရင်ကွဲကောင်

ကဲ့သို့ စာကျင့်ကျင့် အော်မြည်နေကြ၏။

ခါတော်ရင်ထဲမှာ နက်နက်နဲနဲ မခံစားပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့စကားလုံး အလေးတွေအပေါ်မှာ ဘာကြောင့် ခံစားချက်တွေ လိုက်ပါစီးမျောနေမိတယ်။ ခါတော်ကိုယ် ခါတော် ပြန်မစမ်းစစ်ချင်မိတော့ပါ။

အို ခါတော် ဘာတွေ တွေးနေမိလိမ့်။ ခါတော် တစ်သက်မှာ ခြေထူးသူမရှိလို့ ထူးဆန်းနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ကိုယ် ပြောတာ ကြားရဲ့လား ခါတော်”

“ဟင့်အင်း”

ပျံ့လွင့်နေတဲ့ ခါတော်အတွေးတွေ မိုးရိပ်အသံကြောင့် ယောင်ယောင်ပြီး ထူးလိုက်မိသည်။

“အချစ်တစ်ခုကို အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ဖို့အတွက် တို့တို့ယောက်ကြားမှာ ပွင့်လင်းလိုက်ကြရအောင်လား ခါတော်ရယ်”

နူးညံ့မွတ်သိပ်သော စကားတွေအောက်မှာ ခါတော် ဆွံ့အနေရဲ့ ခါတော် ငတ်မွတ်နေရသည့် သံစဉ်ချိုတွေပါ။

ညွတ်နူးဖွယ် ခံစားချက် ရင်ဖွင့်တေးတစ်ပုဒ်ကို ခါတော် တွယ်တူရသည့် မြတ်သောသူ ဆီကသာ ရရှိမည်ဆိုပါလျှင် ခါတော်နှလုံးသားက အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ သိမ့်သိမ့်တုန်သွားမည်က အသေအချာ။

ခုတော့ ခါတော်အဖြစ်က သူများခန္ဓာနှင့် အသက်ရှင်ရတော့မည့် ဝင်ကစွပ်ကောင်တစ်ကောင်လို့၊ မြတ်သောသူ သိလျှင် မညှိသည့်

ခံစားမလဲ၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် ပျော့ညံ့သော မြတ်သောသူ သိစေချင်ပါသည်။

“ခါတော်လေး ကိုယ်ပြောတာ ကြားလား၊ အိပ်ငိုက်နေပြီလားဟင်”

“အင်း”

“ကြားရင် ကိုယ့်ကို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောတော့လေ၊ ခါတော့် ဆီက အဖြေမရမချင်း အရှုံးတစ်ယောက်လို ဝနာမငြိမ် ဖြစ်နေရတယ်ကွာ”

“ခါတော် အချစ်အကြောင်း မစဉ်းစားချင်သေးဘူး၊ မိုးရိပ်”

“ဟာ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ခါတော် မစဉ်းစားချင်လောက်အောင် ကိုယ်က နိမ့်ကျဆိုးသွမ်းနေတဲ့လူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ မနှိပ်စက်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ် ရူးလိမ့်မယ်”

“ရူးချင် ရူးလိုက်ပေါ့”

“တကယ်လား ဒါဆို သွက်သွက်ခါအောင် ရူးပစ်လိုက်မှာနော် ဒါမှ အရှုံးဆိုတော့ မစဉ်းစားတော့ဘူးလေ၊ ခါတော့်ကို ချက်ချင်းတွေ့ပြီး မိုးပြေးလို့ရတာပေါ့”

“အဟင်း ချက်ချင်းဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ရှင့်အိမ်နဲ့ ခါတော့်အိမ်က အဝေးကြီးလေ”

“အိုး ဟိုး သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဝရန်တာ ဖက်တွယ်ကြည့်လိုက်ပါလား”

“ဟင် ဒါဆို ရှင် ခါတော့် အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေတာပေါ့”

“ရက်စိ အသေအချာပဲ”

ခါတော် အထိတ်တလန့်လေးပြောပြီး အလျင်စလို အိမ်ရှေ့အရန်တာဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့အုတ်ခုံမှာထိုင်ရင်း လက်လှမ်းပြနေသော မိုးရိပ်ကိုတွေ့တော့ ခါတော် ရင်ဘတ်လေးကို လက်နှင့်ဖိရင်း မင်တက်နေမိ၏။ ခါတော့်အပေါ်မှာ သူ အဲဒီလောက် လေးနက်စွာ ချစ်သတဲ့လား။

ဒီလောက် ညကြီးအချိန်မတော် သူများရပ်ကွက်ထဲ လာရဲသည် သတ္တိကိုတော့ လေးစားသင့်တာ သေချာသည်။

“မိုးရိပ် ပြန်ပါတော့နော်၊ ညညှန်နက်နေပြီ”

“ကိုယ် မပြန်ဘူး ခါတော်၊ ခါတော်ဆီက အချစ်ကိုရမှ ပြန်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ခါတော် အဖြေမပေးမချင်း ဒီအုတ်ခုံမှာ ထိုင်နေမှာ”

“ရှင် တော်တော် ခေါင်းမာတာပဲ”

“အချစ်စစ်ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတစ်ခုအတွက် ကိုယ် ခေါင်းမာသင့်ရင် မာရမှာပဲ ခါတော်”

“သိပ်ခက်တယ် မိုးရိပ်ရယ်၊ ဒါ လူကုံထံရပ်ကွက်နော်၊ ဒီရပ်ကွက်က လုံခြုံရေးတွေ့ရင် မသင်္ကာမှုနဲ့ အချုပ်ထဲ ထည့်လိုက်ရဦးမယ်”

“မကြောက်ပါဘူး။ ကိုယ်လာတာ မိုးဖို့ခွက်ဖို့ မဟုတ်တာလုပ်ဖို့ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဆိုမှာ ရိုးသားစွာ အဖြေလာတောင်းတာ၊ ခါတော်က ကိုယ့်ရဲ့အဓိက သက်သေပဲလေ”

“အို ဒုက္ခပါပဲ မိုးရိပ်ရယ်၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

ခါတော် ကိုယ့်အတတ်နဲ့ကိုယ် စူးပြန်တူသည်။ အခုအခြေ အနေမှာ မိုးရိပ် ပြန်သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မတွေးတတ်တော့။

မိုးရိပ်ပုံစံက-ပြောသည့်အတိုင်းလုပ်မှာ သေချာသည်။ သေသာ သေလိုက်ချင်တော့သည်။ မိုးရိပ်ကတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်သလို သက်တောင့်သက်သာ ရှိနေသည်။

“ရှင်ကို ခါတော် အဖြေပေးလိုက်ရင် ရှင် တကယ်ပြန်မှာလား မိုးရိပ်”

“ရက်စိ”

“ကောင်းပြီလေ ခါတော် ရှင်ကိုချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးလိုက်ပြီ ပြန်ပါတော့”

“ဟာ ဟေ့ ဟေ့ အဲဒီလို ပြီးပြီးရော အဖြေပေးလို့ မရဘူးလေ၊ ခါတော်ဆီက အချစ်ကို ကိုယ်က လေးလေးနက်နက် တောင်းခံခဲ့တာ၊ ဒီလို ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဖြေခဲ့လေ၊ ဒါ ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဆုံးဖြတ် ချက်လေ”

“ရှင် တော်တော် ရစ်တာပဲ”

“ရစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခါတော်၊ လေးလေးနက်နက်နဲ့ ချစ်တဲ့ အချစ်ကို တောင်းခံနေတာ”

မိုးရိပ်ပုံစံက လေးလေးနက်နက် ပြောနေသည့်ပုံစံ။ ခါတော် ခြစ်ပျက်စွာဖြင့် ရယ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ခါတော်အဖြစ်က ရယ်ရမလို ငိုရမလို ဖြစ်နေပြီ။ မတတ်နိုင် တော့။

“ကဲ ကိုမိုးရိပ်ရယ်၊ ခါတော်က ကိုမိုးရိပ်ကို တကယ်ချစ်ပါသတဲ့ နှင့် ကျေနပ်ပြီလား”

“ဟား တကယ်နော်၊ ကိုယ် ဒီကပြန်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး ပြော တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ညာပြောခဲ့ရင်တော့ ခါတော် အခန်းထဲကို မရောက် ချောက်အောင် လာခဲ့မှာ”

“ရှင်နော် ဒီက ချစ်ပါတယ်လို့ အဖြေပေးပြန်တော့လည်း ဘစ်မျိုးရစ်ပြန်ပြီ”

“ဒါဆို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပြီပေါ့”

“အင်း”

“ဟေ့”

မိုးရိပ် ပျော်ရွှင်စွာ ထခုန်၏။

“ကဲ ခါတော် အချစ်လေးရေ လေလှိုင်းထဲကပဲ အနမ်းလေး ဆေးလိုက်မယ်၊ ဒီညကတော့ ထာဝရ မေ့မရတော့မယ့် ညပါပဲ”

ခါတော်ကို လေထဲမှာ အနမ်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ခြွေထိပြီး မိုးရိပ် ထွက်ခွာသွားသည်။ ခါတော်မှာတော့ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လည်း ကျန်ခဲ့သည်။

ခါတော် ရင်ထဲမှာ ရင်ခုန်သံတွေက မတင်မကျ။
မိုးရိပ်နဲ့ခါတော် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားခဲ့တာတော့ သေချာသည်။
အိပ်မောကျနေခဲ့တာလား မြတ်သောရယ်။

အခန်း (၁၀)

“ဟယ် ကိုကိုနဲ့ခါတော် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆိုမှ”

မိုးသဲ ဝမ်းသာအားရဟန်လေးဖြင့် မေးသည်။ မိုးရိပ်က ခုတင်ထက်တွင် ပက်လက်လှန် လဲလျောင်းရင်း မျက်လုံးလေး မှေးစင်းလျက် ဖြေလိုက်သည်။

“ဟာ တို့ကိုကိုက သိပ်လျင်နေပါလား။ ဒီလောက် အချိန်တိုတို အတွင်းမှာ ခါတော်ဆီက အချစ်ကို ရအောင်ဖန်တီးနိုင်တာ နည်းတဲ့ အရည်အချင်း မဟုတ်ဘူး။ ချီးကျူးစရာပဲ”

မိုးသဲက မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် စွတ်မြောက်နေသည်။ မိုးရိပ်က ဆံပင်တွေကို သပ်တင်၍ စုတ်သပ်လိုက်ပြီး

“ကျွတ် မိုးရိပ်လေဟာ၊ အချဉ်ကောင်မှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ဒါနဲ့ ဘယ်တုန်းက အဖြေပေးလိုက်တာလဲ” မနေ့က

ညီမလေးနဲ့ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေတာပဲ။ ခါတော်က ဘာမှလည်း မပြောဘူး။”

“ဘယ်ပြောမလဲ အဲဒီတုန်းက ချစ်သူတွေမှ မဖြစ်သေးတာ”

မိုးသဲ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဆပ်ပြာပူဖောင်းလေးတွေ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟောတော ဒါဆို ဘယ်တုန်းက ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာလဲ ကိုကိုနော် လူကဝမ်းသာမယ်ကြိုတုန်းရှိသေးကာ အပျော်တွေ အလကား ဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့”

မိုးသဲက နှုတ်ခမ်းကလေး စုပြီးပြောသည်။ မိုးရိပ်က နဖူးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွလေး ထုတော့ လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်ပြီး ပြောင်နေသေးသည်။

“ဟာ ဒီအရူးမလေး ငါက နင့်ကို နောက်စရာလား။ ဟင်း ခါတော်နဲ့ ငါ လက်ထပ်ပြီးမှ ဒီအခန်းထဲက နင် အော်တိုထွက်သွားပေး ရမှာ နားလည်လား။ ဒီအခန်းကို ငါ အချစ်လေးနဲ့ ငါနဲ့ပဲ အပိုင်စီးပစ် လိုက်မယ်”

မိုးရိပ်က ညီမလေးကို စသည်။ မိုးသဲက စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ခြင်း မရှိဘဲ မိုးရိပ် နားထင်ကို လက်ညှိုးလေးဖြင့် ဖိကပ်ရင်း

“ခစ် ခစ် ခစ် ကိုကိုသာ အရူး။ ခါတော်မှီလို သူဌေးသမီး တစ်ယောက်က ဒီလို အသက်ရှူကြပ်လောက်တဲ့ အခန်းလေးထဲမှာ နေမလား ကိုကိုရ၊ ကိုကိုကို သူ့အိမ်မှာ ခေါ်ထားမှာပေါ့”

“ဟ ဒါက နင့်စိတ်ကူးလေး၊ သူက ငါတို့အိမ်မှာ လာနေချင်ပါ စာယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ နင် ဖယ်ပေးရမှာပဲ မဟုတ်လား။ အိမ်က လည်း ကျဉ်းတော့ နင့်ကို ဘယ်အခန်းမှာ သိပ်ရမလဲ”

မိုးရိပ်က မျက်လုံးကိုလှန်ထားပြီး မေးစေ့ကိုပွတ်ကာ စဉ်းစား ဟန်ပြုနေသည်။ မိုးသဲက အစ်ကိုဖြစ်သူ ဖောက်တော့မှာကို သိနေသည်။ မိုးသဲမျက်ဝန်းတွေက ခေါင်းအုံးဆီမှာ။

“ဟာ ဟုတ်ပြီ ရေချိုးခန်းနဲ့အိမ်သာပေါ်ကို ငါးထပ်သား တစ် ချပ်အုပ်ပြီး လှေကားထောင်ပေးမယ်။ အဲဒါဆို အောက်က အော်ဂလီ ကလုံးအနဲ့ တလှိုင်လှိုင်နဲ့ ဖိမိပဲ”

မိုးရိပ် စပ်ဖြဖြ အမူအရာဖြင့်ဆိုတော့ မိုးသဲ ခေါင်းအုံးဖြင့် တဖုန်းဖုန်း ရိုက်သည်။

“ကိုကိုနော် ကဲဟာ ကဲဟာ”

“ဟာ ဟေ့ ဟေ့ကောင်မလေး နောက်တာကို”

မိုးသဲ ခေါင်းအုံးကိုပစ်ချပြီး ခါးကလေးထောက်ရင်း

“အဲဒီ အိမ်သာပေါ်ကို ကိုကိုနဲ့ခါတော်မှီပဲ တက်အိပ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ မေကြီးက သတင်းစာဖတ်ပြီး အိမ်သာတက်နေတဲ့အချိန်၊ ငါးထပ်သား ကျိုးကျပြီး ကိုကိုတို့လင်မယား မေကြီးရှေ့ရောက် ခစ် ခစ် ခစ် ဘရိတ်ဖတ်ပါ စားပြီးသားပဲ”

“အယုတ်တမာမလေး မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတယ်

၇၈

၁၉

အပျိုကြီး ဖြစ်ပါစေဗျာ”

မိုးရိပ် ပွစိပွစိဖြင့် ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်သည်။ မိုးသဲက အပြုံးမပျက်

“ဟား ဟား သင့်နှိယူ သင့်နှိယူ အပျိုကြီးဖြစ်ဖို့ ဆုတောင်းပေး တဲ့အတွက် မိုးသဲတို့က ပိုပြီးတောင် သဘောကျသေးတယ် တော်ကြာ ကိုကိုတို့လို လူရှုပ်လူပွေတွေနဲ့ တွေ့နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရှုပ်တယ်ဆိုတာ ရှုပ်ချင်တိုင်းရှုပ်လို့ မရဘူး ငနာမလေးရဲ့ ရုပ်ချောပြီး စိတ်သဘောကောင်းမှ သိရဲ့လား”

“ထားပါ ဒါပဲနော် ကိုကို အရင်တဲ့ခွဲတဲ့ ကောင်မလေးတွေလို တော့ ညီမလေး သူငယ်ချင်းကို ခေါက်ဖို့မကြိုးစားနဲ့ ညီမလေးနဲ့ အရင် မိုက်ရလိမ့်မယ်”

မိုးသဲ ပြောတော့ မိုးရိပ် မျက်နှာ ချက်ချင်းတည်သွားသည်။

“ခါတော်မှီကို ငါ တကယ်ချစ်တာပါဟာ၊ ဘယ်လိုအနှောင့် အယှက်တွေပဲ ကြုံလာ ကြုံလာ ခါတော်မှီ လက်ထပ်ရမယ့်သူဟာ ငါပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ခါတော်မှီကို ရိုးမြေကျ ပေါင်းသင်းသွားမယ်ဆိုတာ နင် ယုံပါ”

“စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့၊ ဪ ဒါနဲ့ ခုနက စကားကို ပြန်ဆက်ရဦးမယ်၊ ကိုကိုနဲ့ခါတော် ဘယ်တုန်းက ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ တာလဲ”

“ညက”

မိုးရိပ် တုံးတိတ်ပဲ ဖြေလိုက်သည်။ မိုးသဲက မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ဆတ်ခမ်းလေးကို ရွဲ့ပစ်လိုက်ပြီး

“လာရှိုးပြန်ပြီ ခါတော်မှီက ညဘက်ဆို ဘယ်မှမထွက်ဘူး။ အိမ်ကလည်း ဘယ်ကိုမှ ထွက်ခွင့်မပြုဘူး”

“ငါကရော ခါတော်မှီနဲ့ အပြင်မှာတွေ့တယ်လို့ ပြောလို့လား”

“ဒါဆို ဘယ်လိုကြီးလဲ”

မိုးရိပ် လဲ့အိပ်နေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။ နံရံမှာ မှီထောင် ဆားသော ဂစ်တာကို လှမ်းယူလိုက်၏။ ပြီးတော့ ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ဂစ်တာကို ကြိုးညှိလိုက်သည်။

“ညက သူ့အိမ်ရှေ့ကိုသွားပြီး ဖုန်းဆက်တယ်၊ ပြီးတော့ ငါ နေတာသိအောင် တော်ဘီတွေခွေလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ အမြေမပေးရင် မပြန်ဘူး အိမ်ထဲထိလာမယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ လိုချင်တဲ့အဖြေကို စတာပဲလေ”

“ကိုကိုဟာက ကလေးကို အင်တိတ်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး နှစ်သိမ့် ဆိုက်သလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

“အဟင်း နင်က ငါ့ကိုလျှော့တွက်တာကို။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီ အချိန်မှာ သူနဲ့ငါနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ဖို့ပဲလေ၊ ပြီးမှ နောက်တစ်ဆင့် ထပ်ကြိုးစား ရမှာပေါ့”

မိုးရိပ် မျက်ဝန်းတွေ ရိုဝေသွားသည်။ မိုးသဲ တွေးဆဟန်လေး

www.burmeseclassic.com

ဖြင့် မေးစေလေးကို လက်ဖြင့်ထောက်ရင်း

“ခါတော်မှီက အဲဒီလောက် စိတ်ဓာတ်မပျော့ညံ့သလို အညှာလည်းမလွယ်ဘူးဆိုတာတော့ ကိုကို သိထားဖို့ လိုတယ်”

လူကြီးလေးတစ်ယောက်လို တတွတ်တွတ် ပြောနေသော မိုးကိုကြည့်ပြီး မိုးရိပ် အမြင်ကပ်လာသည်။

“ဒီမှာ မယ်မင်းကြီးမ၊ အညှာလွယ်တာတွေ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့တာတွေကို နံရံမှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ခွဲထုတ်ပြီး ဒီအခန်းထဲက ဂျောင်းလိုက်တော့၊ ညက အိပ်ရေးပျက်ထားတယ်၊ ငါ အိပ်တော့မယ် လုံးလာမနီးပါနဲ့”

အတင်းနှင့်လွှတ်နေသော အစ်ကိုကို မကျေမနပ်ဖြင့် မျက်စောင်းချီရင်း မိုးသဲ အခန်းထဲက ခြေဆောင့်ထွက်ခဲ့သည်။

မိုးရိပ်ဂစ်တာကို နံရံတွင် ပြန်ထောင်ပြီး အိပ်ရာပေါ် ဘုန်းခနဲ ပစ်လှဲအိပ်သွားသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး မိုးသဲ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ ချမိပါသည်။

ခါတော်မှီ ကိုကိုကို တကယ်ချစ်တာ ဟုတ်ရဲ့လား၊ သူ့ဘေးမှာ ကိုကိုထက်သာတဲ့ မြတ်သောသူ ရှိနေသည်။ မြတ်သောသူ ခါတော်မှီ ကိုကြည့်သော အကြည့်တွေထဲမှာ ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်အရိပ်တွေ ထုံလွှမ်းနေတာ မိုးသဲအသိ။

ကိုကိုကိုတော့ အသည်းမကွဲစေချင်။

အခန်း (၁၁)

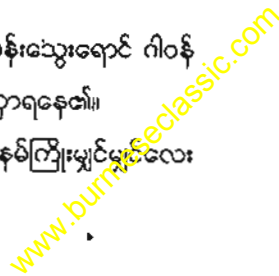
“ခါတော် နှင် ဒီနေ့ အတန်းလစ်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ် ကိုရီးယားအစားအစာဆိုင်အသစ်ဖွင့် ဘယ်ဆိုလို့ ငါ့ထမင်းနယ်နဲ့ နံနိုးကင်သွားစားတာ၊ ကင်ချီဟင်းရည်လည်း ဆူလည်မိုက်တယ်ဟ၊ စားနေရင်းနဲ့တောင် နှင့်ကို သတိရမိသေးတယ်၊ နောက်နေ့ နှင့်ကိုငါ လိုက်ကျွေးဦးမယ်”

ရယ်ကာမောကာဖြင့် မျက်နှာလေး ကြည်ရွှင်နေသည့် ခါတော်မှီ မြတ်သော သေချာစိုက်ကြည့်မိသည်။

ခါတော် ဒီနေ့ တော်တော်လှပါသည်။ ပန်းသွေးရောင် ဂါဝန် အကျပ်ကလေးဖြင့် ဖြူလှလှ အသားအရည် ပဏ္ဍာရနေ၏။

လည်တိုင်မွတ်မွတ်လေးမှာ ပလက်တီနမ်ကြိုးမျှင်မျှင်လေး

တစ်ကုံးပဲ ဆွဲထားသည်။ မျက်နှာကို မိတ်ကပ်ပါးပါးလေး လူးထားပြီး မျက်တောင်ကျောကြီးတွေ ဝိုင်းရံထားသော မျက်ဝန်းကြည်ကြည်တွေနှင့် မျက်ခုံးသွယ်တန်းတစ်စုံကို ဘာမျှခြယ်သခြင်းမရှိ။

စိုလဲ့လဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေကိုတော့ ပန်းဆီရောင် ပါးပါးလေး ဆိုးထားသည်။ ခါတော် မျက်လွှာချသွားတော့မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြုထိန်းလိုက်ရသည်။

မြတ်သော မျက်မှန်ကိုရွတ်ကာ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ ခါတော် မျက်လွှာချသွားတော့မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။

မြတ်သော မျက်မှန်ကိုရွတ်ကာ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ ခါတော်မျက်နှာမှာ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားတာ သေချာသည်။ မြတ်သော သိပါသည်။ ခါတော်က အလယ်တန်းကျောင်းသားကတည်းက ပေါင်းလာခဲ့တာပဲ။

“နင်တစ်ယောက်တည်း သွားစားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မိုးသဲနဲ့ပိုးအိလည်း ပါတယ်”

မြတ်သော ခါတော်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြီးသည်။ ခါတော် အမူအရာတွေက မူမမှန်။

လိမ်နေတာ အသိသာကြီးပဲ။ နေ့ခင်းက အတန်းတစ်ချိန်ပြီး တာနဲ့ ခါတော်နဲ့ တစ်ခုခု သွားစားမည်ဟု တွေးမိသည်။ ဝှန်တို့အဖွဲ့ကို

အင်ဘတ်ထားခဲ့ပြီး ခါတော်ဆီ ထွက်လာခဲ့၏။

ခါတော် အတန်းထဲရောက်တော့ ခါတော် မရှိ။ တစ်ယောက်တည်းပဲ ကန်တင်းဘက် ထွက်လာခဲ့ရသည်။ မိုးသဲနဲ့ပိုးအိကို ကန်တင်းမှာ သူ့မျက်စိဖြင့် တပ်အပ်မြင်ခဲ့သည်ပဲ။

ကားစတင်းဘက်ရောက်တော့လည်း ခါတော်ကားကို မတွေ့ရ။ ခါတော် ဘာကြောင့်လိမ်ရတာလဲ။

“နင် ဘာရယ်နေတာလဲ၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို မမြင်ဖူးတာကျနေတာ”

ခဏ ခဏ ပြုံးပြုံးပြီး ကြည့်နေလိုက်တာ”

“ငါ အံ့ဩနေမိတာပါ”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ မြတ်သော”

“နင့်ရဲ့ မရိုးသားမှုကိုပေါ့၊ ရိုးသားတဲ့သူငယ်ချင်းက ညာတတ်နေပြီဆိုတာကို ငါ အံ့ဩမိနေတာပါ။ ဒါကြောင့် ကြည့်နေမိတာ”

“ဟုတ်လား ဘာထူးခြားတာ တွေ့လဲ”

ခါတော်က ခပ်ရွံ့ရွံ့ပင် ပြန်ဖြေသည်။

“ဘာထူးခြားလဲဆိုတော့ နင့်မှာလျှို့ဝှက်ထားတာ တစ်ခုရှိနေတယ် နင် စိတ်ချမ်းသာစရာ တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံလာခဲ့တယ်၊ ဘာလဲဆိုတာတော့ ငါ မသိဘူး”

ကိုယ်တိုင်တော့ သတ္တိနည်းနေပြီး သံသယမျက်လုံးတွေနဲ့ မြတ်သောကိုကြည့်ပြီး ခါတော် သဘောကျစွာ ရယ်မိသည်။

“ဒီမှာ သံသယတွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ စကားကြီးစကားကျယ်တွေ လာပြောမနေနဲ့၊ အဟင်း ဒီနေ့ ငါ ဘယ်မှမသွားဘူး၊ ဘယ်ဆိုင်မှလည်း မသွားဘူး။ နင့်ကို တမင် ကလိနေတာ”

“ဒါဆို နင်က ဘယ်သွားနေတာလဲ လူလည်းမရှိ ကားလည်း မရှိ”

မြတ်သောအမေးကိုဖြေဖို့ ခါတော် အကြံအစိုက်သွားရသည်။ အမှန်ဆို ခါတော်နှင့်မိုးရိပ် ကိုရိုးယားအစားအစာဆိုင်မှာ အတူသွားစားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မြတ်သောသားသိသွားခဲ့လျှင် အကြီးအကျယ် ကျွိုင်တက်သွားနိုင်သည်။ မြတ်သောက စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်ဖြင့်

“ဖြေလေ ဘာတွေ ဉာဏ်နိဗ္ဗာန်နက် များဦးမလို့လဲ”

“နင်ဟာလေ အတော်ကို စပ်စုတယ်၊ ငါတို့ မိန်းကလေးကော်စုကို ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ”

ခါတော်မို့ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ဖြင့် ပါးစပ်ထဲရှိရာတွေ လျှောက်ပြောပစ်လိုက်သည်။ ဒါကပဲ ရှောင်ထွက်ဖို့ လမ်းစပေါ်သွားရသည်။

“ဒီလိုဟာ ငါ ပြောပြမယ်၊ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး နားထောင်ရမှာနော်”

ခါတော်မို့ ခပ်တည်တည်ဖြင့် လှိုမဲ့ဖို့ အစပျိုးလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ငါတို့အတန်းထဲက ကောင်မလေးဟာ အမျိုးသမီး

ဟာဖြစ်လို့ အဲဒါ ကားကလည်း ပါမလာဘူး၊ အပိုလည်းမပါကြဘူး”
ခါတော် စကား မဆုံးလိုက်ပါ မြတ်သော မျက်လုံးအပိုင်းသားဖြင့် လက်ကာပြသည်။

“တော်ပြီ တော်ပြီ နင့်ကားကို ပေးသုံးလိုက်တယ်ဆိုတာ ငါ သိပြီ နင်ကရော သူနဲ့လိုက်သွားလို့ မရှိတာလား”

“ဟာ ဘယ်ကသာ ငါက မြေအိုးပြီးရည်စားနေရင်း ဝိုက်နာဘာလို့ တွိုင်းလက်ကို လစ်နေတာ၊ နင်လာတဲ့အချိန် လူရောကားရော တွေတာ နင့်ကို မိုးသဲတို့ မပြောကြဘူးလား”

စကားကို အဆုံးသတ်ရင်း ခါတော် မြတ်သောကို အကဲခတ် ချီကံ၏။ မြတ်သော မျက်နှာလေးက ပကတိ ရိုးသားကြည့်စင်နေပါသည်။ ခါတော်ကသာ

“ငါမှ သွားမမေးတာ၊ နင့်သူငယ်ချင်းတွေကို ကြောက်လွန်းတဲ့ လူမြင်ရင် ဖွဲမယ်ဆိုတာချည်းပဲ”

“အဲဒါနဲ့များ ငါ့ကို ဘာလို့ ဘာလှိုင်းကြီး ဟောက်စား လာလုပ်နေတာလဲ၊ သူဖြင့် သေချာမစုံစမ်းပဲနဲ့”

ခါတော် နှုတ်ခမ်းစုပြီး အပြစ်တင်သည်။ မြတ်သောက အမှားဆုပ်ထားတာမို့ ဘာမျှပြန်မပြော။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ဆို ကိုယ်က မှားနေတာမို့ ခါတော် စိတ်မလုံချင်။

“နောက်တစ်ခါဆို နင် လာမယ်ဆိုရင် ငါ့ဆီ ကြိုပြီးဖုန်းဆက်

လိုက်ပေါ့။ လာမောကြီးဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ။”

“ငါ လာမော ဖြစ်တာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ နင်သာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး အတန်းမလစ်ဘဲ မှန်မှန်ကန်ကန်နေ”

“ငါ့ကို ဆရာမလုပ်ပါနဲ့။ နင်သာ ဂျွန်တို့နဲ့ပေါင်းပြီး မပျက်စီးစေနဲ့”

မြတ်သောက သူ့ကို လူကြီးတစ်ယောက်လို ဆုံးမနေပြန်တော့ ခါတော် ဆတ်ဆတ်ထိမခံပါ။ မြတ်သောကလည်း မလျော့။

“ဟဲ့ ငါက ယောက်ျားလေး ငါ့အတွက် ဘာရှောင်မှ ဝင်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ဘယ်ကောင်မလေးကမှလည်း ငါ့ကို အတင်းလာရောပြီး ချစ်ရေးဆိုမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို လိုက်ပြောလည်း ငါက လက်မခံဘူး”

မြတ်သောက အရွှန်းဖောက်သည်။

“အောင်မလေး မြတ်သောရယ် နင်က အတော်ရယ်စရာ ကောင်းတာပဲ။ နင့်ကိုယ်နင် တော်ဝင်မင်းသား မှတ်နေလား”

ခါတော် ပခုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေ လှုပ်ရမ်းသွားအောင် ရယ်မောနေသည်။ မြတ်သောနှင့် စကားပြောရတာ ခါတော့အတွက် ပျော်စရာ အချိန်လေးတွေပါပဲ။

“ငါက တော်ဝင်မင်းသား မဟုတ်ပေမယ့် ငါ့ကို စကားလိုက်ပြောမယ့် ကောင်မလေး မရှိဘူးလို့ ယတိပြတ် မပြောနဲ့လေ”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ တော်စမ်းပါဟယ်”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။ နင့်သူငယ်ချင်းတွေလေ လူကိုတွေ့ဆင် ဆွဲဖဲ့ပစ်တော့မယ့်အတိုင်းပဲ။ ဒါကြောင့် နင့်ဆီ သိပ်မလာဖြစ်တာ။ ဘယ်လိုကောင်မလေးတွေလည်း မသိဘူး”

မိုးသဲနှင့်ပိုးအိတို့အကြောင်းကို မကျေမနပ် ရေရွတ်နေပြန်သည်။ ဒါတော့ ခါတော်မို့ မခံနိုင်ပါ။

“ငါ့သူငယ်ချင်းတွေက နင်ပြောသလို ပေါ့ပျက်ပျက်ထဲက ဟုတ်ပါဘူး မြတ်သောရယ်။ နင့်ပုံစံက အေးစက်စက် မိုးပုံပေါက်နေလို့ ခင်လို့ စတာနောက်တာပါ။ သူတို့က ပျော်တတ်တယ်”

“ဒါက ငါ့စတိုင်ပဲလေ။ သူတို့က ငါ့ကိုလိုက်ပြီး ကြည့်နေတာကိုး။ ခဲ တော်ပါပြီ အဲဒီ အရေးမကြီးတဲ့ကိစ္စတွေကို မပြောတော့ဘူး။ ငါ စာကျက်စရာရှိသေးလို့ လစ်တော့မယ်”

ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားသော မြတ်သောကို ခါတော် ဘဝင်မကျ။ အမြဲတမ်း ပျာယာခတ်နေတတ်တာက မြတ်သော စရိုက်။

မြတ်သော ခုံတန်းလျားမှ ထပြီး ထွက်သွားသည်။ ခြေလှမ်းဆုံးလှမ်းပင် မပြည့်။ ပြန်လှည့်လာပြန်၏။

“ဪ မေ့နေလို့ ဒီကိုလာတာ နင်စားဖို့ ချောကလက်လာပေးတာ ရော”

ခါတော်မို့ လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ မြတ်သော၊ မကျေးဇူးစူးစို”

မြတ်သောက စိမ်းမြမြနှုတ်ခမ်းမွှေးတွေ မြင့်တက်သွားအောင် ပြုံးပြုံး

“ငါ ကြားဖူးတာကတော့ ကောင်လေးတွေက ကောင်မလေး တွေကို ချစ်ရင် ချောကလက် လက်ဆောင်ပေးတယ်တဲ့၊ သူတို့အချစ် တွေက ချောကလက် တစ်တောင်လို ချိုအိနေတယ်ဆိုတာ သက်သေပြ တဲ့အနေနဲ့ပေါ့”

“အို”

မြတ်သောသူက ပြောပြီးတာနှင့် ခါတော်မှီရှေ့မှ ခြေလှမ်း သွက်သွက်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

မြတ်သော ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း ချောကလက်တောင့်လေး ကိုကိုင်ကာ ပျော်ရမလို ဝမ်းနည်းရမလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ချောကလက်တောင့်လေးက ခါတော့်ကို လှောင်ပြောင်နေ သယောင် ခံစားမိ၏။

အစောကြီးကတည်းက နင့်သတ္တိတွေ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ မြတ်သောသူ။

အခန်း (၁၂)

“မြတ်သော မင်းရဲ့ခါတော်မှီကို မနေ့က ငပွေးတစ်ကောင်နဲ့ ဆွဲလိုက်တယ်”

“အာ ဘယ်ကကောင်လဲ”

ဂျွန်၏ သတင်းပေးစကားကြောင့် မြတ်သော အံ့သြမယုံနိုင်စွာ သက်သွားခဲ့ရင်း ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“သိနေတယ်လေ၊ မင်းကို ဒီသတင်းပေးလိုက်ရင် မင်းဘက်က မွန်းတွေ ပြန်ထုတ်တော့မယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီးသား။ ဒါကြောင့် ဒီတို့ကလည်း တစ်ခါတည်း စုံစမ်းလာတယ်”

ဂျွန်က အလိုက်သိ ပါးနပ်သူပီပီ မြတ်သော မေးခွန်းတွေကို ခြေဖို့ စုံစမ်းလာခဲ့ရသည်။ ခါတော့်သတင်းက မြတ်သောရင်ကို ချောက်ချား နှုတ်လှုပ်စေတာလည်း အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်သူလဲ ဂျွန်၊ ဘယ်မေဂျာကလဲ”

ပြောစဉ် နှုတ်လေးနေသော ဂျွန်ကို စိတ်မရှည်နိုင်စွာ မြတ်သော မေးလိုက်မိတော့ ဂျွန် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“ဘယ်မေဂျာကမှ မဟုတ်ဘူး၊ ခါတော်မှီသူငယ်ချင်း မိုးသဲခွဲ အစ်ကိုတဲ့၊ ဘွဲ့လေးတစ်ခု ရထားပြီး အလုပ်အကိုင်မရှိ ယောင်ခြောက် ဆယ်ကောင်ပါ”

“မိုးသဲ အစ်ကို ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းက တွေ့ဖူးသွားကြတာ လဲ၊ ဒီကိစ္စ ငါလည်း ဘာမှမသိဘူး”

“ဟ ငတုံးရ၊ သူကိုယ်တိုင် ကြည်ဖြူနေတဲ့ကိစ္စကို မင်းကို အသိပေးပါ့မလား၊ မင်းသိရင် ဝင်ရှုပ်နေမှာပေါ့”

ပီတာက စိတ်မရှည်နိုင်သလို ငြိမ်သက်နားထောင်နေရာက ဝင်ပြောသည်။ သူရင်ထဲမှာတော့ တကယ့်ကို အပူမီးစလေးက တောက် လောင်နေခဲ့ပြီ။

“ဒီကောင်ပုံစံက နည်းနည်းတော့ လျှင်မယ့်ပုံနော်၊ မင်းရဲ့ ခါတော်မှီကို သူ့နောက်ပါမသွားစေချင်ရင် မင်းဘက်က လက်ဦးမှုယူသင့် တယ် မြတ်သော၊ ဒီကောင်က ရုပ်လေးချောတော့ ခါတော်မှီ သဘောကု သွားနိုင်တယ်”

ဂျွန် စကားတွေက ရင်ကိုတဆစ်ဆစ်တော့ နာကျင်ခံစားရစေ သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ မချီတင်ကဲ ပြုံးလိုက်ရင်း

“ခါတော် အပြစ်မှာ ဘယ်သူနဲ့တွဲတွဲ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို မိဘ တွာက လက်ထပ်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးသားပါ”

သူ့စကားကို ပီတာ မျက်နှာတစ်ချက်မဲ့ ခေါင်းခါသည်။

“အဲဒါက မင်းပဲလားဟာလေ၊ ခါတော်မှီ သိတာမှ မဟုတ်တာကွ၊ ဘာတွေ သဘောတူထားလို့ လက်ထပ်လိုက်ရတာထက်စာရင် မင်းတို့ချင်း ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးမှ လက်ထပ်လိုက်ရတာ ပိုမကောင်းဘူးလား”

ပီတာ စကားက မမှားပါ။ တကယ်ဆို ခါတော်မှီကို သူ့နှလုံးသား က ချစ်နေခဲ့တာ သူသာ အသိဆုံး။

“ဒီနေ့ပဲ ငါ ခါတော်ကို ဖွင့်ပြောတော့မယ်ကွာ”

“အခုမှ မင်းက အကြံထုတ်နေတုန်းလား၊ ဟိုကဖြင့် ငြိသွား ကြပြီလားတောင် မသိဘူး”

“အေးလေ ပွဲပြီးမှ ဖျာခင်းချင်နေတာ ဒါမျိုးပေါ့” တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် သူ မခံချင်အောင် ဝိုင်းနှိပ်ကွပ် နေတာကို သူ နှုတ်ဆိတ်စွာပဲ ခံယူဖြစ်သည်။

“မင်းကြည့်ရတာ အားမရဘူး မြတ်သော၊ ဘာလဲ ပိုက်ကော စလေးမမ်းချင်လို့ တမင်လက်ရှောင်နေတာလားကွ ဟေ”

“ငါက ခါတော်နဲ့ငါတို့ကြားက သံယောဇဉ်ကို ယုံထားတာပါ တွာ”

“သွားသေလိုက်ကွာ အခုခေတ်မှာ လက်နှေးတဲ့ကောင် အရှုံး

ပဲ၊ မင်းရဲ့ခါတော်မှီက ဘယ်လောက်ချောတယ် လှတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း အသိပဲ၊ ကျောင်းကကောင်တွေနဲ့ မငြိအောင်ပဲ မင်းထိန်းလို့ရမယ်၊ မင်း မသိအောင် အပြင်ကကောင်နဲ့ ငြိသွားတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

သူ့ဘက်က မခံချင်စိတ်တွေနှင့် သူတို့ ပြောနေကြတာကို နားလည်ပါသည်။ ခါတော်နှင့်ပတ်သက်သော ဒီသတင်းက သူ့ရင်ကို ထိထိရှုရှု ခံစားရတာလည်း အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ခါတော်အနေနဲ့ အချိန်ခဏလေးအတွင်းမှာ ယောကျ်ားလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟုလည်း သူ ယုံကြည်ထားခဲ့ပါသည်။

ခါတော်အပေါ်မှာ သူ ဘယ်လောက်အထိ အလိုလိုက် မြတ်နိုး ခဲ့သလဲဆိုတာ ခါတော် အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ။

ခါတော်ကိုချစ်သည့်စိတ်ကြောင့် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ သူ မတိမ်းညွတ်ခဲ့တာကို ခါတော်လည်း သိမှာပါ။ သူ့နှုတ်က ဖွင့်ဟပြောဖို့ ဆိုတာ ခါတော်နှင့်တွေ့တိုင်း မဝံ့ရဲသော စိတ်တွေနှင့် ဆွံ့အနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်မှာ ခါတော်မှီနှင့်အတူ သူ့ဘဝ အနာဂတ်က လှပစွာ ရှိနေမည်ဟု ယုံထားသည်။

ထိုစိတ်ကူးတွေက အခု ဂျွန်ကြားလာသော စကားတွေနှင့် ရင်ကိုမောန်း တင်းကြပ်စေပါသည်။

ခါတော်ရယ် ဒါ တကယ်ပဲလား။

ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ခံစားရတယ်ဆိုတာ နင် သိစေချင် ဆိုက်တာ။

“ဟာကွာ နေပါဦး ကြည်ကြည်နူးနူးတွေ့ရချိန်လေးမှာ ဘာလို့
ခါက တွန့်ဆုတ်နေရတာလဲ”

“ကိုရယ် ခါလည်း တွေ့ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေ သိရင်
ပြဿနာတက်မှာလေ”

ကိုရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ရင်း ခါတော် ပြောတော့ ကို ပင့်သက်
နို့တံရင်း ခါတော့ မျက်နှာလေးကို ရှုမဝငေးကြည့်နေဆဲ။

“တစ်ပတ်ကို တစ်ခါလောက်တော့ ခါနဲ့ အခုလို လွတ်လွတ်
ဆင်လစ် တွေ့ချင်တယ်ကွာ”

မချင့်မရဲ ပြောရင်း ခါတော်ကို ကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပြီး
ဆင်းတင်းလေး ပွေ့ထားပြန်သည်။ နွေးထွေးရှိန်းမြသော အနမ်းတွေက
ခါ မျက်နှာလေးအနံ့ ကျရောက်လာကြပြန်၏။

ခါ ရင်ခုန်သံတွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ကာ ကိုအနမ်းတွေထဲမှာ
အိမ်မောသွားခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ကို ခေါ်လာတာမို့ နေ့လယ်ပိုင်း အတန်းတွေ
နုတ်ပြီး ကိုသူငယ်ချင်းခြံလေးထဲကို လိုက်ခဲ့တာ ခါ မှားခဲ့ပြီလား။

ကြောက်စိတ်နှင့်ရင်ခုန်လှိုင်း တငြိမ်ငြိမ် စီးမျောနေတုန်းမှာ
သယ်သာကျောပိုးအိတ်လေးထဲက ခါ ဖုန်းလေးက သံစုံတီးလုံးလေး
ထဲမြည်သည်။

ကို အနမ်းတွေထဲက ရုန်းထွက်ရင်း ဖုန်းလေးကို ထုတ်ကြည့်
လိုက်တော့ ခါတော် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ခပ်ဟဟလေး ဖြစ်သွား၏။

အခန်း (၁၃)

“ကို အိမ်ပြန်ဖို့ နောက်ကျနေပြီ၊ မေတို့ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”
ခါတော့ မျက်ဝန်းလေးတွေက စိုးရိမ်စိတ်နှင့် နာရီလေးကို
တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေသည်။

ချစ်သူရင်ခွင်ထဲမှာ မှီနွဲ့နိုင်စေရပေမယ့် ခါတော့စိတ်တွေ
မပြောင့်နိုင်ပါ။ ကို ဂျစ်တိုက်လွန်းလို့သာ အရဲစွန့်ပြီး လိုက်လာခဲ့မိတာ
ခါ ရင်ထဲမှာတော့ အမှားကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိသလို တထိတ်
ထိတ်ဖြစ်နေတာ အမှန်။

ရည်းစားနဲ့ချိန်းတွေ့ခြင်းဆိုတာ ခါတော့ဘဝမှာ ဒါပထမဆုံး
ဖြစ်သည်။ မေမေတို့သိလျှင် မိုးဖီးလောင်မှာထက် ဆိုးမှာကို သိနေသည်။

“ကို ပြန်ရအောင်နော်”

ဒါကိုမြင်သော ကိုက

“ဘယ်သူလဲ ခါတော်”

“မြတ်သော ဆီကပါ”

မြတ်သော အမည်ကြားတော့ ကိုမျက်နှာက အလိုမကျသလို တင်းတင်းလေးဖြစ်သွားတာ ခါ သတိထားလိုက်မိ၏။

“သူက ဘာကိစ္စနဲ့ ဆက်တာလဲ”

မေးသံက မာဆတ်ဆတ်။ ခါတော် ကိုကို ပြုံးပြုံးလေး မော့

ကြည့်ရင်း

“ကိုရယ် သူက ခါတော့် သူငယ်ချင်းလေ၊ ပြီးတော့ မောင်နှမ တွေလို တရင်းတနီး နေကြတဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေ၊ သူ ခါတော့်ဆီ ဖုန်း ဆက်တာကို ၊ မဝင်စမ်းပါနဲ့”

ခါတော် လေပြည်လေးနှင့် နှစ်သိမ့်ပြောရင်း ဖုန်းလေးကို ဖွင့် နားထောင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့လို”

“ခါတော် နင့်အခု ဘယ်မှာလဲ”

မြတ်သော အမေးကို ရုတ်တရက် ခါတော် ဘယ်လိုဖြေရမှန်း တောင် မသိပါ။ ပြီးမှ ခေါင်းထဲဝင်လာသော အကြံအတိုင်း

“ငါလား အခု မြီးရှည်စားဖို့ မော့ရမ်း ရောက်နေတယ်ဟ”

“ဪ ငါ ဒီနေ့တစ်ရက်လေး နေမကောင်းလို့ ကျောင်းပျက်

တာနဲ့ နင်က အရမ်းစွတ်လုပ်ရေး ရနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဟင်း ဒါပေါ့”

“ခါတော် နင် ပေါ့ရွတ်ရွတ် လုပ်မနေနဲ့ အန်တီပန်း အခုလေး ဆင် ငါ့အတွက်ဆိတ်စွပ်ပြုတ်လုပ်ပြီး လာဖို့သွားတယ်၊ နင် အိမ်ပြန် နောက်ကျလှချည်လား ပြောနေတယ်၊ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့တော့”

မြတ်သော စကားကြောင့် ခါတော် မျက်ဝန်းလေး ဝိုင်းသွား သည်။ အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ မေမေ မေးခွန်းတွေ ထုတ်လာလျှင် အခက်။

“အေး ငါ အခုပဲ ပြန်လာမှာပါ။ နင်ကော သက်သာရဲ့လား။

အေး အေး ဒါပဲနော်”

ခါတော် သက်ပြင်းလေးချကာ ဖုန်းလေးကို ပြန်ပိတ်လိုက် သည်။ ခါအသံကိုနားစွင့်နေသော ကိုက မျက်မှောင်ကြီး ရှစ်ခေါက်ချိုး တွန့်ခေါက်ထားရင်း

“ကျွတ် ဘာအထာလဲကွာ၊ ဟိုကောင်က ပြန်လာတော့ဆိုတာနဲ့ အမိနဲ့တော်အတိုင်းပါ လုပ်နေတာ”

“အမိနဲ့နာခံတာ မဟုတ်ဘူးလေ ကိုရဲ့၊ မြတ်သော သတိမပေး လည်း ခါတို့ ပြန်သင့်တဲ့အချိန် ရောက်နေပြီလေ၊ အခုတောင် နောက်ကျ နေလို့ မေမေ မေးရင် ဖြေရှင်းရဦးမယ်၊ ကဲ ထပါ ကိုက လိမ္မာပါတယ်၊ နောက်အပတ်တွေလည်း ဒီခြံလေးထဲမှာ ကိုနဲ့စကားတွေ အများကြီး ပြောနိုင်အောင် ခါတော် ကြံပါဦးမယ် နော် ကို”

ခါတော် အတင်းဆွဲထူ ချောမော့မှ မိုးရိပ် မှန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာ နှင့် ထလာသည်။ ပုံစံကတော့ ပြန်ချင်သေးပုံမရှိ။

မိုးရိပ်သူငယ်ချင်း အပြင်ထွက်သွားတာမို့ ခြံလေးကို သော့ခေတ် ပြန်ခဲ့ပြီး ခြံရှေ့မှာ ရပ်ထားသော ခါတော့ ကားလေးဆီ လျှောက်ခဲ့ကြ သည်။

ခါတော့ ခါးလေးကို ကိုက နောက်ကသိုင်းဖက်ထားတော့ ခါ လည်း ပြန်ဖက်ထားရင်း အတူယှဉ်တွဲ ထွက်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

“ဟင်”

ရပ်ထားသော ပရာဒိုကားနားရောက်တော့ ခါ မျက်ဝန်းလေး တွေ အထိတ်တလန့် ပိုင်းစက်သွားသည်။

“သမီး ခါတော်မို့ အန်ကယ်က သမီးရဲ့ကားနဲ့ တူပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာကွ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်သက်၊ ဟို ဘယ်လာတာလဲဟင်”

ခါအသံလေးတွေ တုန်ခါကာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေတာ အထင်အရှားပဲဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။

အန်ကယ်သက်ဆိုတာ ဖေနှင့် လုပ်ငန်းတူ ပါတနာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူနှင့်ထိပ်တိုက်ဆုံမိခြင်းက ကျွိုင်အကြီးအကျယ် တက်ခြင်းဟု ခါ သိနေ၏။

“အန်ကယ်ခြံက အခု သမီးတို့ ထွက်လာတဲ့ သစ်ခွဲခြံနဲ့ တစ်ခြံ

ဘာလေ သမီးရဲ့၊ မရောက်တာ ကြာလို့ လမ်းကြိုဝင်ကြည့်တာ၊ သမီး ကားနဲ့တန်းတိုးလို့ အံ့ဩနေတာကွ့”

ကြောက်စိတ်တွေက ခါတော့ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးဝါးမျို ချိတ်သလိုပါပဲ။ အန်ကယ်သက် မျက်ဝန်းတွေက ခါတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေတာ သိသည်။

“ဪ သမီးဖေနဲ့မေကော နေကောင်းကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ် အန်ကယ်”

“အေးကွယ် သမီးအဖေနဲ့ မတွေ့တာတောင် အတော်ကြာပြီ၊ ခြာလိုက်ပါဦး အန်ကယ်က သတ်ရပါတယ်လို့ အင်း ညကျရင် အလုပ် နဲ့ သမီး ဖေဖေနဲ့ အန်ကယ်တောင် ဖုန်းပြောစရာရှိတယ် ကဲ ကဲ အန်ကယ် ခြံထဲသွားလိုက်ဦးမယ်”

ဖေဆီဖုန်းဆက်ဦးမည်ဆိုသော စကားက ခါတော်ရင်ကို ဒိန်းခနဲ နှိပ်လှုပ်သွားစေသည်။ ခါတော့ကို နှုတ်ဆက်ရင်း မိုးရိပ်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်သွားသော အန်ကယ်သက်ကို ခါ ဘာမှပြန်မပြောလိုက် နိုင်ပါ။

ခါတော် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဝင်ထိုင်ကာ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုချ နေလိုက်မိသည်။

ခါတော် ငိုတော့ မိုးရိပ် ပျာပျာသလဲ အနားမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း

“ခါတော် ခါတော် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ပြဿနာတော့ အကြီးအကျယ် တက်ပြီ ကို အန်ကယ်သက် ဖေဖေဆီကို ဖုန်းဆက်တိုင်လိမ့်မယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ခါတော့ စိတ်ညစ်လွန်းလို့ သေသာသေလိုက်ချင်တယ် အဟင့် ဟင့်”

ပြောရင်း ခါ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာတော့ မိုးရိပ် ခါ ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း

“တိုင်မယ် မထင်ပါဘူး ခါတော်ရယ်၊ အဲဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ နောက်ဆုံး တိုင်တော့ရော ခါတော်နဲ့ကိုယ်က အရွယ်ရောက် ပြီးသားတွေပဲ ကိုယ်ဆို ဘွဲ့ရပြီးလို့ အလုပ်တောင် ရှာနေတာပဲ ကိုယ့် သဘောကျကြမှာပါ”

ခါတော် ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါမိသည်။ အခြေအနေက ခါ ထ ထားတာထက်တောင် ဆိုးဦးမှာ သိနေသည်။

“ဟင့်အင်း ကို ဘာမှမသိပါဘူး၊ အခုချိန်မှာ ဖေတို့က ကိုယ့်ဘွဲ့ရပြီးသားမပြောနဲ့ ပါမောက္ခကြီးတွေ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးတွေ ဖြစ်ပေါ်စေ ခါတော်နဲ့ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပညာသင်ချိန်မှာ ဒါနဲ့ မဖြစ်ဖို့ ဖေနဲ့မေကို ခါ ကတိတွေ အခါခါပေးခဲ့ပြီးသား”

“ဒါဆို ခါတော် ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော၊ ခါတော် ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ကိုယ် မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ် အိုကွာ အသက်ပေးဆိုရင်တောင် ပေးဝံ့တယ်”

တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော ခါတော် ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဖုံးကွယ်

အိုင်သုန်းအပြိုင်ညီညွတ်စွာ

“ဟင့်ကို မေးနေသည်။ ခါတော် မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသော မျက်ဝန်းတွေ ခါတော် မော့ကြည့်မိ၏။

“ခါတော် အိမ်မပြန်ရဲတာပဲ ရှိတယ် ကို၊ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ် လဲဆိုတာတော့ ခါလည်း မစဉ်းစားတတ်ဘူး”

မရေမရာ ခါ စကားကြောင့် မိုးရိပ် သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချကာ တောကို စက်နှိုးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သစ်ခွံခြံလေးရှေ့က ညင်သာစွာပဲ ခါတော်ကတော့ အခုချိန်ထိ အငိုမတ်တံနိုင်အောင် ခါတော်တွေ ညစ်ညူးနောက်ကျနေဆဲ။

အိမ်ကို ခါပြန်လျှင် ရင်ဆိုင်ရမည့် အခြေအနေတွေကို ကြို တွေးမိရုံနှင့် လူက တုန်ချင်နေသည်။

အမြဲတမ်း ခါကို အရိပ်လို ကြည့်ချစ်သော ဖေသည် ဒီလို တွေးတော စွင့်ပြုမှာမဟုတ်။ အခုလောက်ဆိုရင်တောင် အန်ကယ်သက် ဆက်ပြောပြနေပြီမလားပဲ။

“ဟင် ကို ဒါက ဘယ်လဲ”

အတွေးပူတွေနှင့် ခါ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့နေရာမှ သတိရ တော့ ကားလေး ဦးတည်နေတာက ရန်ကုန်မြို့တွင်းကိုတောင် ကျော်လွန် ပြီး

“ကိုယ် ခါတော်ကို ခေါ်သွားမလို့လေ”

“ဟင်”

မိုးရိပ် စကားကြောင့် ခါတော့မျက်ဝန်းလေးတွေ ပိုလို့ ဝိုင်းဝက် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

“ဟင့်အင်း အဲလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

ခါတော် အသံတုန်ယင်ယင်လေးနှင့် ငြင်းတော့ မိုးရိပ် ခေါင်းကို ခါသည်။

“ဒီအချိန်မှာ ဒီလို အခြေအနေကို ဖန်တီးလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ ခါတော်ရယ်။ ခါပြောသလို ဟိုသူကြီးက ခါတော့ မိဘတွေ ဖုန်းဆက် တိုင်လိုက်ပါပြီတဲ့၊ ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးကုန်မှာ သေချာတယ်။ ခါတော် နဲ့ကိုယ် ဝေးရလိမ့်မယ်။ ကိုယ် ခါတော်နဲ့ မဝေးချင်ဘူး။ ခါတော့ကို ကိုယ် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“ဟင့်အင်း ကို အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒါဆို အခြေအနေတွေက ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ် ကိုရယ်”

ခါတော် ငိုဖို့ပင် သတိမရတော့။ ချစ်သူအကြောင်းကို ခါတော် အသိဆုံးပါ။ မိုးရိပ်က တဖွတ်ထိုးသမားလေ။

“မငြင်းနဲ့တော့ ခါတော်၊ ကိုယ် ခါတော်ကို ခိုးပြေးလာပြီပဲ။ ဒီအခြေအနေကို မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး လက်ခံလိုက်တော့နော်၊ ဒါဆိုကိုယ်တို့ တစ်သက်လုံး ဝေးစရာမလိုတော့ဘူး”

ခါ ဘာပြောရမှန်းမသိတော့။ အခြေအနေတွေက ဒီလောက် အထိ ရှုပ်ထွေးအောင် ကံကြမ္မာက စီရင်လိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။

မိုးရိပ်ကို သူ့ရဲ့တဖွတ်ထိုး တောင်းဆိုမှုကြောင့် ချစ်သူတွေ အဖြစ် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရသည်။ အခုတော့ ဘဝအတွက် လက်တွဲရတော့ သည်။

ဒါ ခါ နှလုံးသားက ရွေးချယ်ဖြစ်ခဲ့တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ အခုချိန်မှာ ခါ ဘာမှစဉ်းစားမရအောင် စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေး နောက်ကျနေတာပဲ သိသည်။

မြတ်သောသာ အနားမှာရှိလျှင် ဘယ်လို အကြံတွေ ပေးမှာလဲ သေး။

ခါ စိတ်က ပြေးသတိရလိုက်မိတာသာ မိုးရိပ်သိလျှင် ကျေနပ် နာ မဟုတ်မှန်းလည်း ခါ သိပါသည်။

ခါ မျက်လုံးတွေ စုံမှိတ်လိုက်ခဲ့မိခြင်းက...။

အခု ရှက်တာရော ခံစားမှုတွေ ပေါင်းစုံကာ ဝိုကြွေးနေတာ သူ နားလည်
ပါသည်။

ခါတော့ ဖေဖေ ဦးဇေယျာလွင်ကတော့ မျက်နှာကြီးရဲရဲနီကာ
ရှက်ဒေါသတွေနှင့် အံတကြိတ်ကြိတ် တက်တစ်ခေါက်ခေါက်။

“တောက် သင်းကို မနက်ဖြန်ကစပြီး သတင်းစာမှာ တစ်ခါ
တည်း အမွေပြတ်ကြော်ငြာထည့်လိုက်တော့ ဒီလို သမီးမိုက်ကို အိမ်
အရိပ်တောင် မနင်းစေနဲ့၊ မိဘတွေကို အယုံသွင်း လှည့်စားသွားတာ
တောက်”

“တော်ပါတော့ တော်ပါတော့ ကိုလွင်ရယ်၊ ကျွန်မ ဒီသမီးမိုက်
အကြောင်း မကြားပါရစေနဲ့တော့”

ဒေါ်ပန်းမြတ်ပုံ ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း ဟန့်တားသည်။ ပြီးတော့
အပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမ်းတွေနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ဖွတ်သုတ်သည်။

“မမလင်းရယ် ကလေးတွေ ဘွဲ့ရပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်
လို့ စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စ အခုတော့ သမီးမိုက်ကြောင့် ပျက်ရပြီ၊ ကျွန်မ
ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ရှက်လည်း ရှက်ပါတယ်
ခင်”

“အို မဟုတ်တာ ပန်းရယ်၊ မမလင်းကို တောင်းပန်စရာ
မလိုပါဘူးကွယ်၊ မမလင်းတို့ကတောင် သမီးလေးအတွက် ပန်တိုနဲ့သပ်တူ

အခန်း (၁၄)

ခါတော် ချစ်သူနောက်ကို ခိုးရာလိုက်သွားပြီတဲ့လား။

ဘယ်လိုမှ ယုံကြည်လက်ခံလို့ မရသော သတင်းဆိုးက သူ့
နှလုံးသားကို မိုးကြိုးပစ်ခွင်းလိုက်သလို ပူလောင်နာကျင်စေသည်။

ဘယ်လိုမှ မယုံချင်ပေမယ့် မရတော့ပါ။ အနားမှာသာ ခါတော်
မိဘတွေနှင့် သူ့မိဘတွေ မရှိခဲ့လျှင် သူ ငိုကြွေးမိမလား။

အခုတော့ ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထန်နေသော ဝေဒနာတွေကို အံ
ကြိတ်မျိုသိပ်ထားရတာက ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး တင်းကြပ်နေ၏။

တိတ်ဆိတ်နေသော ဧည့်ခန်းထဲမှာ အန်တီပန်း ငိုကြွေးသံက
တအင့်အင့် ပေါ်ထွက်လို့နေသည်။

ရည်းစားတောင် မရှိသေးဟု ယုံကြည်ထားသော သမီးက
အခုလို မိဘရင်ကိုခြေစုံကန်သွားခဲ့ခြင်းအတွက် အန်တီပန်း နာကျင်တာ

စိတ်ပူပန်နေမိတာပါကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုလွင်ရာ မင်းတို့သမီးလည်း ငါ့သမီးလေးပါပဲ ကံတရားကြောင့် ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စအပေါ် ဘယ်သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင် ရိုးဖွဲ့မနေကြဘဲ သမီးလေးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဘယ်လို စီစဉ်ကြမလဲဆိုတာကိုပဲ ဝိုင်းစဉ်းစားကြတာပေါ့”

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ကတော့ နှစ်သိမ့်စကားတွေ ဆိုနေကြသည်။ သူလည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ရှိဆဲ။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ဒီသမီးခိုက်ကို နောင် ကြည့်အောင် လွှတ်ထားလိုက်ဦးမယ်ဗျာ။ မိဘမျက်နှာကို အိုးမည်းသူတို့တဲ့ သမီး။ မိဘထက် သူ့အပေါ် ဘယ်သူကောင်းနိုင်မလဲ စောင့်ကြည့်သေး တာပေါ့”

ခါတော်မှီအတွက် အခြေအနေက သိပ်မကောင်း။ အန်ကယ် လွင်က ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲခါးသီးနေသည်။ မြတ်သော ဒီအတိုင်း ငြိမ်နားထောင်နေ၍ မဖြစ်တော့။

“ခါတော် အခုလို ဖြစ်သွားတာ ကျွန်တော့်ကြောင့်လည်း ပါ ပါတယ် အန်တီပန်။ ကျွန်တော်သာ ခါတော့်ကို သေချာ ဂရုစိုက်စောင့် ရောက်ခဲ့ရင် အခုလို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး သူ့ချစ်သူနောက်ကို လိုက်သွား မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ ခါတော် အပြစ်တွေ ပေါ့ပါးအောင် ကြားကဝင်ပြီး ခေါင်းခံ

တော့ အန်တီပန်း ခေါင်းခါရင်း

“အို မဟုတ်တာ သားကရော ဒီလောက်အထိ စောင့်ရှောက် နိုင်ဦးမလားကွယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုက ဒီလို ဇာတ်ခင်းချင်လို့ အခုလို လိုက်ပြေးသွားတာပါ။ ငါ့သားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ သားက အခုလို အန်တီပန်းတို့ရှေ့မှာသားရဲ့အပြစ်ပါလို့ ပြောလေလေ ဒင်းကိုပိုပြီး ဒေါသ ဖြစ်လေလေပဲကွယ်”

ဒေါ်ပန်မြတ်မှု ကိုယ်တိုင် မချီတင်ကံဆိုရင်း သမီးဖြစ်သူအပေါ် ဒေါသတို့ မပြနိုင်ပါ။ အချစ်ကြီးလို အမြတ်ကြီးနေတာပဲ ထင်သည်။ တစ်ဦးဘည်းသော သမီးလေးမို့ အရာရာ လိုလေသေးမရှိ သို့တရဘာဝမျိုးထားခဲ့သည့်ဘဝကို ခါတော် ခြေစုံကန်သွားတာမို့ ခံရခက် နေကြ၏။

“ကဲ လောလောဆယ်တော့ ဒေါသတွေ လျော့ပြီး ကိုယ့်ကျန်းမာ ရေးကို ဂရုစိုက်ပါ ပန်းရယ်။ ကဲ ကျွန်မတို့လည်း ပြန်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလင်း”

“ကိုလွင် ပြန်ဦးမယ်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ ဒီသမီးခိုက်ကိုတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲက လုံးဝ ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီဗျာ”

တစ်ရွေးသားမှ မလျော့သော အန်ကယ်လွင် ဒေါသတွေကို ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ လက်လျှော့ကာ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်ရောက်တော့ မေမေက သူ့ကိုမေးသေး၏။

“ဒါနဲ့ ခါတော်နဲ့ မိုးပြေးသွားတဲ့ ကောင်လေးက ဘယ်ကလဲ သား။ မေမေ့ကို ပြောစမ်း”

“သူ့သူငယ်ချင်း မိုးသဲရဲ့အစ်ကိုတဲ့ မေမေ”

“သားရယ် ဒါတောင် သားက မသိဘူးလား”

မေမေ အပြစ်တင်သလို ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ပြောတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ပိုလို့ ခံစားရပါသည်။

တကယ်ဆို ခါတော်ကို ရွေးမအဖြစ် မေမေ မျှော်လင့်ထားခဲ့တာ သူ အသိဆုံး။ ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ အားလုံး ပျက်ခဲ့ရပြီ။

မေမေ့ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာထက် သူ့ရင်ထဲမှာ အဆပေါင်းများစွာ ခံစားပူလောင်ရတာ မေမေ မသိပါ။

မေမေတို့ရှေ့မှာ ဆက်နေမိလျှင် သူ မျက်ရည်ကျမိမှာစိုးတာကြောင့် သူ့အခန်းဆီ ထွက်ခဲ့သည်။

ရင်ထဲက အပူတွေနှင့် သူ ခါတော့်အတွက် ပြေးကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ နှံ့ချိုသွားသေးသည်။ တကယ်ဆို မိုးရိပ်ဆိုသော ယောက်ျားကို ခါတော် ဘယ်လိုအားကိုးမှုမျိုးနှင့် ယုံကြည်ကိုးစားသွားခဲ့တာလဲ။

စဉ်းစားမရတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

အလုပ်အကိုင်မရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘဝအတွက် ခါတော် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းက အချစ်ကြောင့်တဲ့လား။

အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးဆိုသော စကားက မှန်ကန်နေခဲ့သည်

လား။

သူ့မှာတော့ ဆင်ခြင်တုံတရားတွေ ခံစားချက်တွေနှင့်ပန်းလေး

တို့ ယုယုယယ တန်ဖိုးထားခဲ့သမျှ...

ခါတော်ရယ် နင် ရက်စက်လိုက်တာ။

မိုးရိပ်မေမေက ပြောတော့ ခါတော်မှီ ဘာမှ စောဒက မတက်ရဲ
မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ဒီအချိန်မှာ လျှက်ကြီးတွေ စိမ့်ရာကို
အခံရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။

ခါတော် ရင်ထဲမှာ မိုးရိပ်နှင့် မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ဘယ်လိုမှ
မိန့်ရန်ခံစားခြင်း မရှိတာတော့ အသေအချာပဲ ဖြစ်သည်။

အခုချိန်မှာ ခါတော်ရင်ထဲမှာ ဖိုးရိပ်မှုတွေနှင့် ပူပန်သောကတွေ
သာ ကြီးစိုးနေရာယူထား၏။

ကျောင်းကိုလည်း သွားမတက်ရဲ။ မိုးသဲဆီကသာ လက်ချာ
တွေ လိုက်ကူးထားရသည်။

“ဒါဆို ကိုယ်တို့ မနက်ဖြန်ပဲ ရပ်ကွက်လူကြီး နှစ်ယောက်
လောက်ခေါ်ပြီး ပြန်အပ်ရင်ကော အမေကြီး”

မိုးရိပ် ဖေဖေကဆိုတော့ မိခင်ဖြစ်သူက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ
သည်။

“ကောင်းသားပဲ မနက်ဖြန် ရက်ရာအလေး မင်္ဂလာကိစ္စ စကား
ပြောလို့ အကောင်းဆုံးရက်ပဲ”

“ဟိုလေ ခါတော် တစ်ခုလောက်တော့ ပြောချင်ပါတယ်”

“မနက်ဖြန် ပြန်အပ်ဖို့ကိစ္စကို ဒီနေ့ကတည်းက အကြောင်း
ကြားထားရင် အဆင်ပြေမလားလို့ပါ။ ဒါမှလည်း ခါတော် မိဘတွေ
ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားစရာရှိရင် ပြင်ဆင်ထားလို့ရအောင်လို့လေ”

အခန်း (၁၅)

အသစ်စက်စက် ယောက္ခမရှေ့မှာ ခပ်ရိုရိုလေး ထိုင်နေရသော
ခါတော်စိတ်တွေ အကျဉ်းထောင်လေးထဲ ရောက်နေရသလို မွန်းကြပ်နေ
သည်။

အပေါက်ဆိုးပုံမရပေမယ့်လည်း သဘောကောင်းပုံမရှိသော
ယောက္ခမထီးနှင့် ယောက္ခမတို့မျက်နှာတွေကို မရဲတရဲ မော့ကြည့်မိသည်။

မိုးရိပ်က ခါတော်လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားပေးသည်။
ချစ်သူမျက်နှာတစ်မြို့ထင်ပြီး အရဲစွန့်လိုက်လာခဲ့မိသော ခါတော်အဖို့
အခုလို ကျဉ်းကြပ်ပိတ်လှောင်နေသော အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ
ဘယ်လို အသက်ရှင် နေထိုင်ရပါ့မလဲ မသိတော့ပါ။

“သား မိုးရိပ်က သမီးကို ခိုးလာပြီဆိုမှတော့ မေမေတို့တက်က
လူကြီးစုံရာနဲ့ ပြန်အပ်ဖို့ စီစဉ်ရတော့မှာပေါ့ကွယ်”

“အေး ကောင်းပါ့တယ်၊ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပေါ့”

ပြောသာ ပြောလိုက်ရသည်။ ခါတော်ရဲ့ မိုက်မဲမှုတွေကို ဖေ့န့်မေ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား၊ သံသယစိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်နေမိခဲ ဖြစ်သည်။ ခါတော် မှားခဲ့သည့်အမှားက တစ်ဘဝလုံးအတွက် တစ်သက်စာ မှားသောအမှား။ ချစ်သူနဲ့ပေါင်းဖက်ရလို့သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှားမှန်းမသိခဲ့တာ။ တံကယ်ဆို ခါတော် အရွယ်က ပညာသင်တန်းအရွယ် ရှိသေးသည်။

ထင်မှတ်မထားသော မိုးရိမ်မှုကြီးကြောင့် ခါတော် ကြောက်လန့်ပြီး မိုးရိမ်နောက်လိုက်ခဲ့တာကိုတောင် နောင်တရချင်မိသည်။

အခုလို အခြေခံနေမျိုး ကြုံဆုံရမည်ဟု ခါတော် အိပ်မက်တောင်မှ မမက်ခဲ့ဖူးပါ။

အခုတော့ မှုယ့်အနာဂတ် လှပလျှင်လည်း ကိုယ်ပဲ၊ မလှတော့လည်း ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်ခံရမည့်ဘဝအခြေအနေ ဖြစ်နေပြီ။

“ဒါနဲ့ သမီးတို့အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ပြော တစ်ခါတည်း ဆက်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ရအောင်”

ယောက္ခမကြီးက စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ဖုန်းကို ကောက်ယူကာ ခါတော်ကို ဖုန်းနံပါတ်မေးနေသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အခန်းထဲ ဝင်လာသော မိုးသဲက

“ဖုန်းဆက်မနေနဲ့တော့ ဖေဖေရေ၊ ဖုန်းဆက်လည်း ဘာမှ

ကြောင်းထူးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ သဲသဲရဲ့”

မိုးသဲက လက်ထဲက သတင်းစာကို ခါတော်ဆီ လှမ်းကမ်းပေးပြီး စိတ်မကောင်းသော မျက်နှာနှင့်။

“သတင်းစာထဲမှာ ခါတော်မိဘတွေရဲ့ အမွေဖြတ်သမီးအဖြစ်

ခွင့်လွှတ်ကြောင်း ကြော်ငြာပါလာပြီ မေမေ”

“ဟင်”

“ဘာရယ် မိုးသဲ”

ခါတော် ရင်ထဲမှာ လိုက်ခနဲ ကြေကွဲမှုတွေနှင့် လက်ထဲက သတင်းစာကို ကသောကမျောလေး လှန်လှောကြည့်လိုက်မိသည်။

တွေ့ပါပြီ၊ မယုံကြည်လို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်သော သတင်းတစ်ပုဒ်။

နည်းလိုက်မော့ခြင်းတွေက ခါတော် မျက်နှာပေါ် လှုံ့တက်လာကာ နှုတ်ဝန်းအိမ်တွေထဲမှာ မျက်ရည်စတွေ ချက်ချင်းယိုစီးကျလာသည်။

မိုးရိပ် မိဘနှစ်ပါးကတော့ ခါတော်ကို စာနာသနားသော

ကြည့်တွေ့နှင့် မင်သက်ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

အများရှေ့မှာ ကိုယ့်ဝမ်းနည်းငိုကြွေးခြင်းတွေကို ခါတော် စိတ်ချုပ်စွာနှင့် အခန်းထဲ ရှောင်ထွက်ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

“ခါတော် ခါတော်”

မိုးရိပ် လှမ်းခေါ်ရင်း ခါတော်နောက် ပြေးလိုက်လာသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိုးသဲနှင့်မိဘနှစ်ပါးလည်း တစ်
တော့ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

အတန်ကြာမှ ဒေါ်ခင်မြမြ ပင့်သက်ရှိက်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲက
ထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ခါတော်မှီ မိဘတွေ လုပ်ရပ်ကြောင့်
ဒေါသ စိတ်လေးတွေ တစ်ရပ်ရပ်တိုးနေသည်။

သူတို့ သမီးကို ကိုယ့်သားနှင့်ယူလို့ အမွေဖြစ်လိုက်သည်တဲ့
လား။ ကိုယ်တွေ့ မိသားစုကို စော်ကားလိုက်တာဟု ခံစားရသည်။
သူတို့ လောက် မချမ်းသာပေမယ့် ကိုယ့်သားကလည်း ပညာမတတ်
အနုတ်စုတ် ဂုတ်စုတ်တစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ။

အပြစ်ဆိုစရာ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ထိုအရာက မိုးရိပ်က တွဲရ
တစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် အခုချိန်ထိ အလုပ်တစ်ခုကို မယ်မယ်ရရ ဖန်
သေးတာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါကလည်း မလုပ်ချင်လို့ မလုပ်ဘဲ နေတာတော့ မဟုတ်ပါ။
သင့်တော်သော အလုပ်မတွေ့သေးလို့သာ အလုပ်လက်မဲ့တာဝန် ရောက်နေ
ခြင်းပါ။

အခုလို ရွေးမဘက်က အမွေပြတ် ယတိပြတ်သည်ဆိုတော့
သူမတို့ဘက်က ဘာတာဝန်ယူစရာမှ မလိုအပ်တော့ပါ။ ကိုယ့်သားရဲ့
မင်္ဂလာကိစ္စမှီ တင့်တောင်းတင့်တယ် စီစဉ်ပေးဖို့ ခေါင်းခြောက်စရာမလို
တော့သည့်အဖြစ်ကတောင် သက်သာသေးသည်ဟု ခပ်ရွတ်ရွတ် တွေးမိ

သေ၏။

ပြောမည်ဆိုလျှင် သူတို့ မိန်းကလေးရှင်ဘက်ကတောင် တင်း
နေသည်ဆိုတော့ သားရှင်ဖြစ်သော သူမဘက်က ပိုလို့တင်းလို့ရသေး
သည်။

သူတို့ချစ်ခြင်းတွေကို ခွဲလို့ရစတမ်းဆို ခွဲလိုက်ချင်သေးရဲ့။
သားသမီးချင်း စာနာလို့သာ။

မကျေနပ်စိတ်တွေကို သူမ အခုချိန်မှာ ပင့်သက်မောရှိက်
ခြင်းထိထားလိုက်မိပါသည်။

စိတ်ထဲကတော့ ခံရခက်တာတော့ အသေအချာ။

လေးလို့ ကျောင်းတက်ရင် မြတ်သောနဲ့ တွေ့နေရမှာစိုးတယ်”

“ဟာကွာ အဲဒီကောင်နဲ့တွေ့တာ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ ခါတော် ဘဝမှာ အဲဒီကောင်က ဘယ်လော့ကတောင် အရေးပါအရာရောက်နေ သို့လဲ”

မိုးရိပ်အသံမှာ မနာလိုခြင်းတွေ မာဆတ်နေသည်။ ခါတော် ခေါင်းလေးခါပြုရင်း

“အရေးပါတာပေါ့ ကိုရယ်၊ သူက ခါတော်ဘဝမှာ သူငယ်ချင်း

အရင်းအချာကြီးဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ မောင်နှမဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ ခါတော် စိတ်မပျော်ရွှင်နေတဲ့အချိန်မှာ မလန်းဆန်းတဲ့မျက်နှာကို သူ မမြင်မတွေ့စေချင်ဘူး။ သူ ခါတော် အခြေအနေကိုသိရင် ဖေတို့မေတို့ ဒီတာနဲ့ အတူတူပဲပေါ့”

မိုးရိပ် ဘာမှမပြောတော့ပေမယ့် မှုန်ကုပ်ထားသော မျက်ဝန်း တွေက ပြတင်းတံခါးဆီ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဒီအချိန်မှာ ခါတော် ဖေနဲ့မေကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ၊

သူ့ကိုတွေ့ရင် ခါတော် ငိုမိမှာ ကျိန်းသေတယ်”

မိုးရိပ် မျက်နှာက ခါတော်ဘက် ပြန်လှည့်လာကာ

“ခါတော်ရယ် ခါတော် အခြေအနေကို သူတို့ မမြင်မတွေ့စေချင် နှုတ်တော့ အခုလက်ရှိ ကိုယ်တို့အိမ်မှာ ခါတော်နေနေတာလေ၊ ခါတော် အဖို့ အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲနဲ့ ငတ်ပြတ်နေလို့လား၊ ခါတော် နှုတ်က

အခန်း (၁၆)

“ခါတော် မပိုပါနဲ့ တိတ်တော့ကွာ ဒီနေ့နဲ့ဆို ခါတော် ပိုနေတာ တစ်ပတ်တောင် ရှိပြီ မျက်လုံးတွေလည်း ယောင်လို့ မှိတ်ပြီး ပိတ်တော့ မယ်နော်”

ခုတင်ထက်မှာ ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်ကာ တအင့်အင့် ရှိုက်ဖို့ နေသော ခါတော်ကို မိုးရိပ် ချောမော့နေသည်။ ခါတော် နံဘေးမှာ ဝင် ထိုင်ရင်း ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ချည်တွေကို မိုးရိပ် တယုတ်ယလေး ပွတ်သုတ်ပေးသည်။

“ခါတော် မနက်ဖြန် ကျောင်းပြန်တက်ကွာ၊ ကျောင်းမတက်ဘဲ မိုးသဲဆီက လက်ချာတွေ လိုက်ကူးနေလို့ စာအုပ်ထဲမှာ စာပြည့်သွားတာပဲ ရှိမယ်၊ ဘာမှထူးခြားလာမှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟင့်အင်း ခါတော် ဒီတစ်နှစ်တော့ ကျောင်းအောက်လိုက်

အိမ်ထဲမှာပေးထားမလေးတွေလို ပိန်လိုခြောက်ကပ်နေလို့လား အဟင်
ယောက်ျားပြေးမှ ပိုတောင် လှလာသေးတယ်၊ နောက်ဆို ကလေးတွေ
ပိုတောင်လှလာဦးမယ်၊ တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှဆိုသလိုလေ”

ခါတော်ရဲ့ သောကပုဂ္ဂိုလ်နားလေးက မိုးရိပ် စကားတွေကြား
ရှက်သွေးရိပ်လေး လွှမ်းခြုံသွားခဲ့၏။

“ကိုနော် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“တော်ကန်မပြောပါဘူး ထိုင်ပြောနေတာပါ၊ ကိုယ့်မိန်းမ
ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာ တကယ့် နတ်မိမယ်လေး”

ဘာမှ လိမ်းခြယ်မထားသော ခါတော်မျက်နှာလေးကို စူးစူး
နစ် စိုက်ကြည့်ကာ မိုးရိပ် ဆိုတော့ ခါတော် ကြည့်ရှုချမ်းမြေ့ပြန်သည်

ချစ်သူ၏အပြုံး၊ ချစ်သူအနမ်းတွေနှင့် ပြည့်နက်နေသော
ရင်ခွင်ကျယ်က ဒီအချိန်မှာ ခါတော်ရဲ့ အားကိုး ခိုင်စရာ ကမ္ဘာသစ်
ကလေးပါပဲ။

ထိုကမ္ဘာသစ်ကလေးထဲမှာ အနာဂတ်အတွက် အင်အားဖြစ်စေ
မည် မေတ္တာတရားတွေ၊ ကြင်နာခြင်းတွေ ပျော်ဝင်နေခဲ့သည်။

ကိုရဲ့ ကြင်နာရှိန်းမြဲသော အနမ်းတွေအောက်မှာ မိန်းမော
ပြန်တော့ ခါတော် ပူပန်သောကတွေမေ့ကာ မိန်းမောသာယာနေပြန်ခဲ့

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် ချစ်သူ ရင်ခွင်မှာ ခိုင်နေမိသော

ခါတော် ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်လိုက်မိသည်။

“မိုးသဲ ပြန်လာပြီထင်တယ် ကို”

ခါတော် ပြောရင်း ခုတင်ထက်မှ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလိုက်
သည်။ အခန်းတံခါးဆီသို့သွားကာ တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဆွဲလှည့်ဖွင့်ပေး
လိုက်သည်။

မိုးသဲ ပြုံးပြီးပြီးမျက်နှာလေးနှင့် အခန်းဝမှာ ရပ်နေ၏။

“မိန်းမ ငါ ကျောင်းက ပြန်လာတာ ကြာပြီ၊ သူ့ဘာသာသူ
အလိုက်တသိ ထွက်လာမလားလို့ စောင့်နေတာ မလာတဲ့အဆုံး လာ
တံခါးခေါက်ခေါ်ရတယ် ဟွန်း”

မချီမချင်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေး စုပွပွပြောနေသော မိုးသဲကို ကြည့်
ပြီး ခါတော် ရယ်မိ၏။

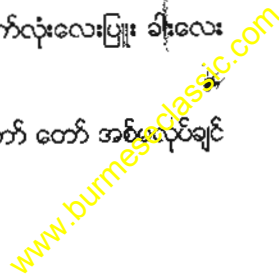
“အဟင်း မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ငါ ညစ်နေတာနဲ့ အခန်းထဲမှာ
ခွေနေတာပါ”

“နေပါ ခုမှ အရှက်ပြေ လာပြောမနေပါနဲ့”

“ဟဲ့ ကိုယ့်အစ်မကို ဒီလို ပြောစရာလား”

မိုးသဲ လက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲ ရိုက်ပြီး ခါတော် တကယ့်
အစ်မကြီးလေးသံနှင့် ပြောလိုက်တော့ မိုးသဲ မျက်လုံးလေးပြုံး ခါးလေး
ထောက်ကြည့်သည်။

“ဘာ ဘယ်လို အစ်မ ဟုတ်လား၊ တော် တော် အစ်မလုပ်ချင်

တယ်ပေါ့”

“မဟုတ်လို့လား နှင့်အစ်ကိုကို ငါယူလိုက်တဲ့အတွက် ငါက နှင့်အစ်မလေး ငါက နှင့်ထက် ဝါကြီးသွားပြီ နားလည်လား ဒါကြောင့် ရှိရှိသေသေ ဆက်ဆံ”

“အံမယ် အံမယ်”

“ဟေ့ အံမယ်တွေ အော့မယ်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီအချိန်မှာ ငါ့မိန်းမက နှင့်ထက် ဝါကြီးသွားပြီ မိုးသဲ၊ ဒါကြောင့် နှင့် ရှိရှိသေသေ ဆက်ဆံ”

မိုးရိပ်ကပါ ခုတင်ထက်မှာ ခြေချိတ်ကာ ပက်လက်အိပ်နေရင်း လှမ်းပြောသည်။

မိုးသဲက အစ်ကိုဖြစ်သူကို မျက်စောင်းလေးထိုးကာ ခါတော် လက်ကိုခွဲကာ အခန်းအပြင် ခေါ်ခဲ့သည်။ ခါတော် မိုးသဲ ခေါ်ရာနေရာကို ပြုံးပြုံးလေးလိုက်ခဲ့၏။

“မိုးသဲ နှင့်ဒီနေ့ အူမြူးနေသလိုပဲ၊ ဘာလဲ ကျောင်းမှာ တစ် ယောက်ယောက်က ရည်းစားစကား ပြောလိုက်လို့လား”

ခါတော် မိုးသဲ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ တမင်ရွံ့မေးလိုက် သည်။ မိုးသဲ မျက်နှာလေး အပြုံးမပျက်ဘဲ

“ဘယ်ကလာ ရည်းစားစကား လိုက်ပြောခံရရင်တောင် ငါ့စိတ် တွေက ဒီလောက် လှုပ်ရှားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဒီနေ့ ငါ့ဆီကို ဘယ်သူလာလဲ၊ သိလား ယောင်းမ”

“နှင် ပြောမှသိမှာပေါ့ဟဲ့၊ ငါက ဘယ်လို သိမှာလဲ”

“အေး ဟုတ်သားပဲ အဟီး ဒီနေ့ ငါ့ဆီကို တော်ဝင်မင်းသား လေး လာတယ်၊ ငါနဲ့စကားတွေ အကြာကြီး ပြောတယ်၊ ဒီနေ့ သူ ဘယ်ကျွေးတဲ့ မြီးရှည်စားရတာ အရမ်းအေးရသာရှိတယ်၊ ငါ စားခဲ့သမျှ နှုတ်တွေထဲမှာ ဒီနေ့စားရတာလောက် အရသာ မရှိခဲ့ဘူး။ အဟီး ဒီည အိမ်သာတောင် မဝင်တော့ဘူး။ အောင့်ထားမယ် ပြန်ထုတ်လိုက်ရမှာ နီးလို့”

မိုးသဲက နာမည်နှင့် လိုက်အောင် သည်းသည်းလှုပ် ပိုပြုနေသ မြင့် ခါတော် မျက်ဝန်းနက်လေး ထောင့်ကပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်မဲ့ ဝစ်လိုက်၏။

“တော်တော် ညစ်ပတ်တဲ့ မိန်းမ၊ နှင့်တော်ဝင်မင်းသားက ဘယ်သူလဲ၊ တွေ့သမျှကောင်ကို တော်ဝင်မင်းသား ပြောနေတော့တာပဲ”

“ဟဲ့ ဒီတော်ဝင်မင်းသားက ဘယ်သူလို့ ထင်လို့လဲ”

“မသိဘူး စိတ်မဝင်စားဘူး”

“စိတ်မဝင်စားလို့ မရဘူး၊ ငါ့ရဲ့ မြတ်သောသူလေးကို ပြောတာ ပေါ့ဟဲ့ နှင်က ငါ့အစ်ကိုနဲ့ယူလိုက်ပြီဆိုတော့ မြတ်သောက ငါ့အတွက် ဖြစ်သွားပြီ ဟီး ဟီး”

“မြတ်သော နှင့်ဆီကိုလာတယ် ဟုတ်လား မိုးသဲ”

“ဟုတ်တယ် ငါတို့နှစ်ယောက် ကန်တင်းမှာ တွေ့ကြတယ် ဒီနေ့ ပိုးအိက ကျောင်းမလာတော့ ပိုပြီးတောင် လွတ်လပ်သွားတယ်”

“သူ သူက ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်၊ ငါ့မိဘတွေအကြောင်း ပြောသေးလားဟင်”

မြတ်သောနှင့် တွေ့သည်ဆိုတာကြောင့် ခါတော် သိချင်စိတ် လေးနှင့် ကသော်ကမျှာလေး မေးမိသည်။ မိုးသဲ မျက်နှာလေး ညှိုးသွား ခဲ့တာ အထင်အရှား။

“နှင်မိဘတွေက အခုအထိ နှင့်ကို တင်းနေတုန်းတဲ့ အမွေပြုကြော်ငြာက စိတ်ဆိုးတုန်း ထည့်လိုက်တာမို့ နှင့်စိတ်ထဲ ဘာမှ မခံစား ပါခဲ့တဲ့ နောက်ပြီး နှင့် ပြန်ပို့လိုက်တဲ့ ကားနဲ့ပုန်းကိုလည်း နှင်မိဘတွေက မကြည့်ချင်ဘူးဆိုလို့ သူ့အိမ်မှာ ထားထားတယ်တဲ့၊ အဲဒါ နှင့် ပြန်ယူ ထားဖို့ လာပြောတာ”

ခါတော် ရင်ထဲမကောင်း ဖြစ်သွား၏။ ဖေနှင့်မေတို့ ဒေါသတွေ က သူမအပေါ် ပြေရခက်မှာတော့ သိနေပြီးသားပါ။

“ဟင့်အင်း ငါ မယူချင်ပါဘူးဟာ၊ နောက်ပြီး ငါ့ကို ဘာပြော သေးလဲ”

“နှင် ငါတို့အိမ်မှာနေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ပျော်ရဲ့လား မိုးရိပ်ကကော ကြင်နာရဲ့လား နှင်က အစားအသောက် ဂျီးများလို့တဲ့

ငါတို့အိမ်မှာ စားတာသောက်တာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ အို စုံနေတာပဲ၊ နှင် ကြိုက်တဲ့ဒီးနပ်တွေလည်း ဝယ်ပေးလိုက်တယ်”

ခါတော် ရင်ထဲမှာ မြတ်သော ဂရုစိုက်မှုတွေအတွက် ကျေးဇူး တွေ အခါခါ တင်နေမိသည်။

သူ့အနားက ထွက်ခွာသွားခဲ့တာတောင်မှ သူ့ဂရုစိုက်မှုတွေက လျော့ပါးသေးပါ။ ခါတော့်အပေါ် မြတ်သောရဲ့ မေတ္တာ စေတနာတွေက နှင်မာလေးနက်လွန်းလိုက်တာ။

မြတ်သောရယ် နှင့်ရဲ့မေတ္တာတရားတွေက ငါ့နဲ့မှ မထိုက်တန် တော့တာ။ ငါ့မိဘတွေနဲ့အတူ နှင်ပါ ငါ့ကို ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်ပါတော့ သား။

ဒါမှ နှင့်အပေါ် ငါ တရားမျှတမယ်ထင်တယ် မြတ်သောရယ်။ ငါလေ ဖေနဲ့မေကိုရော နှင်ကိုပါ လွမ်းတယ် မြတ်သော။

အခန်း (၁၇)

ဒီနေ့ ဒါတော်နှင့်မိုးရိပ်တို့အတွက် မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ယောက္ခမက မိုးရိပ်နှင့်သူတို့မိသားစုဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကျွေးလေးကို အိမ်မှာပဲ အကျဉ်းချုံးလုပ်ပေးသည်။

ထိုမင်္ဂလာပွဲအတွက် မြတ်သော တစ်ယောက်တည်း ဖွဲ့သော လက်ဖွဲ့ငွေကပဲ ငါးသိန်းဖြစ်သည်။ သူကိုယ်တိုင် မလာပေမယ့် ဂျွန်တို့နှင့် ဖွဲ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

မိုးရိပ်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းဘက်က လက်ဖွဲ့ငွေနှင့်ပေါင်းလျှင် ဆယ်သိန်းကျော်လောက် ရလိုက်သည်။ ဒါတောင် ပစ္စည်းလက်ဖွဲ့တွေက မပါသေး။

ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ခင်မြတ်မေ၏ချက်နာက လက်ဖွဲ့ငွေတွေကို ကြည့်ကာ ချောကလက်တစ်တောင့်လို ချိုအိနေသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲလေးကို ဆန္ဒရှိလို့သာ မဖြစ်မနေ လုပ်ပေးလိုက်တာ၊ မေမေတို့မှာ ငွေကြေးက သိပ်ပိုလှုံ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုတော့ ကုန်ထားတာလေးတွေ ပြန်ရလို့ တော်ပါသေးနဲ့ဦး”

“ဒါတော် ဒီအိမ်ရာခင်းကြီးက လှလိုက်တာဟယ်၊ တော်တော် ဆွေးကြီးမယ့်ပုံပဲ အဟီး ငါ့ကို ပေးပါလား”

မိုးသဲ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေကို ရွေးထုတ်ကြည့်ကာ နောက်ပြောင်အောင် ဒေါ်ခင်မြတ်မေက

“သမီးမိုးသဲ အဲဒါ အသာထား၊ ဒီပါကင်တွေကို ဖြုတ်ပြီး ကြေးကုန်ထဲက ပစ္စည်းတွေထုတ်၊ မီးဖိုခန်း ကြောင်အိမ်အောက်ဆင့်ထဲ ပြန်သွင်းတာပို့ ထုတ်သုံးသင့်တာတွေ ထုတ်သုံးတော့၊ အခု ဒီလက်ဖွဲ့ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အစားထိုးပြီး ပြန်ထည့်လိုက်”

ဒေါ်မြတ်မေ သူ့လောဘနှင့်သူ ဒါတော်တို့ လက်ဖွဲ့ရသည့် ပစ္စည်းတွေကို သူတို့ ရှိုးကုန်စီရိတ် အတင်းထည့်ခိုင်းနေသည်။ မိုးသဲက သူ့အမေကြောင့် ဒါတော်ကို အားနာသော အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ရင်း

“မေမေကလည်း ဒီပစ္စည်းတွေက ကိုကိုနဲ့ ဒါတော်တို့ လက်ဖွဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲဟာ၊ ထားလိုက်ပါ မေမေရယ်”

“ဟဲ့ ထားလို့ ရမလား၊ ဒီလောက် အိမ်ခန်းက ကျဉ်းကကျဉ်းနဲ့”

www.burmeseclassic.com

ဒါတွေ ဘယ်နားသွားထားမလဲ”

“ခုတင်အောက်တွေထဲ ထည့်ထားလိုက်ပေါ့ မေမေရယ်”

မိုးသဲ စကားကို မိခင်ဖြစ်သူ မကျေနပ်သလို မျက်မှောင်ကြီး ကုပ်ကြည့်နေတာမို့ ခါတော် မနေနိုင်တော့ပါ။

“ဟို ရပါတယ် မိုးသဲရယ်၊ ရှိုးကေ့စ်ထဲပဲ ထည့်ထားလိုက်ပါ။ ခါတော်တို့ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ဆိုပေမယ့်လည်း မေမေတို့လည်း ပိုင်တာပဲဟာ”

“အလှကား သမီး၊ ချွေးက သိတတ်သေးတယ်”

“ဒါဆို ဒီထမင်းပေါင်းအိုးပွေ၊ ရေပူရေအေးစက်တွေကကော ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဆိုင်ပြန်သွားသွင်းမလား၊ မေမေအတွက် ဈေးဖိုးရတာ ပေါ့”

မိုးသဲ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့လောဘကို အရွံ့တိုက်ပြီး အရောင်တင်ပေး တားကို ဒေါ်ခင်မြတ်မေကလည်း ခပ်ရွံ့ရွံ့တုံ့ပြန်၏။

“အေး ဝေါင်းအိုးက ငါးလုံးတောင်မှ လျှပ်စစ်ဒယ်အိုးက သုံး လုံး၊ မီးပူတွေရော မလိုအပ်တာတွေကို မေမေရုံးမှာ လပေးစနစ်နဲ့ ပြန်ရောင်းလိုက်မယ်လေ၊ ရေပူရေအေးစက်က အိမ်မှာသုံးလို့ ရတာပဲ ထားလိုက်ပေါ့”

“ဟာ မေမေကလည်း ဒီပစ္စည်းတွေကို မေမေရုံးမှာ ဘာလို့ ရောင်းရမှာလဲ၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းလေ၊ နောက်ပြီး လူ့မြင်လို့လည်း မကောင်းပါဘူး မေမေရော၊ ခါတော့်ကို အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်”

မိုးရိပ် ရေချိုးခန်းထဲက ဆံပင်တွေကို သဘက်နှင့် သုတ်ထွက် ဘာရင်း ဝင်ပြောသည်။

ဒေါ်ခင်မြတ်မေ မျက်နှာကြီး သိသိသာသာ ပျက်သွား၏။

“ဒီလောက် အများကြီးကို ဘာလုပ်မှာလဲကွယ်၊ ပိုနေတဲ့ ပစ္စည်း တို့ ရောင်းလိုက်တော့ အပိုငွေလေး ရတာပေါ့၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲအတွက် မေမေတို့ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ကုန်သွားလဲ သား သိတယ်နော်”

“အင်းလေ သား သိတာပဲ ဒါကြောင့် လက်ဖွဲ့ငွေ ဆယ်သိန်း တို့ မေမေတို့ယူထားပြီးပြီ၊ ဒီပစ္စည်းလေးတွေကိုတော့ သားတို့ မင်္ဂလာပွဲ အမှတ်တရတွေအဖြစ် သိမ်းထားပါ မေမေရော”

ခါတော်ရေပူမှာ သားအမိနှစ်ယောက် အခြေအတင် ဖြစ်နေတော့ ခါတော် နေလို့ မရတော့တာမို့

“ကို ဘာလို့ မေမေ့ကို တားနေရတာလဲ၊ ဒီပစ္စည်းတွေ ဒီ ဆောက်အများကြီးမလိုမှ မလိုအပ်တာ၊ ပိုနေတာတွေ ရောင်းမယ့် မေမေ နေ့ကို လိုက်လျောလိုက်ပါ”

“ကျွတ် ခါတော်တို့က ဘက်တယ်၊ ခါတော်က အမှတ်တရဆို တာ မရှိစေချင်ပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ ခါတော်နဲ့ပတ်သက်ရင် အမှတ်တရ တွေအဖြစ် ရှိနေစေချင်တယ်”

“အင်းလေ ခါတော်တို့က မလွယ်ဘူး”

မိုးရိပ်စကားကို ထောက်ခံပြီး ခါတော်ကို စူပူပူပြောကာမိုးသဲ

အိမ်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်သွား၏။

မိုးရိပ်အကြည့်တွေက ခါတော့်ကို သဘောကောင်းလွန်းသည်ဟု သော အကြည့်နှင့် ဘုကြည့်ကြည့်နေ၏။ ခါတော် မြင်သိပေမယ့် တမင် မမြင်သလို ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

တကယ်ဆို ရောက်ခါစကနှင့် ပုံစံမတူချင်တော့တာ ယောက္ခမ ၏ဆက်ဆံမှုတွေနှင့် အလိုရမ္မက်ကြီးခြင်းတွေကို ခါတော်လည်း သိနေပါ သည်။ ဒါပေမဲ့ ခါတော် ယောက္ခမတွေ အရိပ်ကိုကြည့်ကာ နေထိုင် ဆက်ဆံတတ်ခဲ့ပါသည်။

တကယ်ဆို ဒီနေ့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးအတွက် ခါတော့်လက် မှာ ဝတ်ထားသော စိန်လက်စွပ်လေးတွေထဲက တစ်ကွင်းကို ချွတ်ပေး လိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။

ထိုစိန်လက်စွပ်ကလေး ရောင်းရငွေဖြင့် ဧည့်ခံပွဲလေး ဖြစ်တည် ခဲ့ခြင်းဆိုတာ ခါတော်နှင့် ဒေါ်ခင်မြတ်မေတို့နှစ်ဦးပဲ သိပါသည်။

ဒေါ်ခင်မြတ်မေလည်း မိုးရိပ်နှင့်မိုးသဲကို မပြောရန် ခါတော့်ကို ကြိုပိတ်ထားတာမို့ ခါတော် မပြောခဲ့ပါ။

နောက်တစ်လလောက်ကြာလျှင် ခါတော့်ကို စိန်လက်စွပ်ရောင်း ရငွေ ပြန်ပေးမည်ဟု ပြောပေမယ့် ခါတော် မမျှော်လင့်တော့ပါ။

နှစ်လနီးပါးဆိုသော အချိန်ကာလတစ်ခုသည် ယောက္ခမ ဒေါ်ခင်မြတ်မေ၏စိတ်ရင်းကို အကောင်းဆုံး ဖတ်တတ်ဖို့ လုံလောက်သော

အချိန်ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုတာတော့ ခါတော် အသိဆုံးဖြစ်သည်။

ဒါတွေကို ခံစားရတိုင်း ဖေနှင့်မေကို ခါတော် သတိရ မျက်ရည် မိပါသည်။ ဖေနှင့်မေရဲ့ မေတ္တာတွေ ကြီးမားလေးနက်ခဲ့တာကို မိဘ နှစ်ဦးနှင့်ဝေးမှ ခါတော် သိခဲ့ရပြီ။

“ကဲ ခါတော် သမီးလည်းပင်ပန်းနေပြီ၊ သွားနားတော့နေတဲ့ နည်းတွေကို မေမေ သိမ်းလိုက်ပါ့မယ်”

ဒေါ်ခင်မြတ်မေ စကားသံကြားမှ ခါတော်ရဲ့ အိမ်လွမ်းနေသော လွမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ခါတော် အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ မိုးရိပ်က မိခင်ကို စိတ်ဆိုး သလိုနှင့် အဝတ်အစားတွေလဲ အပြင်ထွက်သွားတာမို့ ခါတော် တစ် ယောက်တည်း။

ခါတော် ပင့်သက်လေး ရှိုက်မိသည်။

ခါတော့်ရင်ထဲမှာ ဒီအိမ်မှာ နေနေရတာ မပျော်တော့တာတော့ နှိပ်ဖြစ်သည်။

ဆိုတာ မင်းတို့လည်း အသိ၊ အိမ်မှာ မိသားစုငါးယောက်ရှိရင် သူ့လေး
ဆောက်က ဝင်ငွေရှိမှ ချောင်လည်မှာပေါ့။ ခုဟာက ဒီဖအော ဒီမအောရဲ့
လုပ်စာကိုပဲ အခန့်သား ထိုင်စားနေကြပြီးတော့ မိဘကျွေးတာကို ဂျိုး
ချားမနေကြနဲ့”

“ဟား မိုးတောင် စင်စင်မလင်းသေးဘူး၊ မေမေတို့က တော်ကီ
တွေ စလွှက်နေပြီ”

မိုးရိပ် မကြားတကြား ပြောရင်း ကော်ဖီခွက်ပေါ်မှာ ကန့်လန့်
ခြုတ်တင်ထားသော အီကြာကွေးကို နှစ်ခြမ်းဆွဲခွာလိုက်ပြီး မစားချင်
စားချင်နှင့်စားနေသည်။

“ဟဲ့ မင်းက ဘာပြောတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ သားလည်း အလုပ်ရှာနေတာပဲ မေမေရာ၊
ဒီနေ့တောင် အီလက်ထရောနစ် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အင်တာဗျူးသွားဝင်
မှာ သားအတွက် အိုကေဖို့က သေချာပါတယ်”

“ရပါစေတော် ရပါစေ ဒါမှ ကျုပ်တို့လည်း အသက်ရှူပေါက်
သေး ချောင်မှာ”

မိခင်ဖြစ်သူ၏ ခပ်ငေါ့ငေါ့ ဆုတောင်းကြောင့် ပခုံးကျုံ့ကာ
ဘက်ဖီကျဲ့ကျဲ့ကို အရသာမခံဘဲ မော့သောက်ပြီး ရယ်နေ၏။

မိုးသဲကတော့ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့လျက် ကော်ဖီကို မသောက်ခွင့်
သောက်ချင်နှင့် ဖိမ်ဆွဲသောက်နေသည်။

အခန်း (၁၈)

“မေမေ့ရဲ့ မောနင်းစာက ဒါလေးပဲလားဗျာ မမိုက်ပါဘူး
စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသော ကော်ဖီတစ်ခွက်စီနှင့် အီကြာကွေး
တစ်ချောင်းစီကို ကြည့်ပြီး မိုးရိပ် ညည်းသည်။ မိုးသဲ မျက်နှာလေး
လည်း အလိုမကျသလို စူပုပ်ပုပ်လေး ဖြစ်နေ၏။

“အင်းလေ မေမေကလည်း စားရမှာ မဝတ်လိုက်တာ”
မိုးသဲ နှုတ်ကလည်း ရေရွတ်နေ၏။ ခါတော်ကတော့ ဘာ
စောဒက မတက်ဖြစ်ပါ။ ဒါ ခါတော်ရဲ့ မိဘအိမ် မဟုတ်ဘူးဆို
အသိစိက်က ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည်။

“ဟေ့ မမိုက်လည်း စား၊ မဝတ်လည်း စားကြ ကျေးဇူးနဲ့
ရဲ့၊ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ တစ်လတာ ကုန်ကျစရိတ်က ဘယ်လောက်ကြီး

“ဪ ဒါနဲ့ မင်း အင်တာဗျူးကိစ္စက ဘယ်အချိန်သွားမှာလဲ”

“မေမေ ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“အပြန်ကျရင် မနိုင်တို့အိမ်ကို ဝင်ခိုင်းမလို့”

မိုးရိပ် မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ နာခေါင်းကိုရှုံ့ပစ်ရင်း

“ဘာလုပ်မလို့လဲဗျာ သားကို အာရကေဈေးခိုင်းဦးမလို့လား”

မသွားချင်ဘူး မေမေရာ”

“ဟဲ့ ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ ကျုပ်က ပြောပြီးဆိုပြီးသားပါ။ နင့်ပါးစေ”

နဲ့ဖြေစရာ မလိုပါဘူး။ သွားပေးရုံပဲ။ ဟိုက ငွေပေးလိုက်တာ ယူလာရုံပဲ”

“ဘယ်လောက်လဲ မေမေ”

“နှစ်သိန်းထဲ မများဘူး”

“မေမေတို့ကလည်းဗျာ သားမိန်းမရှေ့မှာ စိတ်မကောင်းအောင်”

ပြောနေပြန်ပါပြီဗျာ”

မိုးရိပ် “ခါတော်ကို အားနာရှက်ရွံ့သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် လှုပ်”

ကြည့်ကာ မိခင်ဖြစ်သူကို ကျွတ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

“အို သူလည်း မိသားစုဝင်ဖြစ်နေပြီပဲ။ ဒီအိမ်ရဲ့အကျပ်အတည်း”

ကို သိတော့ကော ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

“တော်ပါတော့ မေမေရာ။ ဒီမှာ သမီးတောင် စားရတာ”

မကျတော့ဘူး။ အကြံကောင်း အတောင်လိုက်က လည်ချောင်းထဲမှာ နှင်း”

ဖြူ”

မိုးသဲက သူ့ရင်ဘတ်ကို ဘုန်းခနဲထုပြီး ဝင်ပြောသည်။

“အိမ်ထဲက နားထောင်နေသည့် ခါတော် မနေတတ်တော့ပါ။ ကိုယ့်ရှေ့”

အထားပြီး မိသားစုတွေ စကားလုံးတိုက်ပွဲ ပြင်းထန်လာမှာ မလိုလားပါ။

“ဟို ဒီလိုလုပ်ပါလား မေမေ။ ဟိုလေ ကို သွားယူမယ့်အိမ်က”

အိမ်ထဲကို မယူဘဲ မေမေလိုတဲ့ငွေအတွက် သမီးမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု”

အဲဒါကို ရောင်းသုံးလိုက်ပါလားဟင်”

ဒေါ်ခင်မြတ်မေ မျက်နှာ စုပုပ်တင်းမာနေရာမှ ပုတ်သင်ညှို့

သစ်ကောင်လို ချက်ချင်း အရောင်ပြောင်းသွားသည်။

“အမလေးနော် ချွေးမကမှ သမီးရင်းလို မိဘရဲ့အခြေအနေကို”

မလည်နိုင်စွမ်းရှိသေးတယ်။ ငါ့မှာ သားသမီးကံမကောင်းပေမယ့် ချွေးမ”

သားကံက ကောင်းနေလို့ တော်သေးတာပေါ့”

“ခါတော် မင်းတော်တော်ရှည်တာပဲကွာ။ ဘာကြောင့် ကိုယ့်”

သားစုကြားထဲမှာ ဟီးရီးဝင်လုပ်နေရတာလဲ”

မိုးရိပ် အပြစ်တင်သလို ပြောတော့ ခါတော် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်

အသံ ပြုံးပြလိုက်ရင်း

“ဟီးရီးလုပ်တာလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကိုရယ်။ မိသားစု”

အရေးအရာကွဲ ကြုံလာရင် ဒီလိုပဲ တက်ညီလက်ညီ ဖြေရှင်းကြမှ အခက်”

အခက်တွေ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြီးမြောက်သွားမှာပေါ့”

မိုးသဲကတော့ ခါတော်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ပျက်သလို ခေါင်းဝေး”

www.burmeseclassic.com

တစ်ခါခါလုပ်နေသည်။ တကယ်ဆို ကိုယ့်မိခင်အကြောင်း မိုးသဲလည်း သိရာမှာပဲ ဖြစ်သည်။

မိုးသဲ အကြည့်တွေက မိုးရိပ်ဆီကိုပဲ ရောက်သွားခဲ့တာ

“ကိုကိုတို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ မိဘအိမ်ကပ်နေပြီး အချိန်နဲ့အမျှ လိုက်မျှာနေတော့မှာလား။ အလုပ်ကလေးဘာလေး လုပ်ပြီး အိမ်ခွဲနေဖို့ စဉ်းစားပါဦး”

“ဘာ ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုကို မိန်းမယူပြီးမှ ညီမလေး အိမ်ရှေ့ခန်း ထွက်အိပ်နေရတာ လုံးဝမပိုက်ဘူး။ ကိုကိုညီမက အပျိုလေးဆိုတာလည်း နည်းနည်းပဲပါဦး”

မိုးသဲ ဒေါသတွေနှင့် ပေါက်ကွဲနေတော့ ခါတော်လည်း နှုတ်လေးဆိတ်ကာ နေလိုက်မိသည်။

“ကိုကိုတို့ ဒီမှာဆက်နေရင် ခါတော်လည်း နေရထိုင်ရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှာပဲ။ ကိုကိုကို ချစ်လွန်းလို့သာ ဒီလို အိမ်မျိုးမှာ ကြိတ်မိတ်ပြီး လာနေနေရတာ မိုးသဲ အသိဆုံး”

မိုးသဲ စကားတွေ ကျွံထွက်လာတော့ ဒေါ်ခင်မြတ်မေ ကြားက ဝင်ဟန့်တားသည်။

“ဟဲ့ မိသဲသဲ ရှိတာမှ ဒီမိသားစုလေးပဲ ရှိတာ၊ နင့်အဖေက တာဝန်နဲ့ မကြာခဏ နယ်ထွက်နေရတာလေ၊ ညည်းအစ်ကိုကို အိမ်နဲ့

အိမ်နိုင်းလို့ ဖြစ်မလာ။ သူ့သာ အိမ်ခွဲဆင်းသွားရင် ယောက်ျားသား တို့အိမ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လုံခြုံမှာလဲ”

“ကျွတ် မသိဘူးကွာ သမီး အိပ်ရတာ အရမ်းစိတ်ကျဉ်းကျပ် နေလို့ ညညဆို အိပ်လို့တောင် မပျော်ဘူး။ ကိုကိုသာ အိမ်ခွဲမဆင်းဘူး ဆိုရင် သမီးလည်း ဒီအိမ်မှာ အအိပ်ဆင်းရဲလို့ ယောက်ျား အမြန်ယူ ချစ်မယ်”

မိုးသဲ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာ လျှောက်ပြောပြီး ကော်ဖီခိုင်းက ညွှန်ကွားသည်။ ခါတော်မှာ အနေရအထိုင်ရခက်နှင့် မိုးသဲ ထွက်သွား ချစ်တာလေးဆီ လိုက်ခဲ့မိသည်။

ခါတော် လိုက်လာတာ မြင်သော မိုးသဲက ခါတော်ကို အားနာ မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်ကာ အပြုံးဖျော့ဖျော့လေးနှင့် ဆီးကြိုသည်။

“ခါတော် နင် ငါပြောတာတွေ စိတ်ဆိုးလား။ ငါ စိတ်ထဲပါလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင့်အတွက် ပြောတာပါ။ ဒီအိမ်မှာ နေနေ

ရတာကိုကိုလည်း မိဘအရိပ်နဲ့လှေကြုံလိုက်နေဦးမှာပဲ။ နောက်ပြီး ကိုကို ငါ သနားတယ် ခါတော်၊ ဒုက္ခခံပြီး ငါတို့ အိမ်လေးမှာ လာနေရ

တာကိုလည်း အရမ်းအားနာတယ်၊ တကယ်တော့ ငါ့အတွက် နင်ရောက် တာလို့ အိမ်ရာနေရာဖယ်ပေးလိုက်ရတယ်ဆိုတာ ဘာမှမပြောပလောက်

တော့ပဲ။ ငါတစ်သက်လုံး ဒီညွှန်ခန်းထဲမှာ အိပ်ဆိုလည်း ဖြစ်တယ်” မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရှင်းပြနေသော မိုးသဲကိုကြည့်ပြီး ခါတော်

www.burmeseclassic.com

ဖွဖွလေး ပြုံးမိသည်။

“ငါ နားလည်ပါတယ် မိုးသဲရယ်၊ နင် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ပြောပြော ငါ စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ငါလည်း တခြားနေရာမှာ အိမ်လေးတစ်လုံးလောက် ရှာနေချင်တဲ့စိတ်လေး ဖြစ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှုတ်က ပြောမထွက်လို့”

“ဟင် ဒါဆို ငါ့ဆန္ဒနဲ့ နင့်ဆန္ဒ တထပ်တည်းကျတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မေမေသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ငါ အိမ်ခွဲနေကြည့် ချင်တယ်”

“အိုကေ မေမေကိစ္စ ငါ့တာဝန်ထား၊ ငါ့အခန်းကို ငါ ပြန်ငါ ချင်တယ်ဆိုပြီး ကျီကျလိုက်ရင် အလွန်အကျွံ နှစ်ပတ်ပေါ့ဟယ်၊ မေမေ စိတ်တွေရှုပ်ပြီး နင်တို့လင်မယားကို အိမ်ခွဲပေးမှာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ငါတို့ကို အမြင်မကြည်တဲ့ပုံစံများများ ဖမ်းစမ်း ယောင်းမရယ်၊ နင့်ကိုငါ ဆရာတင်ပါတယ်”

“အဟင်း တင်ရမယ်လေ ငါက အမြဲတမ်းနင်တို့ အကျိုးကို လိုလားနေသူတစ်ယောက်ပဲ၊ နင်သာ ငါ့ကို တူချောလေးတစ်ယောက် အမြန်မွေးပေးနော်”

“ဟယ် မိုးသဲနော် ဗိုက်ပူပူကြီးနဲ့နေရမှာ ငါ ရှက်တယ်တဲ့ ဒါပေမဲ့ နင်လိုချင်တယ်ဆိုတော့လည်း ငါ မွေးပေးရမှာပေါ့”

“အဟင်း ခစ် ခစ်”

ခါတော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ပန်း တစ်ယောက်ဖက်က

ရယ်လိုက်မိကြပါသည်။

မိုးသဲ ဖြူစင်သော သူငယ်ချင်းလေးကို ကြည့်ကာ တကယ် စိတ်မကောင်းပါ။

အရာရာပြည့်စုံသော ဘဝမှာ ကိုကိုကို လက်ခံလိုက်ခြင်းက ဒီတော်အတွက် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေနှင့်ပဲ ကြုံရရှာပါသည်။

တကယ်ဆို ခါတော်အရွယ်က ပညာသင်စအရွယ်ပဲ ဖြစ်သည်။

ကိုကိုက ခါတော်ကို အချိန်တိုလေးမှာ အရယူခဲ့တာ သိနေသည်။ ခါတော် မြော အမြင့်စံဘဝက မိုးသဲတို့ ဘဝထဲ ရောက်ခဲ့ရရှာသည်။

ဒါပေမဲ့ ခါတော် တစ်ချက်မညည်းခဲ့ပါ။

ခက်တာက မေမေပဲ ဖြစ်သည်။ မေမေ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီခြံထွင် နေတာတွေ မိုးသဲ သိပါသည်။

အမှန်ဆို ခါတော်ဆီက မေမေ ယူတာတွေ သိပ်များနေပြီ။ ကိုယ့်မှာပြောခွင့်မရှိလို့သာ တမင် မသိဟန်ဆောင်နေရ၏။ မေမေတို့

သုပ်ပုံက တစ်စက်လေးမှ မဟုတ်ပါ။

မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်နှင့် ခါတော်ရဲ့စိန် ထက်စွပ်လေးကို ရောင်းခဲ့တာ ဆယ်သိန်းရသည်။ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက်

တူနီတာက ငါးသိန်းတောင်မရှိပါ။

လက်ဖွဲ့ငွေ ဆယ်သိန်းကလည်း မေမေလက်ထဲရောက်တာ

လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေကိုလည်း မေမေ အပိုင်သိမ်းသည်။

မေမေ့ဆီမှာ ငွေတွေရှိနေသေးတာ မိုးသဲ သိသည်။ ဒါနဲ့တောင် ခါတော်ဆီက ပစ္စည်းလေးတွေ တစ်ခုချင်း ဖြိုဖျက်နေတာတော့ လွန်လွန်း ပါသည်။

ခါတော် မိဘတွေ ပြောစရာ ဖြစ်လာမှာ မတွေးတော့ဘူးတဲ့ လား။

ခါတော်ကို သနားမိတော့ ကိုကိုကိုလည်း ဒေါသဖြစ်ရသည်။ ခါတော်ကို တကယ်ချစ်သည်ဆိုလျှင် ကိုကို အလုပ်တစ်ခုရှာကာ လင် ယောက်ျားတာဝန် ကျေသင့်သည်။

အခုတော့ ကိုကိုပုံစံက ရေလိုက်ငါးလိုက် မျောနေ၏။

ခါတော်ကို မိုးသဲ သနားလွန်းလို့ ဒီအခြေအနေတွေ ရောက် အောင် မဖြစ်မနေ ဖန်တီးလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

ဒါကို ခါတော် နားလည်သည်ဆိုတော့ မိုးသဲ ဝမ်းသာပါသည်။

ခါတော် ဘဝလေး အေးချမ်းစေချင်ပါသည်။

အခန်း (၁၉)

မိုးသဲရဲ့ ကောင်းမှုနှင့် ခါတော်တို့ အိမ်ပြောင်းနေခွင့်ရတော့ သက်ဆုံး လက်ကျန်စိန်လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းကို ထပ်ရောင်းကာ ဘဏ္ဍာန်မြောင်းဘက်မှာ တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်း ငှားဖြစ်သည်။

နေစရာတိုက်ခန်းလေး ရှိပြီဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂလေး ကို လိုအပ်လာပြန်သည်။ ခါတော်လည်းမှာ ဆွဲထားသော ပလက်တီ မိန်းကြိုးလေးကို ထပ်ရောင်းလိုက်ရသည်။

ခါတော်အတွက် မိဘတွေ ဆင်ပေးထားသော လက်ဝတ် ဆက်စားဆို၍ နားကပ်လေးတစ်ရံပဲ ကျန်တော့သည်။ ခါတော်ရင်ထဲမှာ ခြင်္သေ့မကောင်းဖြစ်မိပေမယ့်လည်း နှုမ္မောတမ်းတမနေတော့ပါ။

ပစ္စည်းသင်္ချာရ ဟု သဘောပိုက်ကာ ကိုယ်နေမည့် တိုက်ခန်း

www.burmeseclassic.com

လေးမှာ နေတတ်အောင်နေဖို့ စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချလိုက်ဖြစ်သည်။

“ဟား အခုလို ပြင်ဆင်လိုက်တော့လည်း တိုက်ခန်းလေးက နေချင်စရာလေးနော် ခါတော်”

မိုးသဲက ပစ္စည်းတွေကို ကိုယ်တိုင် နေရာချစီစဉ်ပေးရင် သဘောကျ ကျေနပ်လို့နေသည်။

“နင်တို့လည်း အိမ်ပြောင်း ကိုကိုလည်း အီလက်ထရောနစ် ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်စဝင်ဆိုတော့ အားလုံးက အိုကေ စုံပြေသွားပြီပေါ့ ဟာ”

“ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရပေမယ့် လခက တစ်သိန်းတောင် မပြည့် ပါဘူး မိုးသဲရယ်၊ နင့်အစ်ကိုက အသုံးအစွဲကြီးပုံမျိုးနဲ့ သုံးလို့လောက်ရင် တောင် ကံကောင်း”

ခါတော် ညည်းညည်းလေးဆိုတော့ မိုးသဲ ခေါင်းလေးတညိတ် တညိတ်နှင့်

“မိဘနဲ့အတူနေတုန်းကလို လက်ဝါးဖြန့်တောင်းရမယ့်သူ မရှိ တော့ ချွေတာသုံးမှာပါဟာ”

ခါတော် မွဲပြုံးလေး ပြုံးမိသည်။ မိုးသဲ ပြောသလို ကိုတက်က ဆင်ခြင်သိတတ်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။

“မေမေကတော့ ငါ့ကြောင့် နင်တို့ ပြောင်းသွားရတာဆိုပြီး ငါ့ကို အစာမကြေဘူး၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့သူငယ်ချင်းလေး စိတ်ကျဉ်း

ကြပ်တာထက်စာရင် မေမေ ငါ့ကို မကြည့်တာ မပြောပလောက်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ”

“ဟေ့ ဒီနှစ်ယောက် ဘာတွေ ကျေးဇူးအပြန်အလှန် တင်နေ ကြတာလဲ”

ညနေစာအတွက် အခေါက်ကင်နှင့် အစိမ်းကြော်ဝယ်ပြီး ပြန် သာသော မိုးရိပ် အခန်းထဲ ဝင်လာမေးသည်။

“ကိုကိုကလည်း နေရာတကာ သိချင်နေတော့တာပဲ၊ ဒီမှာ တိုက်နေရာတကာ အသုံးအဖြုန်းကြီးတဲ့အကြောင်းတွေ လျှောက်ပြော နေတာ”

မိုးရိပ် မျက်နှာကြီး စူပုပ်သွားရင်း ခါတော်ကို လှမ်းကြည့် သည်။

“ဟာကွာ ကိုယ်က ဘာတွေများ အသုံးအဖြုန်းကြီးနေလို့လဲ”

“ညဘက် ခါတော် မသိအောင် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကလပ်သွား ဘာတွေ၊ ဘီယာဆိုင်ထိုင်တာတွေ၊ ကောင်းပေ ညွတ်ပေဆိုတဲ့ အဝတ် အစားတွေကို လူပျိုလေးရှုံးကောင် ဝယ်ဝတ်နေတာတွေ၊ ရှိတဲ့ပိုက်ဆံကို နှိပ်ချွေတာမသုံးတတ်သေးတာတွေပေါ့၊ ပြောရရင် ဆုံးမှာတောင် မဟုတ် ဘူး ဟွန်း”

ငေါ့တူးတူးလေး ပြောလိုက်သော မိုးသဲ စကားတွေကြောင့် မိုးရိပ် အံ့ကြိတ် မျက်လုံးကြီးပြုံးကြည့်ကာ မိုးသဲ ခေါင်းကို လှမ်းထည့်သည်။

“ငါ့မိန်းမပိုက်ဆံ ငါ ဖြုန်းတာ နင် မနာလိုဖြစ်မနေစမ်းပါ
ငပွေးမလေးရာ”

“ကိုကိုနော် နာတယ်”

“အေး တမင် နာအောင်ထုတာ၊ သူများ လင်မယားကြား
နင်က ကတုံးကတိုက်လုပ်နေတာကိုး”

“အံ့မယ် ခါတော်က မိုးသဲ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေ၊ ကို
လုပ်တာတွေ မဟုတ်ရင်တော့ ပြောရမှာပဲပေါ့”

“ဟေ့ လာယော့မရှုပ်နဲ့၊ ငါ့မိန်းမ ငါပိုင်ရင် ပြီးတယ်”

မိုးရိပ် စကားကြောင့် ခါတော် သက်ပြင်းလေး ရှိုက်မိသည်
တကယ်ဆို ကိုရဲ့အပြုအမူ အနေအထိုင်တွေက အခုထိ မပြောင်း
သေးတာ ခက်ပါသည်။

ခါတော်တောင်မှ အတိတ်က အပြုအမူ အနေအထိုင်တွေ
ပြင်ဆင်ကာ အိမ်ထောင်ရှင်မ တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်
မိုးရိပ်ကိုလည်း ပြောင်းလဲစေချင်ပါသည်။

“ခါတော် လာလေကွာ၊ ကိုယ်တို့ ထမင်းအတူစားရအောင်
ဗိုက်ဆာနေပြီကွ”

“ဪ အင်း မိုးသဲ တို့အတူ စားကြရအောင်”

သုံးယောက်သား မီးဖိုခန်းလေးထဲ လှမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဒီ
ခါတော် ဘာမှမချက်နိုင်တာမို့ အပြင်မှာ ဝယ်စားဖြစ်တာ ဖြစ်သည်။

နောက်နေ့တွေဆိုရင်တော့ ခါတော်ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ရမှာပဲ
ဖြစ်သည်။ နေ့တိုင်း ဝယ်စားရသော စားစရိတ်က မသေးပါ။

ရှေ့ဆက်ဖြတ်သန်းရမည့်နေ့တွေကို တွေးမိလျှင် ခါတော်
ရင်မောနုံးချိုသွားရတတ်စမြဲ။

မိုးရိပ်ကတော့ အပူအပင်ကင်းလို့နေတတ်စမြဲ။

အခန်း (၂၀)

“ဟင် မြတ်သော”

အခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသော မြတ်သောကို တွေ့လိုက်တာမို့ ခါတော် အံ့သြသွားသည်။

ခါတော် မျက်ဝန်းလေးတွေက မျက်တောင်ရည်ကြီးတွေ ပုတ်ခတ်လျက် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းစိတ်တွေ လှုပ်ခတ်နေ၏။ အခန်းရှေ့မှာ ရပ်နေသော မြတ်သောသည် ဟိုအရင်ကအတိုင်း ရှင်းသန့်ချောမောနေသည်။

“နင် နင် ငါ့ဆီလာတယ်နော်”

“နင့်ဆီလာလို့ နင့်ရှေ့မှာ ရပ်နေတာပေါ့ဟ”

ရွှေကိုင်မျက်မှန်လေးထဲမှ မျက်ဝန်းတွေက တလက်လက် တောက်ပလျက် မြတ်သော မျက်နှာလေးက ခင်မင်စွာ ပြုံးလို့နေသည်။

“လာ ဝင်လေဟာ အထဲကို”

ခါတော်အသံတွေမှာသိမ်ငယ်ခြင်းတွေနှင့် တိမ်ဝင်နေသည်။ မြတ်သောက အခန်းထဲ လှမ်းဝင်သည်။ ကျွန်းစားပွဲပုဂ္ဂိုလ်လေးနှင့် ဆက်ကြိုက်ကုလားထိုင်လေးတွေပဲ ချထားသော ဧည့်ခန်းကျဉ်းလေးထဲ မြတ်သော ဝေ့ဝဲကြည့်ကာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ငါ ဒီမှာ ငှားနေတာ နင် ဘယ်လိုသိသလဲဟင်”

“မိုးသဲ ပြောတာပေါ့ဟ၊ နင်တို့စီးပွားရေး အဆင်မပြေကြဘူးလို့ သည်း ပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ လာခဲ့တာပါ”

“အဆင်မပြေဘူးရယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကို ရလာတဲ့ လခ ဒီလိုပဲ လောက်အောင်တော့ သုံးစွဲရတာပေါ့”

မြတ်သော ခါတော်ကို ငေးငေး တည်တည်လေး ကြည့်နေပြီး ထိုအကြည့်တွေထဲမှာ စာနာသနားခြင်းအရိပ်တွေ ပျက်ဝင်နေတာ တောက် သိပါသည်။

အပြာနုနု ရှုပ်လက်တိုလေးနှင့် အနက်ရောင်ဘောင်းဘီဝတ်ဆင်ထားသော မြတ်သောသည် ရှင်းရှင်းသန့်သန့်လေး ချောမောလှပလို့နေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါဘဲ ခါတော်ရင်ထဲမှာ မောန်းသွား၏။

“နင် အိမ်ကို တစ်ခါလောက် ပြန်ကြည့်ပါလားဟာ၊ နင့်ဘက်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝန်ခံပြီး အနိတ်ပန်းတို့ဆီ ပြန်သင့်တယ်၊ မိဘတွေက နင်းပန်ရင် ခွင့်လွှတ်မှာပါဟာ”

ခါတော် မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာသည်။

တော်ရင်ထဲမှာ ဖေ့နဲ့မေတို့ ဘယ်လောက် သတိရနေသလဲဆိုတာ ခါတော် အသိဆုံးလေ။ ဒါပေမဲ့ မြတ်သော ပြောသလို ပြန်ဖို့ဆိုတာတော့

“ငါ သွားရင် မေတို့ ငါ့ကြောင့် ဒေါသတွေနဲ့ ပူဆွေးခံစားနေရ ဦးမယ်ဟာ၊ ငါ့အမှားကို ငါပဲ ခံလိုက်ပါတော့မယ်”

“ကျွတ် နင် ခေါင်းမမာစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ မိဘအပေါ် အောက်က လိုက်လို့ နှင့်ဂုဏ်သိက္ခာ ဘယ်လောက်အထိ ကျဆင်းသွားမှာလဲ၊ နောင် ပြီး အရက်ကဆိုင် အန်တီပန်းတို့ရဲ့ ဒေါသတွေက သိပ်မပြင်းထန်တော့ဘူး။ နှင့်သတင်း ဘာကြားသေးလဲ၊ နင် အဆင်ပြေရဲ့လား၊ နေကောင်လား၊ ပိန်လား၊ ဝလားနဲ့ ငါ့ကို အမြဲမေးတယ်”

မြတ်သော စကားတွေကြားတော့ ခါတော် တကယ် ခံစားကြေကွဲရသည်။ မိဘနှင့်သားသမီးကြား ရင်ကြားစေ့ပေးနေသော မြတ်သောစေတနာကို ခါတော် သဘောပေါက်နားလည်၏။

“နင် ကျောင်းမတက်တော့တဲ့အတွက်လည်း သူတို့ ထေတော် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြရှာတယ်ဟာ”

မြတ်သောစေတနာကို ခါတော် နားလည်ပါသည်။ တကယ်တော့ ဒီအချိန်မှာ ခါတော်အပေါ် မြတ်သော ဘက်က ဥပေက္ခာပြုထားချင်တာ လို့ရပေမယ့် အရင်ကလိုပဲ စာနာဂရုစိုက်ပေးနေတာ အထင်အရှား။

“နှင့်စေတနာကို ငါ နားလည်ပါတယ် မြတ်သောရယ်၊ ငါ ဖေ့နဲ့မေတို့ဆီ သွားပါ့မယ်ဟာ”

ခါတော် ကတိစကားလေးဆိုတော့ မြတ်သော ကျေနပ်စွာ ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ နှင့်ကို သူ ဂရုစိုက်ရဲ့လား၊ ချစ်ကော ချစ်ရဲ့လား၊ ခါတော်”

“အင်း ကို ငါ့ကို ဂရုစိုက်ပါတယ်ဟာ”

“ညဘက်တွေကော စောစောအိမ်ပြန်ရဲ့လား၊ အရမ်းမိုးချုပ် ပြန်လာရင် နင်တစ်ယောက်ထဲ အားငယ်နေမှာပေါ့”

ခါတော်အတွက် အသေးစိတ်လိုက် စိတ်ပူပန်ပေးနေသော မြတ်သော စကားတွေကြောင့် ခါတော် နှမ်းဖျော့ဖျော့လေး ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မြတ်သောအပေါ် အပြစ်ကြီးတစ်ခု မလွန်ထားမိသလို ခံစားနေမိတာမို့ မလုံမလဲ ဖြစ်နေတာ အမှန်။

“ဪ ငါ မေ့နေလိုက်တာ၊ နှင့်အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးရ ပါလိမ့်”

ခါတော် အခုမှ သတိရကာ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်တော့ လူက ခါတော်နဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့ကာ ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ။

“ခါတော် ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နင် နေမကောင်းဘူးလား”

ဖြူလျော့ကာ ခါတော် ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ရသည်။ လူက ခါတော်အားမဲ့နေသလို ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ကတုန်ကယင်လေး ဖြစ်နေသည်။ ခြေတွေလက်တွေကိုတောင် မသယ်ချင်တော့လောက်အောင်

မောနိုးနေသည်။

မြတ်သော မျက်ဝန်းတွေက စိုးရိမ်မှုတွေ လွှမ်းကာ ခါတော်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

ခါတော်မျက်နှာလေး သွေးဆုတ်ကာ ဝေဒနာတစ်ခုခုကို ခံစားနေရမှန်း သိတော့ အနားကို စွေ့ခနဲ ရောက်လာသည်။

“ခါတော်နှင့် ဘာဖြစ်တာလဲ”

ခါတော် ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ရင်း မြတ်သော မေးတော့ ခါတော် ခေါင်းလေးညှိတ်ပြရင်း

“ငါ ငါ အရမ်းမူးတယ် မြတ်သော အခန်းကြီးက ချာလည်နေတာပဲဟာ”

“ဟင် ဟုတ်လား ဒါဆို ငါတို့ ဆေးခန်းသွားကြမယ်နော်”

“အင်း”

ခါတော် အင်းဟုသာ ဖြေနိုင်သည်။ လူက နုံးချီပျော့ခွေနေစစ်လမ်းလျှောက်ဖို့မဆိုနှင့် လူက မတ်တပ်ရပ်ဖို့တောင် အင်အားမဲ့နေသည်။

“ခါတော် နင့်ကိုငါ ပွေ့ချီသွားမယ်နော်၊ နေသာသလိုနေ ဟုတ်လား”

ပြောရင်း မြတ်သောက ခါတော်ကို စွေ့ခနဲ ပွေ့ချီသည်။ ခေါင်းတွေ ချာချာလည်ပူနေတာမို့ ခါတော် မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ ငြိမ်နေမိသည်။

ခြောက်လွှာမှာရှိသော ခါတော်တို့ တိုက်ခန်းလေးမှ အောက်တွင်ရပ်ထားသော မြတ်သောကားလေးအထိ ခါတော်ကို ပွေ့ချီခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

မှိတ်ထားသော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ခါတော် မျက်ရည်တွေ ဖိမ့်ထွက်နေသည်။ မြတ်သော ကားလေးကို ဆေးခန်းဆီသို့ ဦးတည် ဆောင်းနေတာကို ခါတော်သိနေခဲ့ပါသည်။

သာကတွေ ဝေနေမလဲကွယ်”

ဒေါ်ပန်းမြတ်မို့ပြောရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။

မြတ်သော ရင်ထဲမှာဝမ်းနည်းခံစားမိသည်။ ခါတော်အတွက်

အန်တီပန်းခမြာ ကြေကွဲခံစားနေရမှာ သေချာပါသည်။

ဘာမှမသက်ဆိုင်သော ကိုယ်တောင် ခါတော်ရဲ့ အဆင်မပြေမှု

တွေကို မြင်တွေ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ မွေးမိခင်တစ်ယောက်

ဆိုတော့ ပိုပြီး ခံစားရမှာ သေချာပါသည်။

“ဘာမှစိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ အန်တီပန်းရယ်၊ ခါတော်

ဆိုတာ ကျွန်တော် ကူညီပေးမှာပါ”

မြတ်သော ထိုမျှပဲ ဖြေသိမ့်မှု ပေးနိုင်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်

ခါတော်ကို အိမ်ပြန်ခေါ်ထားဖို့ အကြံပေးချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မတိုက်

ခွန်းရဲပါ။ ခါတော် ဖေဖေက ဒေါသတွေ ဆူဝေနေဆဲ မဟုတ်လား။

“သူ့ယောက်ျားကကော သူ့ကို ဂရုစိုက်ရဲ့လား သား၊ သမီး

အေး ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ နေနေရတာလဲဟင်”

“သူ့ယောက်ျားကတော့ ကျွန်တော်သွားတဲ့အချိန် မရှိဘူး

အန်တီပန်းရဲ့ အိလက်ထရောနစ် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်နေပြီတဲ့”

“လစာကရော ဘယ်လောက်ရသတဲ့လဲ သား”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် သေချာမမေးခဲ့ဘူး အန်တီပန်း၊ ခါတော်

အိတ် နည်းနည်းချို့တဲ့နေပုံ၊ အဲဒီနေ့က အာဟာရ ပြတ်လပ်တာတည်း

အခန်း (၂၁)

“ဘယ် ဘယ်လို သမီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ဟုတ်လား သား

“ဟုတ်တယ် အန်တီပန်း၊ ခါတော်မူ လဲမလိုဖြစ်လို့ ကျွန်တော်

ကိုယ်တိုင် ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးခဲ့တာပါ။ ဆေးခန်းရောက်တော့ ဆရာ

က ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ ပြောတယ်။ သေချာအောင် ဆီးစစ်ကြည့်ခိုင်းတော့

သေချာတယ်လို့ ကျွန်တော့်ဆီ ခါတော် ဖုန်းဆက်တယ်”

မြတ်သော စကားတွေကို နားထောင်နေရင်း ဒေါ်ပန်းမြတ်

ဝမ်းသာသလို ဝမ်းနည်းသလို ခံစားမှုတွေ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်နေသည်

မျက်နှာပေါ်မှာ ရှုပ်ထွေးသော ခံစားမှုတွေ အရိပ်ထင်လာတာ

မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာ၏။

“အန်တီပန်း ခါတော့်ကို စိုးရိမ်သွားလို့လားဟင်”

“အင်း သားရယ် သမီးလေးခမြာ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်

ပါတယ်လို့ ပြောတယ်”

မြတ်သော စကားကြောင့် ဒေါ်ပန်းမြတ်မို့ ရင်ဘတ်ကို လက်ကလေးနှင့် ဖိထားရင်း

“ဘုရားရေ အဲဒီလောက်တောင် အခြေအနေက ဆိုးနေလား။ သူ့ကောင်လေးနဲ့ လိုက်သွားတုန်းက ပါသွားတဲ့ လက်ဝတ်လက်ခွေတွေရော ရှိသေးရဲ့လား သားရယ်”

“ဟဲ့အင်း ထင်ထားတာတော့ မတွေ့တော့ဘူး အန်တီပန်း”

“ဖြစ်ရလေ သမီးလေးရယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို အန်တီမက်ကလို့ မေးတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးလေး အခြေအနေကို မှန်းဆကြည့်ချင်လို့ပါ။ ဒီအချိန်ကာလလေးနဲ့ အကုန်ကုန်သွားပြီတဲ့လား”

“ခါတော် ပြောတာကတော့ သူ့ယောက်ျားအလုပ်မရှိတဲ့ အခါတွေမှာ အဲဒါတွေရောင်းပြီး စားဝတ်နေရေးကို ဖြေရှင်းရတယ်တဲ့ အန်တီပန်း။ အခု ငှားထားတဲ့ တိုက်ခန်းကလည်း အဲဒါတွေ ရောင်းချပြီး ငှားထားရတာလေ”

မြတ်သော သိသမျှတော့ ပြန်ဖြေရှင်းပြမိပါသည်။ အန်တီပန်း မျက်နှာက မှုန်မှိုင်းသွားခဲ့ရင်း

“ဟွန်း အမှိုက်မ အရည်အချင်းမရှိတဲ့ကောင်ကိုမှ ဘဝလက်ဖော်အဖြစ် ရွေးရတယ်လို့”

“အန်တီပန်းရယ် ဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့၊ အခု ခါတော်

အတွက် အန်တီပန်း ဘယ်လို စဉ်းစားထားသလဲဟင်”

“ဘယ်လိုစဉ်းစားရမလဲ သားရယ်၊ မိဘဆိုတာကတော့ သားသမီးမိုက်ပြစ် ဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီး ဘယ်လို ဥပေက္ခာပြုနိုင်မှာလဲ၊ အခုဆို ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတော့ အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲနေလို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မှာလဲကွယ်”

အန်တီပန်း နှုတ်က ဒီလိုစကားကြားရတော့ မြတ်သော ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ခါတော့်အတွက်ပဲ သူ ပုပုနဲ့နေရတာ ကိုယ်တိုင်အသိဆုံး။

“ဒါဆို ခါတော့်ကို အိမ်မှာပြန်ခေါ်ထားမှာပေါ့”

“အင်း ခေါ်ထားရတော့မှာပေါ့ကွယ်”

“ဒါဆို အန်တီပန်း ဘယ်တော့ ခါတော့်ဆီသွားမလဲ ပြောလေ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ အန်တီပန်းကိုသာ မြင်ရင် ခါတော်ခမြာ အရမ်းအံ့သြဝမ်းသာသွားမှာ သေချာတယ်”

လတ်တလော ဝမ်းသာနေမိသူက သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်သည်။ ကိုယ် မြတ်နိုးချစ်ခဲ့ရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကံမပါလို့ ပေါင်းခွင့်မရလိုက်ပေမယ့် သူ့မဘဝလေး လှပငြိမ်းချမ်းစေချင်ပါသည်။

ငါ နင့်ဘဝလေးကို အလင်းရောင်တွေနဲ့ ဖြာဝေနေစေချင်တာပါ ခါတော်ရယ်။

“သား အားတယ်ဆိုရင် ဒီနေ့လယ်ပဲ သမီးဆီ အန်တီ သွားချင်

တယ်”

“ဟာ အားတာပေါ့ အန်တီ၊ စိတ်ချ နေလယ် အန်တီသွားမယ် ဆို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“အင်း အင်း သားကိုတော့ အန်တီ ကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ်၊ သားရဲ့သံယောဇဉ်က သမီးလေးအပေါ် ကြီးမားလိုက်တာ၊ သမီးလေးက တော့ အင်း မိုက်လိုက်တဲ့သမီးပါပဲကွယ်”

မြတ်သောကို ရှုနစ်နစ် အကြည့်တွေနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ ဒေါ်ပန်းမြတ်ပုံ မချီတင်ကလေး ခေတ္တတစ်ခုခုနဲ့

အန်တီပန်း ရင်ထဲက ဆန္ဒနှင့် ခံစားချက်တွေကို မြတ်သော နားလည်သိနေပါသည်။

ကံကြမ္မာကိုပဲ အပြစ်ပွဲ့ရမည်လား။ ခါတော့ကိုပဲ နာကျင်ရမည် လား။ ခါတော်ရယ် နင့်ကိုငါ အပြစ်မမြင်ရက်အောင် ချစ်ခဲ့တာပါ။

“မေ မေ သမီးဆီကို လာတယ်”

ဝမ်းသာလှိုက်မောသံနှင့်ဆိုကာ မိခင် ရင်ခွင်ထဲ ခါတော် ခြေ ဝင်တော့ ဒေါ်ပန်းမြတ်ပုံ ပြန်သိုင်းဖက်ထားရင်း

“လာရမှာပေါ့ သမီးလေးရယ်၊ မေ့သမီးလေးကို မေတို့ အကြီး ပစ်မထားရက်ပါဘူးကွယ်”

“မေရယ် အဟင့် ဟင့်”

ခါတော်ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ရှိုက်ငိုတော့ ဒေါ်ပန်းမြတ်ပုံ ခါတော် ခံစွယ်လေးတွေကို ပွတ်သပ်နှစ်သိမ့်ရင်း ဧည့်ခန်းဆက်တီခုံလေးဆီ စွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

တိုက်ခန်းလေးရဲ့ ဧည့်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးကို ဒေါ်ပန်းမြတ်ပုံ ဆဲဝဲကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲနေတော့ မြတ်သော စာနာနားလည်ပါသည်။

တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးကို အရာရာပြည့်စုံအောင် ထားခဲ့ ဆည့် မိဘတွေ ရင်ထဲက ခံစားချက်က ကြီးမားမှာသေချာ၏။

“ဖေ ဖေရောဟင် မေ၊ သမီးကို အရမ်းစိတ်ဆိုးနေလားဟင်” သိုင်းဖက်ထားသော မိခင် ရင်ခွင်ထဲက ခေါင်းနီလုံးမော့ကာ

ဇွန်ရည်စတွေနှင့် ခါတော် မေးနေ၏။

“သမီး ဖေက အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ စင်ကာပူကို သွားနေတာ ဘိုးရက်ရှိပြီ သမီးရဲ့ ဒီအပတ်ထဲ ပြန်လာမှာပါ။ သမီးလေးကို မေ

ပြန်ခေါ်မှာကိုတော့ သမီး ဖေဆီ မေ ဖုန်းဆက်လို့ သိထားပါတယ်ကွယ်၊ ဇကာလည်း သမီးအတွက် ခံစားပူပန်နေရတာပါပဲ”

မိခင်ဖြစ်သူ စကားကြောင့် ခါတော်ဝမ်းနည်းမျက်ရည်လေးတွေ ဖိုကျဆင်းလာတော့ ဒေါ်ပန်းမြတ်ပုံ သမီး ပါးပြင်လေးပေါ်က မျက်ရည် တွေကို ပွတ်သုတ်နှစ်သိမ့်နေ၏။

“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ခေါင်းတွေ ကိုက်နေပါဦးမယ်ကွယ်” ကြည့်နူးစရာ မြင်ကွင်းလေးကို မြတ်သော ငေးကြည့်ရင်း

ပြန်လည်သင့်မြတ်သွားသော သားအမိနှစ်ဦးအတွက် ရင်ထဲမှာ ကြည့်နေမိ၏။

ခါတော်မှီက သူ့ကိုကျေးဇူးတင်သော အကြည့်တွေနှင့် လှည့်ကြည့်တော့ မြတ်သော ပြုံးပြရင်း

“ကဲ ခါတော် ငါ့တာဝန် ကျေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလို မြင်ကွင်းလေးက ငါ အမြင်ချင်ဆုံး မြင်ကွင်းပါဟာ”

“သမီး မေ့ပြန်လို့ကံမယ် မဟုတ်လား”

မိခင်ဖြစ်သူ မေးတော့ ခါတော် မဝံ့မရဲလေး ပြန်ကြည့်နေရင်

“ကို ရော ပြန်လိုက်ရမှာလားဟင်၊ ဟိုလေ ကိုပုံစံနဲ့ မေ့စဉ်းကမ်းကြီးပုံမျိုးနဲ့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးတို့လင်မယားက မေကလည်း အိမ်မှာအမြတ်စား ခေါ်မထားပါဘူး။ အခု သမီးကို တယ်ဆိုတာက အလည်သဘောနဲ့ ခဏ ခေါ်တာပါ။ နောက်ပြီး သူဝတ္ထုဘက်မှာ မေ လုံးချင်းတိုက်လေး တစ်လုံး ဝယ်ထားတာကို လိုက်ပြမယ် သမီးတို့ အဲဒီမှာ ပြောင်းနေကြပေါ့”

“သမီးလို မိုက်မဲလွန်းတဲ့ သမီးတစ်ယောက်အတွက် မေမေ့ရဲ့ ပေးဆပ်မှုတွေက လုံးဝ မထိုက်တန်ပါဘူး မေမေရယ်”

“သားသမီးနဲ့မိဘကြားမှာ ပေးဆပ်တယ် ရယူတယ်ဆိုတာနဲ့ သဘောထားမနေပါနဲ့ သမီးရယ်၊ မပေါ့မပါးနဲ့ဆိုရင် ရှေ့လျှောက် ဒီလို

အထပ်မြင့်တဲ့ တိုက်ခန်းတွေမှာ မနေသင့်တော့ဘူးလေ”

ခါတော် ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ငြိမ်သွား၏။ မိဘဖြစ်သူတွေရဲ့ ပြန်လည်ပေးဆပ်လာသော မေတ္တာရိပ်တွေကြောင့် ခါတော် အလိုလို ခင်အားတွေ ဖြစ်ထွန်းလာသည့် အသွင်ပါပဲ။

ခါတော်မိခင်ဖြစ်သူ ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ပြီး ကြမ်းပြင်မှာ ဆစ်တုပ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“သမီးရဲ့မိုက်ပြစ်တွေအတွက် သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေရယ်”

ခါတော် ပြောရင်း ဦးချာကန်တော့တော့ ဒေါ်ပန်းမြတ်မှု မျက်နှာတွေကို မျက်တောင်တွေနှင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းရင်း

“မေ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ လူဆိုတာ အမှားနဲ့မကင်း

ကြပါဘူးလေ၊ သမီးတို့လို လူငယ်တွေမှာ အချစ်ကြောင့် မှားတဲ့အမှား တို့ ဘဝနဲ့ရင်းပြီး သိလိုက်ကြရတာ ဓမ္မတာပါပဲ။ မေ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ မေ့သမီးလေးဘဝမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခဆိုတာ ကြုံဖူးသွားပြီ၊ မိဘရဲ့ မေတ္တာလောက် ဘယ်သူ့ရဲ့ မေတ္တာကမှ မနွေးထွေးနိုင်ဘူးဆိုတာလည်း သမီး သိပြီလားဟင်”

“သမီး သိပါပြီ မေရယ်၊ ရင့်ကျက်မှုတွေကို ဘဝနဲ့ရင်းပြီး သမီး ရခဲ့တာပါ မေရယ်”

“ကောင်းပြီ သမီး၊ ရှေ့လျှောက် မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်တော့ အဲဒါကြောင့် ဝမ်းထဲက ကိုယ့်ရင်သွေးကို ဂရုစိုက်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေ”

“သုဝဏ္ဏမှာ ပြောင်းနေရင် သမီးအတွက် ကားတစ်စီးတော့ လိုမယ်၊ သမီး ကားကို ပြန်ယူထားပေါ့ကွယ်”

“ရပါတယ် မေရယ်၊ အဲဒီကားကို သမီး မယူတော့ပါဘူး၊ ဟိုလေ ဂိုထောင်ထဲမှာရှိတဲ့ TownAce ကားလေးပဲ လိုချင်တယ်၊ အဲဒီကားဆိုရင် ကို အလုပ်လုပ်လို့ ရတယ် မေရဲ့”

ခါတော်တောင်းဆိုမှုလေးကိုကြားတော့ မြတ်သော ပြီးမိသည်။ သူ့အမြင်မှာ ခါတော်သည် မပြောင်းလဲသေးဟု ထင်ထားပေမယ့် ခါတော် အသိတရားတွေက ရင့်ကျက်နေတာတော့ သေချာပါသည်။

အခုပဲကြည့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူအတွက်တောင် ခါတော် ခေါင်းထဲမှာ အသိလေး ရှိနေပြီ။

နောက်ဆိုရင် ရင်သွေးလေးနှင့် ခါတော်ဘဝလေးက ပိုလို့ ရင့်ကျက်လာဦးမှာ အသေအချာ။

ခါတော်ရယ် နင်တို့ဘဝလေး သာယာအေးချမ်းနေရင် ငါ စိတ်ချမ်းသာ ကျေနပ်နေမှာပါ။

ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူလေး ဖြစ်ခွင့်မရှိတော့ပေမယ့် နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ အခင်ဆုံး၊ အခိုင်မာဆုံး၊ သံယောဇဉ်ကြီးလေးတစ်ချောင်းပါပဲ။

အခန်း (၂၂)

ယောက္ခမတွေက သဘောတူ ကြည့်ဖြူစွာနှင့် နေရာ တိုက် ဝတ်လုံး စီစဉ်ပေးကာ အလုပ်အတွက် ကားတစ်စီးပါ ပေးသည်ဆိုတော့ နိုင် တီပေါက်တာထက်တောင် ပိုလို့ ဝမ်းသာသွား၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ကုမ္ပဏီမှာ သူများလက်အောက်ဝန်ထမ်းဘဝကို နိုင် မလုပ်ချင်ပါ။

နဂိုကတည်းက သူ့ဘဝက လူနေခြုံကြားပေမယ့် စိတ်နေ နှုတ်ချာဆိုသည့်အမျိုးထဲက ဖြစ်သည်။

“ကိုယ် ကုမ္ပဏီက ထွက်တော့မယ် ခါတော်”

“ဟင် ကိုကလည်း အလုပ်ရတာဖြင့် လပိုင်းပဲရှိသေးတာကို”

“ခါတော် မသိပါဘူးကွာ၊ ဒီလစာနဲ့ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အခုကား

ရှိနေတာပဲ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအဆက်အသွယ်နဲ့ တက္ကသိုလ်ကြိုပို့ ကား
မောင်းမယ်၊ တစ်လကို သုံးသိန်းလောက်တော့ ဝင်မယ်၊ ကျန်တဲ့အချိန်
တွေမှာ ယုဒနဥယျာဉ်မြို့တော်က ကိုယ့်ဘော်ဒါတစ်ယောက်ရဲ့ ကားဂိတ်
မှာ လိုင်းသွားထိုးထားလိုက်မယ်၊ ပန်းဆိုးတန်းနဲ့ ယုဒကို ကြားကား
ဆွဲမယ်၊ တစ်နေ့ သုံးကြောင်းလောက်ဆွဲရင် အိမ်စရိတ် အလှူအပယ်
သုံးလို့ရတယ်၊ တစ်ခါတလေ ဟိုင်းဝေးငှားရင် လိုက်လို့ ရသေးတယ်
ကဲ”

အလုပ်ထွက်မှာကို သဘောမကျသော ခါတော်က သူ ချက်ကျ
ကျ တွက်ပြတော့ ခေါင်းညိတ်သွား၏။

ကိုယ့်ထွက်ကိန်းနှင့်ကိုယ် မိုးရိပ် အစီအစဉ်တွေကတော့ မိလို့
နေသည်။ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်အနေနှင့် လုပ်သင့်တာလုပ်နေ
တော့ ခါတော် ဘာမှမပြောတော့ပါ။

ပြောရလျှင် ခါတော်လည်း ဘာမှနားလည်ရှာမှာ မဟုတ်။
ဘွဲ့ရပြီးသား လူငယ်တစ်ယောက်က ပညာနှင့်လုပ်ရသော
အလုပ်ကို မလုပ်ဘဲ ကားခတစ်စီးနှင့်စီးပွားရှာမည်ဆိုတာကိုတော့ အံ့ဩ
နေပုံရှိ၏။

“ကိုယ်တို့ ကလေးလေးက လင်ကီးယဲကွာ သူ့ကြောင့် သူ့အဖေ
ကို ယောက္ခမတွေတောင် အသိအမှတ်ပြုနေပြီလေ”

မိုးရိပ် ခါတော်ရဲ့ စူမိုမို မိုက်လေးကို ပွတ်ကာ ပြောတော့

ထာ ရှက်ပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် နော် ကို၊ ခါတော်တော့လေ သားလေးလား၊
လေးလား မသိတဲ့ ရင်သွေးလေး၊ ခါတော်တို့တဝထဲ ရောက်လာမှာ
ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေတယ်၊ စိတ်ကူးတွေလည်း ယဉ်နေမိတယ် သိ
သိ”

“ကိုယ်လည်း ခါတော်လိုပဲလေ၊ ဒါပဲနော် သားပဲမွေးမွေး သမီးပဲ
မွေး ကိုယ်နဲ့တူအောင် မွေးပေးနော်”

မိုးရိပ် တောင်းဆိုချက်ကြောင့် ခါတော် မျက်နှက်ဝန်းလေး
သွားခဲ့ကာ

“အဲဒါတော့ ခါတော်လည်း ဘယ်သိမလဲ ကိုရဲ့၊ အဟိ တော်
ကိုနဲ့မတူဘဲ ဂူဂျန်ဖြိုးနဲ့တူနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အာ ဒီမိန်းမ ပေါက်ကရ ပြောတော့မယ်၊ ဂူဂျန်ဖြိုးနဲ့တူရဲ့
ညီ ဟောဒီမှာတွေ့လား လက်သီး”

ခါတော် နဖူးသား ဝင်းဝင်းလေးကို သူ့လက်သီးနှင့် မနာ
ဆင် ထုတော့ ခါတော် သဘောကျစွာ ရယ်နေသည်။

“ကဲ ကိုယ် ထမင်းစားတော့မယ်၊ ဘာဟင်းချက်လဲဟင် ခါ

“ကြက်ဆင်သား ဟင်း”

“ဟာ လန်းတယ်ကွာ၊ ဟိုတယ်တွေမှာပဲ ရနိုင်တဲ့ အစား

အသောက်တွေကို ကိုယ့်မိန်းမ ဘယ်လိုရှာချက်ထားတာလဲ”

“ဘယ်လိုမှ ရှာမချက်ဘူး။ ကို မိန်းမက မီးဖိုချောင်ကိစ္စ ဘယ်တုန်းက တော်ဖူးလို့လဲ၊ ခုဟာက မေတို့ ဟိုတယ်ကမှာပြီး ပို့လိုက်တာ၊ ခါတော်က ကြက်ဆင်သားဟင်းကြိုက်တာ သိလို့လေ”

“ဟာ ယောက္ခမကြီးက ရေလည်သိတယ်ကွာ၊ တစ်နေ့ အကြိမ်တစ်ထောင်လောက် ထိုင်ရှိခိုးသင့်နေပြီ”

မိုးရိပ် သဘောကျ ကျေနပ်စွာ ဆိုတော့ ခါတော် ပြုံးပြုံးပေး မျက်စောင်းထိုးသည်။

ပြီးတော့ စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြကာ ခါတော်က ထမင်းဟင်းတွေ ခူးခပ်ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။

ပန်းဆီရောင် အင်္ကျီပွယောင်းယောင်းလေးနှင့် ခါတော်သည် ဝင်းညက်ညက်လေး လှနေဆဲ ရှိသည်။

ချစ်စရာကောင်းသော ခါတော်ကို သူ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ ကောင်းသလို ယောက္ခမကြီးတွေကလည်း သိတတ်လွန်းပါသည်။

လောကမှာ မိုးရိပ်လောက် ကံကောင်းသူ ရှိပါဦးမလား။

တွေးရင်းနှင့် မိုးရိပ်ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ကြည်နူးစိတ်တွေ တစ်ရိပ်တိုးလာသည်။

တကယ့်ကို ကံကောင်းတဲ့ မိုးကံကောင်းပါလား။

အခန်း (၂၃)

“ဟယ် မြတ်သောရယ် နင် ဘာတွေဝယ်လာပြန်ပြီလဲ”

လက်နှစ်ဖက်လုံးမှာ အထုပ်အပိုးတွေ တပွေတပိုက်နှင့် ဝင်လာသော မြတ်သော၏ဖရိုဖရဲပုံစံကြောင့် ခါတော် တံခါးအပြင်ထိ ထွက်ကြိုပြီး အားနာစွာ ဆိုမိသည်။

မြတ်သောက ကမ်းယူနေသော ခါတော်လက်ထဲ အထုပ်အပိုးတွေ မထည့်ဘဲ ညှော်ခန်းထဲအထိ သယ်ယူသွားရင်း စားပွဲပေါ်တင်သည်။

“ကိုယ့်ဝန်ဆောင်သည်ဆိုတာ အားရှိတဲ့အစားအစာတွေ များစွာပေးရတယ်ဟာ၊ အဲဒါကြောင့် စိန်ဂေဟာက ငါ ဝင်ဝယ်လာတာ”

ခါတော် အပေါ် ထားရှိသည့် မြတ်သောရဲ့ စေတနာတွေကိုတော့ ခါတော် ငြင်းဆိုရခက်ခက် ဖြစ်ရ၏။ အိမ်လာတိုင်း ဝယ်လာပေးသော အစားအစာတွေက အများကြီး ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင် အားဆေးဆိုတာတောင် ပါသေးသည်။

“နင့်ဗိုက်ထဲမှာကလေးရှိနေတယ်ဆိုတော့ နေသာရဲ့လားဟင်၊ ခိုးလုခုလုကြီး ဖြစ်မနေဘူးလား”

မြတ်သော အမေးကြောင့် ခါတော် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက် မိသေးသည်။

“အဟင်း ဟင်း မြတ်သောရယ် ဗိုက်ကဖြင့် ထွက်တောင် မထွက်သေးပါဘူး အထဲက ကလေးလေးကလည်း သေးသေးလေးပဲ ရှိဦးမှာပေါ့၊ အဲ လရင့်လာရင်တော့ အထဲက ကလေးလည်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာပြီး ငါ့ဗိုက်ထဲမှာ ခိုးလို့ခုလု ဖြစ်မလားတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“မဖြစ်အောင် နေတဲ့နည်းတော့ ရှိမှာပေါ့ဟ နေဦး၊ ငါ အိမ်ပြန်ရောက်မှ မေမေ့ကို မေးကြည့်ဦးမယ်”

“ဟယ် မမေးပါနဲ့ဟယ်၊ အဟင်း မေးချင်ရင် နင် မိန်းမရမှ မေးလေ”

ခါတော် ရှက်မျက်နှာလေးနှင့်ပြောတော့ မြတ်သော သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ရင်း

“အဟတ် နင်က ငါ့ကို တော်တော်အထင်ကြီးတာပဲ၊ ငါ့ရှင်က မိန်းမယူမယ့်ရှုပ် ပေါက်နေလို့လား”

မြတ်သော စက္ကူလက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ပန်းသီးနီတစ်လုံးကို ထုတ်

ယူပြီး ခါတော်ကို ကမ်းပေးနေသည်။

“ဘာလဲ နင်က မယူဘူးလား”

ခါတော် ပန်းသီးကို လှမ်းယူကာ အားပါးတရ ကိုက်စားရင်း ပြန်မေး၏။

“နီး ငါ လုံးဝ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး”

“ဒါဆို နင်က နှလုံးသားမရှိတဲ့သူပေါ့”

ခါတော် စကားကြောင့် မြတ်သော ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးသည်။

ဗိုက်ဝန်းတွေထဲမှာ လွှမ်းခြုံသော အရိပ်တွေကို ခါတော် ဘာသာမပြန် တတ်ပါ။

“အင်း ဟုတ်တယ် ငါ့နှလုံးသားက အရင်ကတော့ ရှိတယ်၊ အခုတော့ မရှိတော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ရဲ့နှလုံးသား ခံစားမှုတွေကို တစ်စုံတစ်ဦးကို အပိုင်ပေးလိုက်ရလို့လေ”

“ဟယ် ဒီစကားက ထူးဆန်းတယ်၊ နင့်နှလုံးသားကို အပိုင်ပေး ခုလောက်အောင် နင့်ကို ဖမ်းစားနိုင်တဲ့မိန်းကလေး ရှိခဲ့တယ်ပေါ့၊ ဟွန်း ငါတောင် မသိလိုက်ရပါလား”

မြတ်သော မပွင့်တဖွင့်ပဲ ပြုံးသည်။ ခါတော် ပန်းသီးကို အားပါး တရ စားနေတာကို ငေးကြည့်ရင်း ဘာမှတော့ မပြောပါ။

“နင် ဒီအိမ်မှာ ပြောင်းနေရတာ အဆင်ပြေလား ခါတော်”

“အင်း ပြေပါတယ်ဟာ၊ မေက ငါ့အတွက် ကူဖော်လောင်ဖက်

ရအောင် မနန်းကိုပါ လွှတ်ပေးထားတော့ ပိုတောင် အဆင်ပြေသေး တယ်”

“နင့်လူ မိုးရိပ်ကော အိမ်ကို အချိန်မှန်ပြန်လာရဲ့လား ခါတော် မြတ်သော မေးခွန်းအတွက် ခါတော် မျက်နှာပေါ်က အပြုံးရဲ့

လေးတွေ ပျောက်သွားခဲ့တာ အမှန်။

တကယ်ဆို ခါတော် ကိုယ်ဝန်စဆောင်ကတည်းက မိဘနဲ့ သူငယ်ချင်း၏ ဂရုစိုက်မှုကိုသာ ခါတော် အပြည့်အဝ ရခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ခင်ပွန်းရဲ့ ယုယကြင်နာမှုတွေကိုတော့ ခါတော် မရခဲ့ပါ။

ခါတော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ပြန်မေးခွန်းထုတ်မိတဲ့အထိ ခါတော် ယောက်ျားရက်ကောင်းသူမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟဲ့။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်၍ ချင်ခြင်းတက်မိသော အစားအစာတွေဆို လည်း မေမေနှင့် မြတ်သော ဝယ်ကျွေးတာတွေပဲ စားရတာ များသည်။ ကိုယ်ဝန် နှစ်လကျော်သုံးလထဲရောက်နေပြီ။ မိုးရိပ် ပြန်လာ၍ ဝယ်လာ သော အစားအစာဟူ၍ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးပါ။

“ခါတော် ငါ မေးတာ ကြားရဲ့လား၊ မိုးရိပ်အကြောင်း ပြော လိုက်တာနဲ့ နင့်စိတ်တွေ မိုးရိပ်ဆီ ပြန်ရောက်သွားပြီမို့လား”

ခပ်သောသောလေးရယ်က မေးလာသော မြတ်သော အမေ ကြောင့် ခါတော် နှမ်းလျှော့ ပြုံးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ သူက တစ်ခါတလေ ဟိုင်းဝေးတွေ ဘာတွေ

တစ်ခါပါသွားတတ်တော့ နင့်ကို ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိလို့ပါဟာ”

ခါတော် မိုးရိပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သိုသိုဝှက်ဝှက်လေးပဲ ဖြေမိ

သည်။

မသိစိတ်က နာကျင်ခံစားမှုတွေက ရင်မှာတစ်ထပ်ကြီး ရှိနေ သေးမယ့် မိုးရိပ် အပေါ်မှာတောင် ခါတော် စကားနာ မထိုးခဲ့ဖူးပါ။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဘီယာတွေမူးပြီး ပြန်လာလျှင်တောင် ညည်းခံစိတ်နှင့် နားလည်ပေးခဲ့၏။

“နင့်လူက အလုပ်တော့ ကြိုးစားသားပဲ”

“အလုပ်ကတော့ မပျင်းမရိနဲ့ လုပ်ပါတယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက သူ့ကို ဒီလိုအလုပ်မျိုး မလုပ်စေချင်ဘူး။ အိမ်မှာအနေနည်းပြီး လမ်းပေါ် ဆွဲ အချိန်ကုန်နေရတဲ့ အလုပ်ကြီးမို့လေ”

ခါတော်အပေါ် နားလည်စွာနှင့် မြတ်သော ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နှင့် ထောက်ခံပေးနေသည်။

“အင်း နင့်မိဘတွေက အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတာပါ ဟာ၊ ငါ ထင်ပါတယ် မိုးရိပ်ဘက်က သူတို့စိတ်တိုင်းကျ သားမက်တစ် သောက်ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် နင့်မိဘတွေ ပိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေအားလုံး ဆိုလက်ထဲ လွှဲပေးမှာပါ။ အဲဒီအခါကျရင် နင့်ဆန္ဒတွေ အလိုလို ပြည့်လာ တယ်”

“ဟင့်အင်း ငါကတော့ အဲဒီလို မမျှော်လင့်ဘူး။ သူ့အစွမ်းအစ

နဲ့ပဲ ငါတို့မိသားစုလေးရဲ့ အနာဂတ်လေး လှပအောင် ပုံဖော်ချင်တာပဲ။ မိုးရိပ်ကို ငါ အထင်ကြီးလေးစားရတဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တယ်။ သူ့ကြိုးစားမှုကြောင့် ရလာတဲ့ အကျိုးရလဒ်ကိုပဲ မျှော်လင့်မက်မောတာပါ။ ဒါကြောင့် သူ့အလုပ်ကြိုးစားနေတာကို နားလည်စောင့်ကြည့်ပေးနေတာပေါ့”

“အင်း ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ် ရပ်တည်ချင်တဲ့နည်း စိတ်ဓာတ်ကို ငါ့လေးစားပါတယ် ခါတော်၊ နင့်စိတ်ဓာတ်အင်အားအား ဘယ်လောက်အထိ ရင့်ကျက်လာသလဲဆိုတာ ငါတွက်ဆမိပါတယ်”

မြတ်သော အတည်ပြောနေတော့ ခါတော် ပေါ့ပေါ့လေး လိုက်ရင်း

“အဟင်း ငါ့ကို လေ့လာမတွက်နဲ့လေဟာ၊ ငါက မိခင်ကောင် တစ်ဦးဖြစ်နေပြီလေ။ ငါ့ရဲ့ရင်သွေးလေးအတွက် ငါ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ် အင်အား တွေ ရင့်ကျက်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့ဟ”

မထွက်ပြုသေးသော ဝမ်းဗိုက်လေးပွတ်ကာ ခါတော် ပြုံးလှဲ လေး ဆိုနေတော့ မြတ်သောကလည်း ထောက်ခံ ခေါင်းလေးညှိတ်ထဲ ပြုံးလို့နေသည်။

“ကဲ နင် ကြိုက်တဲ့ ငါးကင် ငါ ဝယ်လာတယ်၊ စားလိုက်ဦး”

“နင်ကော ထမင်းစားသွားပါလား မြတ်သော၊ ငါတို့ သူငယ် ချင်းနှစ်ယောက် လက်ဆုံမစားရတာ ကြာနေပြီ”

“အေး ကောင်းသားပဲ၊ စားမယ်ဟာ”

မြတ်သော ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညှိတ်သည်။ အရင်တုန်းက နှစ် အိမ်တစ်အိမ်လို နေလာခဲ့တာမို့ အမြဲတမ်း လက်ဆုံစားနေကျ။

“မနန်းရေ”

“ရှင်”

ထူးသံလေးနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပဲ မနန်း ခါတော်တို့ဆီ ရောက် လာသည်။

“ထမင်းပွဲ ပြင်လိုက်တော့နော်၊ ဒီမှာ မြတ်သောလည်းတစ်ခါ တည်း စားသွားမှာ”

မြတ်သောကို တွေ့လိုက်တာမို့ မနန်း ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပြုံး နှုတ်ဆက်ရင်း ခေါင်းလေး ညှိတ်သည်။

“အတော်ပဲ ငါ့မောင်ရေ၊ ဒီမှာ မင်းကြိုက်တဲ့ ကတ်ကတစ်ဆီ ပြန်ဟင်း ချက်ထားတယ်၊ မျှစ်ချဉ်နဲ့ ဝက်နံရိုးလည်း ပါတယ်၊ မရမ်းသီး သုပ်လေးလည်း စီစဉ်ထားတယ်”

“ဟာ ဂွတ်တယ်ဗျာ၊ မနန်းက ကျွန်တော် လာမယ်ဆိုတာ ကြိုသိလို့ ချက်ထားတာလားဗျ”

“အဟင်း ငါ့ဗိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေးရှိတယ်၊ သူက မက်ဆေ့ချ် လှမ်းပို့ထားတာ အဟင်း ဟင်း”

မနန်း စကားကြောင့် အားလုံး ရယ်မိကြသေးသည်။

ဒီလို ကြည်နူးနွေးထွေးစရာ အချိန်လေးတွေ ခါတော်တဝမှာ
ဝေးကွာဆုံးရှုံးခဲ့တာ ကြာပြီ။

အမြဲတမ်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရခဲ့လျှင်တောင် တခဏလေးတော့
ခါတော် ဖက်တွယ်ထားပါရစေ။

အခန်း (၂၄)

“ကို ဒီနေ့ ခါတော်တို့ မေမေအိမ်သွားလည်ရအောင်နော်”

“ကိုယ် မအားဘူး ခါတော်၊ ကျောင်းပို့ပြီး အပြန်တခြား
အော်ဒါ လက်ခံထားပြီးဖြစ်နေလို့”

မိုးရိပ် မှန်ရှေ့မှာကိုယ်ကိုကိုင်ရပ်ကာ ဂျယ်ဖြင့် ဆံပင်ကို
ဆနောရင်း လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

ကျောင်းဖယ်ရိုကားမောင်းပို့မည့်သူက အော်တာရှပ်နှင့် ဂျင်း
ပင်နီနှင့် စတိုင်က မင်းသားရုံးလောက်သည်။ ခါတော် မကျေမနပ်
ဇွက်နာလေး စုသွားမိတာအမှန်။

“ကိုကလည်း ညတုန်းကလည်း တစ်ညလုံး ပြန်မလာဘူး၊
နေက်နိုးလင်းမှ ပြန်လာတယ်။ အခု ပြန်လာလို့ ခါတော်အတွက် တစ်နေ့
လုံး အချိန်များပေးမလားမှတ်တယ်။ အလုပ်တွေ အော်ဒါတွေ အကြောင်း

ပြနေတယ်။ ဒီနေ့ စနေနေ့လေ ကိုရဲ့ ဘယ်ကျောင်းဖယ်ရိက ပို့ရမှာလဲ
 ခါတော်စကားကြောင့် မိုးရိပ် ခန္ဓာကိုယ်လေး မတ်ခနဲ ဖြစ်သွား
 သည်။ မှန်ထဲမှ ခါတော်ကို မဝံ့မရဲ မျက်ဝန်းတွေနှင့် ပြန်ခိုးကြည့်ရင်
 “ဟာ ကျောင်းဆိုတာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းကို ပို့ရမှာ မဟုတ်
 ဘူး၊ ခါတော်ရဲ့ ကိုယ့်ကားကို စီးနေတဲ့ ကျောင်းသူနှစ်ယောက်နဲ့ ကျောင်း
 သားတစ်ယောက်က ဒီနေ့ ကျူရှင်တွေရှိလို့ သီးသန့်ငှားထားတာလေး
 ကျောင်းပိုတယ်ဆိုတာ အဲဒါကိုပြောတာ အဟဲ စကားပြောလောသွားလို့
 မိန်းမရယ်”

“ဒါဆို ညကကော ဘာလို့ ပြန်မလာတာလဲ၊ ခါတော်မှာထေး
 တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး။ လမ်းမှာ ကားပျက်လို့လား။ အမူးလွန်ပြီး
 အန္တရာယ်တွေ ဖြစ်နေသလား။ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ မိုးလင်းတာ သိလား”

ခါတော် ပြောရင်း ဝိုမဲ့မဲ့လေး ဖြစ်လာသည်။ ညက တစ်ညတံ
 ခါတော် ခံစားရသော သောကကြီးကို ကိုယ်တိုင်ပဲ အသိဆုံး။

မိုးရိပ်က စိတ်ညစ်သွားသလို ခါတော်ဘက် မျက်နှာလှည့်
 ရင်ဆိုင်ရင်း

“ကျွတ် ခါတော်ရယ်၊ ဘာလို့ အဲဒီလောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
 စိတ်ဒုက္ခတွေ ပေးနေတာလဲ၊ ကိုယ် အလကားနေနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ
 ခါတော်နဲ့ ကိုယ့်ကလေးအတွက် ကိုယ် ကြိုးစားရှာဖွေနေတာလေ”

“ဘယ်လို ကြိုးစားရှာနေတာ ဟုတ်လား ကို၊ အခု ထို

နေတဲ့ငွေတွေကော ခါတော်ကို ပေးလို့လား။ လိုက်လိုက်ရတဲ့ဟိုင်းဝေး
 ဆွ အော်ခါတွေ ညညဆို ပြန်မလာတဲ့ရက်တွေက မနည်းဘူး။ ခါတော်
 စိတ်ထဲမှာ ကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်တွေ မတင်မကျဖြစ်နေတာ ကြာပြီ၊
 ဘစ်ခါတလေ ကို မှ ခါတော်ကို ချစ်သေးရဲ့လားလို့ စိတ်ဝင်မိတဲ့အထိပဲ”

“ဟာကွာ တကယ် နားငြီးတယ်ကွာ၊ ကိုယ် ရှာနေတာတွေကို
 ကိုယ် အလကား သုန်းဖြုန်းမပစ်ပါဘူး။ မင်းကို ငွေအကုန်မပေးဘူးဆို
 ဘာက ကိုယ်တစ်ဖက်မှာ ကားကို လိုင်စင်ဝင်ရင်ဒီကားကို ဘော်ဒီနဲ့
 ဆေးလုပ်ရဦးမယ်လေ၊ ဒီတော့ အဲဒီအတွက် ကိုယ်က စုထားရဦးမှာပေါ့”

မိုးရိပ် ဆင်ခြေတွေက ခါတော်အတွက် ဘာမှအကြောင်းမထူး
 သော ဆင်ခြေတွေပဲ ဖြစ်သည်။ ခါတော် နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ဆတ်ခနဲ
 မျက်နှာကို မော့ပစ်လိုက်သည်။

မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ကြည့်နေသော မိုးရိပ် မျက်ဝန်းတွေကို
 သေသေတေတေပြည့်အသိပ် အကြည့်ရှုစူးတွေနှင့် ခါတော် ကြည့်ပစ်လိုက်
 သည်။

“ခါတော်မိဘတွေ ငေးထားတဲ့ကားက အစုတ်မဟုတ်ဘူး ကို၊
 ကားကို အိမ်မှာ အပိုအဖြစ်သာထားကြတာ၊ ကားက အသစ်အတိုင်းပဲ
 ပြုသေးတယ်၊ ဘော်ဒီနဲ့ဆေးလုပ်မယ်ဆိုရင်တောင် ဒီကားမှာ ဘယ်
 နေရာတွေမှာ ချွတ်ယွင်းချက်တွေ ရှိနေခဲ့လို့လဲ၊ ခါတော်ကို ဒီထက်ခိုင်လုံ
 ခဲ့ အကြောင်းပြချက် မပေးနိုင်တော့ဘူးလား”

ခါတော် နာကျည်းရိပ်စွက်သော လေသံနှင့် စကားနာထိုးနေမိသည်။ ရင်မှာ သံသယတွေက တစ်စထက်တစ်စ တိုးပွားပြီး ထုထည်ခိုင်မာနေပြီဆိုတာကို သိစေချင်သည်။

အမြဲတမ်း နည်းမျိုးစုံ အကြောင်းပြချက်မျိုးစုံတွေက ခါတော်ရဲ့ သည်းခံစိတ်တွေကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့ပြီ။

“ဒီမှာ ခါတော် မင်းယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နေ၊ ကိုယ့်ကိုတော့ ခေါင်းလာမစားနဲ့၊ ကိုယ်က ခေါင်းစားရတဲ့အလုပ်ဆို ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူးဆိုတာ ခါတော် သိတယ်နော်၊ ကိုအပေါ် သံသယတွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ စွပ်စွဲမယ်ဆိုရင်တော့ ခါတော်မိဘတွေ ပေးထားတဲ့ ကားကို ပြန်အပ်လိုက်လေ၊ ကဲ ခုတော့ ကို လစ်ပြီ၊ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ အချိန်တိကျမှုကွ၊ ပြောစရာရှိရင် ပြန်လာမှ ဆက်ပြော”

စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်သည့် အမူအရာနှင့် မှန်တင်ခုံပေါ်က ဖုန်းနှင့်ကားသော့ကို ကောက်ယူပြီး မိုးရိပ် အခန်းထဲက ထွက်သွား၏။

မွန်ထူကျန်ရစ်ခဲ့သော ရေမွှေးရနံ့တွေက ခါတော်အနားမှာ ဝေ့ဝဲကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ခါတော် အောက်နှုတ်ခမ်းတွေကို ပြတ်တောက်လုမတတ် ကိုက်ထားရင်း ရင်ထဲမှာ ဆစ်ခနဲ နာသည်။

ရင်မှာ သံသယတွေက နှလုံးသားနံရံကို အပြီးကြီးစွာ ကန်ကြောက်နေတာက ခံရခက်လှသည်။

အချစ်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသောကမ္ဘာပေါ်ကလေးတစ်ခုက အရင်လို အချစ်ရနံ့တွေ ကင်းမဲ့နေခဲ့တာတော့ ကြာခဲ့ပြီ။

အခန်း (၂၅)

သည့်နောက်ပိုင်းမှာ မိုးရိပ် ညတိုင်းလိုလို အိမ်ပြန်နောက်ကျ တတ်၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကတောက်ကဆ ဖြစ်ထားသည် ဆိုပေမယ့် ခါတော်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို အိပ်ပျက်ခံ စောင့်တတ်စမြဲ မိုးရိပ်က ပြန်ရောက်လာတိုင်း ညဆယ်နာရီထက် စောတာမျိုး မရှိတတ်ပါ။

“ကိုရယ် နောက်ကျလိုက်တာ”

“အပျော်သွားနေတာမှ မဟုတ်တာပဲ၊ အလုပ်လုပ်နေတာလေ ကွာ”

ခါတော် မေးတိုင်း ဒေါသလေသံဖြင့် မာဆတ်ဆတ် ပြောတတ် ၏။ ပါးစပ်က ယမကာရနံ့လေး တသင်းသင်းဆိုတော့ ခါတော် အချိန်

ခါတော် စကားမများချင်တာမို့ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

အခန်းထဲရောက်တော့ မိုးရိပ် ဘာမှမပြောဘဲ အိပ်ရာထဲ ဝင် နိုးအိပ်နေပြီ။

အနံ့တွေက ပွန်ထူနေတာမို့ ခါတော် အော်ဂလီဆန်ကာ ပျို့ချင် တာ၏။ နောက်ဆုံးတော့ ဒရင်းဘတ်လေးမှာပဲ ဝင်လှဲပြီး ခါတော် အိပ်စက်ရသောနေ့တွေ မရေတွက်နိုင်တော့ပါ။

ကြာတော့ ခါတော် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လာတာ အမှန် ဖြစ် သည်။

ခါတော် အခြေအနေကို အကဲခတ်မိသော မနန်း ဖုန်းဆက် နိုင်တော့ မေမေနှင့်မြတ်သော အပြေးရောက်လာကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး မျက်ဝန်းတွေမှာ ခါတော်အပေါ်မှာ ကြင်နာနွေးထွေးခြင်းတွေနှင့် ပြည့်နေ၏။

“သမီးလေးရယ် ကြည့်စမ်းပါဦး။ ပိန်သွားလိုက်တာ၊ မောင် နီရိပ်ကရော ကိုယ့်မိန်းမ နေမကောင်းဖြစ်နေတာတောင် အပြင်ထွက် နေသလား”

“အလုပ်သွားတာပါ မေမေ”

“ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့တောင် သူက မနားရအောင် အလုပ်တွေ နားနေသလား၊ ဒီလိုရှာပုံနဲ့ဆို ငါ့သမီးတို့ ရွှေပေါ်မြတင်နေနိုင်ပြီပေါ့” မေမေ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ရီသဲ့သဲ့ပြောတော့ ခါတော် နှုတ်

ဆိတ်နေလိုက်ရ၏။ တကယ်ဆို မိုးရိပ် မိုးလင်းကတည်းက ထွက်သွားတာ ဖြစ်သည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ ညှိုးလျော်သော မျက်နှာလေးနှင့် ခါတော် သွေးဆုတ်ဖြူလျော်နေတာ မြင်သည့် မေမေဒေါသတွေနှင့် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပူလောင်နေတာ အထင်အရှား။

“ခါတော် နင်သက်သာရဲ့လားဟင်၊ ငါလည်း ဒီရက်မှာ စာမေးပွဲ ရှိလို့ နင့်ဆီ မရောက်တာပါဟာ”

မြတ်သော စိတ်မကောင်းသံလေးနှင့်တောင် တောင်းပန်နေသည်။ ဒါကို မြင်တော့ ဒေါ်ပန်းမြတ်မဲ့ သားမက်ဖြစ်သူအပေါ် ပိုလို့ ဒေါသတွေ ဖြစ်ရပြန်သည်။

ကိုယ့်သမီးလေး စိတ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးတာကြောင့် မတော်ချင်ဘဲ တော်လိုက်ရသည့် သားမက်၊ ပုံစံကိုမြင်ကတည်းက ဘဝင်မကျပါ။ လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိ။

ယောက္ခမကိုလည်း မိဘဆိုသည့် အသိလေးတောင် နှလုံးသွင်းပုံမရပါ။ အိမ်လာလျှင်လည်း ပူအောင်မတိုင်သလို အမေနေကောင်းသလား။ အမေ နေကောင်းသလား၊ လောကဝတ် အမေးလေးတောင် မပြုတတ်ပါ။

ယောက္ခမတွေ့ရှေ့မှာ ဒူးတလှုပ်လှုပ် ပေါင်တန့်န့်နှင့် ရုပ်ရည်လေးပြေပြစ်ချောမောတာကလွဲလို့ အနှစ်မရှိသည့် လူဖျင်းလူညံတွေနဲ့

အထိုင်မှုပုံစံမျိုး။

သမီးလေး အဖေကဆို မိုးရိပ်ပုံစံကိုမြင်ကတည်းက ဘဝင်မကျဖြစ်ကာ စကားတောင် ခပ်ဟဟ မပြောပါ။

သူမကသာ ဖြစ်ပြီးသည် အခြေအနေတွေကို လက်ခံနိုင်ဖို့ ဦးစားကာ သမီးကို ချစ်သည့်စိတ်နှင့် သားမက်ကို သားလို့သတ်မှတ်ပေးခဲ့သည်။

အခုတော့ ကိုယ်တွေ့အပေါ်မှာတင် ဒီသားမက် တာဝန်မကျော့ဘာ မဟုတ်ပါ။ ဇနီးမယားအပေါ်မှာတောင် တာဝန်မဲ့နေခြင်းက တော်သော်လေး တရားလွန်နေပြီ။

ဘယ်လိုမှ ဒီအခြေအနေမျိုးကိုတော့ ဆက်သည့်မခံနိုင်တော့ဘာ အမှန်။

“ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ အခုလို နေမကောင်းဖြစ်နေတာကို မေ သိပ်ကြည့်ကဲဘူး သမီး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေတဲ့အချိန်မှာ သမီးကို အတိုအနားမှာပဲ ခေါ်ထားမှဖြစ်မယ်”

ဒေါ်ပန်းမြတ်မဲ့ ဆိုတော့ ခါတော် မျက်နှာလေး ညှိုးကာ လက်ချောင်သလို နှုတ်ဆိတ်နေ၏။ ဒါကိုသိသော မြတ်သောက ဝင်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ် ခါတော် အရေးဟယ် အကြောင်းဟယ်ဆို မိုးရိပ်လည်း နှင့်အနားမှာ မရှိဘူးလေ၊ မနန်းတစ်ယောက်တည်းလည်း ဘာမှ စိမ်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ မိုးရိပ်ကို အသိပေးပြီး အနုတ်

www.burmeseclassic.com

ပန်းတို့နဲ့ ပြန်နေလိုက်ပါ။ ကလေးမွေးပြီးမှ အခြေအနေကြည့်ပြီး ပြန်ချင် ပြန်ပေါ့”

“ရပါတယ် မြတ်သောရဲ့ ငါ ဒီမှာနေရတာ အသားကျနေပါပြီ ခါတော် မခံမရဲလေး ငြင်းနေတော့ ဒေါ်ပန်းမြတ်မို့ အလိုမကျ

ဖြစ်သွားခဲ့ကာ

“ရပါတယ် မလုပ်နဲ့သမီး၊ ဒီတစ်ခါတော့ သမီးဆန္ဒကို မေမေ တို့ မလိုက်လျော့နိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ မနက်ဖြန်မနက် မေမေတို့ သမီး ကို လာခေါ်မယ်။ ဟိုကောင် မိုးရိပ် ဒီည ပြန်လာရင် အသိပေးထား လိုက်နော်။ သူက ကန့်ကွက်တယ်ဆိုရင် မနန်း”

“ရှင်”

ခုတင်နံဘေးမှာရပ်နေသော မနန်း ဒေါ်ပန်းမြတ်မို့ စကားကို နာခံရန် အသင့်အနေအထားဖြင့် လက်လေးနောက်ပစ်ကာ ရှိနေ၏။

“မိုးရိပ်က မသွားရဘူး ဒီမှာပဲ နေရမယ်လို့ ကန့်ကွက်ခဲ့ရင် အန်တီဆီ ချက်ချင်းဖုန်းဆက် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီပန်း”

“သူ ကန့်ကွက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး မေ၊ ခါတော့်ကို သူ ဂရုမစိုက် နိုင်တာ အလုပ်တွေ များနေလို့ပါ။ ပြန်လာရင်တော့ သမီး စားချင်တာ လေးတွေ ဝယ်လာပြီး သမီးကိုတစ်ချိန်လုံး ဂရုစိုက်ပါတယ်။ သူ့က ပြောတယ်။ အခု သူ မနားတမ်း စီးပွားရှာနေတာ သမီးနဲ့ ဝိုက်ထဲက

ကလေးလေးအတွက်ပါ”

ခါတော် ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့ မိဘကြားမှာ အဆင်ပြေစေချင်၍ ကောင်းကိုလှအောင် မုသာဝါဒလေး ထည့်သုံးလိုက်သည်။

မနန်းက မျက်နှာလေး မဲ့ပစ်သည်။ ခါတော် စကားတွေက အလိမ်အညာ စကားတွေ ဆိုသည့်သဘောနှင့် မြတ်သောကို မျက်နှာလေး ခွဲ ခေါင်းလေးခါပြသည်။

မြတ်သော မနန်း၏ အသံတိတ်အမူအရာတွေကို နားလည်စွာ ခေါင်းလေးညှိတ်ပြရင်း သက်ပြင်းတစ်ခုကို ဟင်းခနဲ ချလိုက်မိသည်။

ခါတော် ခံစားနေရတာတွေကို မြတ်သော စာနာပါသည်။ မိုးရိပ်က တကယ်ပဲ ခါတော်အပေါ်မှာ ဆိုးနေသည်လား။

ဒီသားစုအတွက် ကြိုးစားရှာနေသည်လား။

မြတ်သော သိချင်ပါသည်။ မိုးရိပ်နောက်ကိုတော့ သူ ခြေရာခံ ထိုက်စုံစမ်းချင်သေးသည်။

ဒါတွေအားလုံးဟာ ခါတော်အတွက်ပဲ ဖြစ်သည်။ ခါတော် စိတ်ဆင်းရဲနေတာက မြတ်သော ရင်ကို ပူလောင်စေသည်။

နင့်ကိုငါ စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ် ခါတော်။

နင်နဲ့ငါ စိတ်ချင်းဆက်နေတယ်ဆိုတာ နင် ယုံမလား။ အခု ခြံရံထဲမှာ အားလုံး သိနေသလိုပဲ။

နင် စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် ငါ အရာရာကိုပေးဆပ်ခဲ့တယ်

ခါတော်။ ဒါကို နင် ယုံလိုက်စမ်းပါ ခါတော်ရယ်။

“ကို ဒီနေ့ မေမေတောင် လာသွားသေးတယ်”

ညနေ မိုးချုပ်လှမှ မိုးရိပ် ပြန်ရောက်လာတော့ ခါတော် အသံ ပေးမိသည်။ မိုးရိပ် အဝတ်အစားတွေလဲနေရင်း လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်လား လာလည်တာလား ခါတော်”

“အင်း မှာလည်ရင်း ခါတော် နေမကောင်းတာတွေ့သွားတော့ မေမေ ပွားပြီးချိန်ထိ အိမ်မှာလာနေခိုင်းနေတယ်”

“အဲဒီတော့ ခါတော် ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ဟင့်အင်း ကိုကို အသံပေးပြီးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီ ခါတော် မေတို့နဲ့ ခဏသွားနေရင် ကောင်းမလားလို့”

“ဟာ ကောင်းတာပေါ့။ ခါတော် နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ အချိန် မှာ ကိုယ်ကလည်း ခါတော်ဘေးမှာ အချိန်ပြည့် နေမပေးနိုင်ဘူးလေ။ ခါတော် အခုလို မိဘအိမ်မှာ သွားနေမယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်အဖို့ ရှေ့မှာ ပိုက်ဆံရှာရတာလည်း စိတ်ဖြောင့်တာပေါ့”

မိုးရိပ်အသံတွေက ကျေနပ်ခြင်းတွေဖြင့် သွက်လက်တက်ကြ နေသည်။ ခါတော် နားမလည်နိုင်သော အကြည့်တွေနှင့် အကဲခတ်ကြည့် မိသည်။

မိုးရိပ် ပုံစံက ခါတော်နှင့် ခဏခွဲနေရမည့်အဖြစ်ကို လိုလားစွာ

လက်ခံနေသည်။ ခါတော် မျှော်လင့်ထားသည်နှင့် တကယ့်ကို ခြားနား မိသည်။

မျက်နှာတစ်ချက် မပျက်ဘဲ တကယ် ကျေနပ်နေတာ မျက်ဝန်း တွေက အထင်အရှား။

“ကဲ ကိုယ်ရေချိုးလိုက်ဦးမယ် ခါတော်။ မနက်ဖြန်ကျ အစော ကြီး သွားစရာရှိတယ်။ ကိုယ် လိုက်မပို့နိုင်တာ နှားလည်နှောင်။ ခါတော် မေမေနဲ့ပဲ လိုက်သွားလိုက်ပေါ့”

ပြောပြီးသည်နှင့် မိုးရိပ် သဘက်တစ်ထည် ပခုံးပေါ် လွှားကာ ထွက်သွားခဲ့သည်။

ခါတော် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်တွေ တနင့်နင့် ခံစား ထိုက်ရသည်။ ထိုမျက်ဝန်းတွေမှာ ခါတော်ကို မခွဲနိုင်ဘူးဆိုသော စကား တစ်ခွန်းနှင့် နှစ်သိမ့်ဖို့တောင် ဆန္ဒတွေ မရှိကြတာ သေချာသည်။

ခါတော် အိမ်မှာမရှိလျှင် မိုးရိပ်ကို ပြောမည့်သူ မရှိတော့တာ အတွက် လွတ်လပ်သွားသည်လား။

အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ရလိုက်သူလို ကျေနပ်နေခြင်းတွေက မိုးရိပ် မျက်နှာမှ သေချာစွာ မြင်လိုက်ရပါသည်။

ခါတော် အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဝိုင်ဝိုင်လေး ထိုင်နေ မိဆဲ။ အချစ်ဆိုတာ အနေကြာလာတာနှင့်အမျှ သွေးအေးသွားတတ် သည်လား။ ဒါမှမဟုတ် မိုးရိပ်ရင်ထဲမှာ ခါတော်ကို ချစ်သော စိစားမှု

www.burmeseclassic.com

တွေက သက်တမ်းလွန် သစ်သီးတစ်လုံးလို ပုပ်အွဲနဲ့ဟောင်သွားခဲ့ပြီလား။

ခါတော်ရဲ့အလှတွေက အခုချိန်ထိ စွဲဆောင်နိုင်ဆဲဟု ခါတော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ယုံကြည်ထားသည်။ ဒါနဲ့တောင် ဘာကြောင့် ကိုရဲ့ချစ်ခင်စုံမက်ခြင်းတွေက အရောင်ဖျော့လာခဲ့တာလဲ စဉ်းစားမရ။

မိုးရိပ်ဆိုသော ယောက်ျားက မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘဝ တစ်သက်စာ မချစ်တတ်ဘဲ အချိန်ပိုင်းတစ်ခုအတွက်သာ တန်ဖိုးထား တတ်သူလား။

ဒါဆိုလျှင်တော့ ခါတော် အဖြစ်က မျက်ကန်းလမ်းလျှောက် နေမိသူလို ဖြစ်နေပြီ ထင်ပါသည်။

အကျည်းတန် ညစ်နွမ်းခြင်းတွေနှင့် ပိတ်ဆို့နေသော တွင်းနက် ကြီးထဲကို ခါတော် မျက်စိစုံမှိတ် မိုက်မဲခဲ့ပြီ ထင်ရဲ့။

အခန်း (၂၆)

“ဪ သူက မေမေနဲ့ မတွေ့နိုင်အောင်တောင် အလုပ်တွေ မှုပ်ထွေးနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား သမီး”

ထင်သည့်အတိုင်း မေမေ မိုးရိပ်ရှိမနေတော့ မကျေမနပ် ပြော တော့သည်။ ခါတော်မှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း မုသာဝါဒတွေနှင့်ပဲ မေမေ့ကို လိမ်ညာရပြန်၏။

“ဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ ကားအော်ဒါက လက်ခံ ပြီးဖြစ်နေလို့ပါ။ ဖုန်းဆက်ဖျက်ကြည့်သေးပေမယ့် မရဘူးလေ”

ပြောသာ ပြောရသည်။ ခါတော် လိပ်ပြာမလုံပါ။ အထူးသဖြင့် ခါတော်ကို ငေးကြည့်နေသော မြတ်သောရှေ့မှာမို့ ပိုလို့ လိပ်ပြာမလုံချင်ပါ။

“ထားတော့ သူနဲ့လည်း မေမေ မတွေ့တာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် သား မြတ်သောကိုပဲ ခေါ်လာတာ၊ ကဲ မနန်း ပြင်ဆင်ပြီး

ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အေးလုံးပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ အန်တီ”

“အေး လိုအပ်တာလောက်ပဲ ယူခဲ့ ကျန်တာ အရေးမကြီးဘူး ဒါနဲ့ သမီးယောက်ျားကို အသေအချာ ပြောထားတယ်နော်၊ သမီးကို မွေးဖွားပြီးတဲ့အထိ မေတို့ ခေါ်ထားမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ သမီး ပြောပြထားပါတယ်”

“အင်း ဒါဆိုပြီးရော သူတစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ရတာ အဆင်မပြေဘူးဘာညာနဲ့ လာနောက်နေမှာစိုးလို့ သူ ဆန္ဒရှိရင် မေမေတို့ အိမ်မှာ လာနေလို့ရတယ်”

မေမေ စိုးရိမ်သလို ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာဘူးဟု ခါတော် ရင်ထဲကပဲ ပြောဖြစ်ပါသည်။ မိုးရိပ်ရဲ့ သံယောဇဉ်လျှော့လျှော့တွေကိုသာ မေမေသိလျှင် ဘယ်လောက် ခံစားသွားမည်လဲ။

မေမေကို ခါတော် မပြောရက်ပါ။

ခါတော် ရွေးချယ်ခဲ့သော လမ်းကို ခါတော်ပဲ ရင်ဆိုင်ချင်ပါ သည်။ ခါတော်ကြောင့်တော့ မေမေတို့ စိတ်ဒုက္ခတွေ ထပ်မံကြုံစေချင်ပါ။

ခါတော်အတွက်ကတော့ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး သယ်စရာမလို ပါ။ ဝတ်စရာအဝတ်အစား အိတ်တစ်အိတ်ပဲ ယူစရာရှိ၏။

“ဟယ် မြတ်သော မသယ်နဲ့၊ အဲဒါ ငါ့အဝတ်အစားတွေ”

“ဘာဖြစ်လဲဟ ရပါတယ်၊ ရှောင်မရှိပါဘူး”

ခါတော် ဘယ်လိုထားထား မြတ်သော လက်မခံဘဲ ခါတော် အဝတ်အစားအိတ်ကိုဆွဲယူကာ ကားပေါ်သယ်သွားသည်။

မေမေ ခါတော်ကို လှမ်းကြည့်သည့် အကြည့်တွေထဲမှာ ဘယ်လို အဓိပ္ပါယ်တွေ ပါနေသည်ဆိုတာ ခါတော် နားလည်ပါသည်။

မြတ်သောရဲ့ ယုယကြင်နာမှုမျိုးသာ မိုးရိပ်ဆီမှာ တစ်စိတ်တစ် ခေသလောက် ရှိခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။

ခါတော် မနှိုင်းအပ်ဘဲခွဲတောင် နှိုင်းယှဉ်နေမိသည့်အဖြစ်။ ရင်ထဲမှာတော့ နောင်တနှင့် မျက်ရည်တွေက ဝဲချင်နေပြီ။ မေမေရှေ့မှာမို့ မကျအောင် ထိန်းသိမ်းထားရသည်။

မေမေတို့အရိပ်အောက်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့ခြင်းက ခါတော်အတွက် အရာရာ ပြည့်စုံနေ့တွေသွားသလိုပါပဲ။

ဒီအရိပ် ဒီရင်ခွင်ထဲမှာ ခါတော်ဘဝ အပူအပင်မဲ့ ပျော်ရွှင် ခဲ့ရသော နေ့ရက်တွေက လွမ်းမောစရာပါပဲ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အတိတ်ကို ပြန်သွားကာ ခါတော် တစ်က ပြန်စလိုက်ချင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဆန္ဒတို့က ဖြစ်မလာနိုင်တော့ပါ။

“ခါတော်”

ကိုယ့်အိမ်မှာ တစ်ချိန်က ကိုယ့်အရိပ်လေးတွေကို ခါတော် သတိရတမ်းတနေတုန်းမှာ မြတ်သော အနားရောက်လာ၏။

“ဘာလဲ ဟင် မြတ်သော”

“နင် ဘယ်လို ခံစားနေရသလဲဆိုတာ ငါ သိတယ် ခါတော်”

ခါတော် ပင့်သက်လေးပဲ ချစ်ခိုက်မိပါသည်။ မြတ်သော သိနေသည်ဆိုတာ ခါတော် ယုံပါသည်။ မြတ်သောစိတ်က ခါတော်ရင်ထဲအထိ ဝင်ကြည့်နိုင်စွမ်းသည်ပဲ။

“ခါတော် နင် အားလုံးကို ခဏလောက် မေ့ထားပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားနေစမ်းပါဟယ်။ နင့်ဝမ်းထဲမှာ နင့်ရင်သွေးလေး ရှိနေတယ်”

“အေးပါ မြတ်သောရယ်၊ ငါ သိပါတယ်”

“လာဟာ ခြံထဲမှာ နင်နဲ့ငါ ခဏလမ်းလျှောက်ကြရအောင်”

ခါတော် စိတ်တွေ မွန်းကြပ်နေတာမို့ ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ ခြံထဲဆင်းခဲ့ကြသည်။ ခါတော် စိတ်တွေ လန်းဆန်းသွားစေတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်၏။

“ခါတော် နင့်ဗိုက်ကို အပ်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟာ နင် ဘာလို့ ပေါ့ပေါ့လုပ်နေတာလဲ”

“ပေါ့ပေါ့လေးရှိသေးလို့လေဟာ၊ ဗိုက်ထွက်လာပြီး လေးလောတော့ လေးလေးနက်နက် လုပ်မှာပေါ့”

မြတ်သောကို ရယ်ဟာလေး ခါတော် ပြန်နောက်ပြောင်တော့

မြတ်သော မကျေမနပ် မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ရင်း

“ငါ အတည်ပြောနေတာ ခါတော်၊ မေမေကတောင် မေးနေလို့”

“အေးပါဟာ နင့်ကိုပဲ အားကိုးရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ အန်တီကော အန်ကယ်ကော နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်ဟာ၊ မေမေတောင် ညနေကျ နင့်သီလာလည်မယ်လို့ ပြောနေတယ်”

“ဟာ မဟုတ်တာဟာ ငါ လာခဲ့ပါမယ်”

“ဟဲ့ နင်က မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ကို မလာနဲ့ မေမေလာမှာပေါ့”

“ခက်ပါလား မြတ်သောရယ်၊ နင်ပြောတာနဲ့ ငါက လူမမာကြီး တွနေတာပဲ၊ ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နင်နဲ့တောင် စိန်ပြေးတမ်းကစားလို့ ရသေးတယ်”

ခါတော် စကားကြောင့် မြတ်သော မျက်လုံးကြီး ပြူးသွားသည်။ ခါတော် အသံလေးထွက်အောင် ရယ်မိရင်း

“နောက်တာပါဟာ ငါကနင်နဲ့ အတူကစားခဲ့တာကို သတိရသွားလို့”

“အင်း နင်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိနေတာကို ငါ ဝမ်းသာတယ် ခါတော်၊ အဲဒီလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေစမ်းပါဟာ”

မြတ်သောက ခါတော် ရယ်နေတာကို ပြုံးကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ခါတော် ခေါင်းလေးမော့ပြီးလိုက်မိပါသည်။

ခါတော်တစ်ခုမှာ သောကတွေနှင့် ပူလောင်နေခဲ့ရတာ ကြာပြီ
ဒီတစ်ခါတော့ ခါတော် သောကတွေကို မေ့ထားချင်ပါသည်။

မြတ်သော ပြောသလိုပါပဲ ခါတော် နံဘေးမှာ ဖေနှင့်မေ ရှိ
သည်။ ခါတော်ကို အရိပ်လို ဂရုစိုက်သူတွေ ရှိနေသည်။ ခါတော် ဝမ်းထဲ
က ရင်သွေးလေးအတွက်

ခါတော် စိတ်ခွန်အားတွေ ပြည့်ဝအောင် မွေးမြူရပါဦးမည်။

အခန်း (၂၇)

ခါတော်အတွက် အန်တီပန်း မှာလိုက်သော ကိုယ်ဝန်ဆောင်
အားတိုးဆေးအပြင် ခါတော် ကြိုက်တတ်သော အစားအစာတွေကိုပါ
သူ ဝယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ခါတော် ချောကလက်ကြိုက်တာ သတိရတော့ ဝင်ဝယ်ဖို့ ကား
ကို ရပ်လိုက်သည်။ အခုချိန်မှာ ခါတော် စားချင်တာတွေစားလို့ရသည်ဟု
မေမေ ပြောဖူးသည်။

သားသမီး မရခင်စားပြီး ခါတော် နောက်ပိုင်းမှာ အစားရှောင်
ရမှာဆိုတော့ သူ ကျွေးချင်သည်။

ဒက်ချ်ဂျာနယ်တင်ထားသော လယ်သာပိုက်ဆံအိတ်ကို လှမ်း
ယူပြီး ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။

ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်မည့်ခြေလှမ်းတွေက လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲ ချိုး

ကျွန်ုပ်တို့သွားသော မိုးရိပ်၏ Town Ace အဖြူရောင် ကားလေးကြောင့် တို့ခနဲ ရပ်သွားမိသည်။

ကားထဲမှာ မိုးရိပ်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်သည်။ ဒီလမ်းထဲကို မိုးရိပ် ဘာကြောင့် လာရသလဲဟူသော သိချင်စိတ်က မြတ်သော အာရုံထဲ တိုးဝင်လာ၏။

ခြေလှမ်းတွေက မိုးရိပ်ကားလေး မောင်းဝင်သွားရာ လမ်းသွယ် ထဲ ရွေ့လှမ်းသွားနေမိ၏။

လမ်းသွယ်လေးထဲရောက်တော့ မိုးရိပ်ကားလေး တစ်ထပ်တိုက် ပုလေးရှေ့မှာ ရပ်ထားသည်။

မိုးရိပ်ကားထဲမှာ မရှိတော့တာမို့ အိမ်ထဲဝင်သွားပြီဟု တွေး လိုက်သည်။ မိုးရိပ် အကြောင်းကို သူ ဘယ်လိုမေးမြန်းရမည်လဲ စဉ်းစား နေရင်း တိုက်လေးရှေ့က ဂိမ်းဆိုင်လေးကို လှမ်းကြည့်မိ၏။

ဂိမ်းဆိုင်လေးထဲမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့် အန်ကယ်ကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။

သူ့ခြေလှမ်းတွေ ထိုအန်ကယ်ကြီးဆီ ရောက်အောင် လှမ်းသွား လိုက်ရင်း

“အန်ကယ် ဒီကားပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ အန်ကယ် သိ သလား”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် အန်ကယ်ကြီး ယပ်တောင်ကြီးတဖျပ်ဖျပ်

ဆက်နေရာက အံ့သြသလို မော့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ

“ဘာလဲ မောင်ရင်က ဒီကားကို ဝယ်မလို့လားကွ”

“ဟို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလို့ပါ”

သူ ချော်လဲရောထိုင် ပြောရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးဟန်နှင့် ပြုံးပြ ဆိုက်မှ လူကြီး ခေါင်းညိတ်ပြုံးရင်း

“အဲဒါ အဲဒီတိုက်ထဲက မသန္တာ ယောက်ျားရဲ့ ကားကွ”

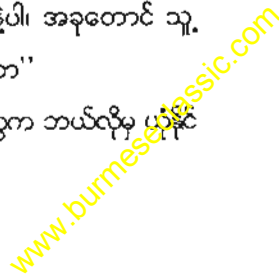
“ဗျာ မသန္တာ ယောက်ျား ဟုတ်လား ဟို ကိုမိုးရိပ်ကို ပြော ဘာလား”

“အေး ဟုတ်တယ် မင်းသိတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ သိတော့ သိတယ် အန်ကယ်ရဲ့ ဒါပေမဲ့ မျက်မှန်း ဆန်းမိရုံပါ။ ခင်တော့ မခင်မင်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ သူတို့ဒီမှာနေကြတာ ကြာပြီ ဘာအန်ကယ်”

“နှစ်နှစ်လောက်တော့ ရှိပြီကွ၊ ပြောင်းလာကာစက ကားမရှိပါ ဘူး။ သူကလည်း ဒီလို မလာတစ်ရက် လာတစ်ရက်ပါ။ အခုတော့ ဘယ်က ဘယ်လို ဝင်တည့်သွားလဲ မသိပါဘူးကွာ၊ ကားတွေဘာတွေ ခိုသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က ဒီမှာတော့သိပ်မနေဘူးကွ၊ သူ့မိဘ အိမ်နေလိုက် နယ်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ထွက်လိုက်နဲ့ပါ။ အခုတောင် သူ့ ဘလေး ခဏ ခဏ ချူချာနေလို့ အိမ်မှာမြဲနေတာ”

မြတ်သော ကြားသိနေသော သတင်းတွေက ဘယ်လိုမှ ပယ်နိုင်

စရာ မရှိသော သတင်းတွေဖြစ်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ ခါတော် မျက်နှာထောင့်ကို ပြေးမြင်ကာ သနားမိသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာ မိုးရိပ်ကိုလည်း သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ခေါ်သံတွေ ထွက်နေမိသည်။

“မင်း ကားဝယ်မယ်ဆိုရင် သွားမေးပေါ့။ ဒီကောင်က ကားပွဲစားဆိုလား ဘာလားပဲ။ ငါလည်း အတိအကျ မသိဘူး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်”

မြတ်သော နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ လမ်းမပေါ် ရောက်တော့ တိုက်အိမ်လေးထဲက ကလေးငိုသံနှင့်အတူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသေးသည်။

မြတ်သော အံ့ကိုတင်းခနဲ ကြိုတ်ကာ ရပ်ထားခဲ့သော ကားရံရာ လမ်းမကြီးဆီသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။

ဒီသတင်းတွေသာ မှန်ကန်သေချာနေခဲ့လျှင်တော့ မိုးရိပ်ဆိုသည့်ကောင်က ခါတော်နှင့်ယူချိန်ကတည်းက လူပျိုတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ။

ဒီမိန်းမကို မိုးရိပ် ပတ်သက်လက်ထပ်ခဲ့တာဆိုလျှင် ခါတော်က အငယ်အနှောင်းပေါ့။

ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါစေနဲ့။

မြတ်သော ရင်ထဲက အလန်တကြား ဆုတောင်းမိသေးသည်။

ကြားခဲ့သော သတင်းကြီးက လွဲချော်မှုသာ ဖြစ်ပါစေ။

ရင်ထဲက အမှန်တရားကြီးကို ခါတော်အတွက် ကြိတ်ပြီး လက်ခံနိုင်အောင် ငြင်းနေမိတာ ခါတော် ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ခါတော်ကို စာနာသနားစိတ်တွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ ခါတော်အတွက် ပူပန်သောကတွေနှင့် လေးပင်နေခဲ့တာတော့ သေချာ၏။

ငါ ဆုတောင်းပါတယ် ခါတော်။

ဒီလို ကံကြမ္မာဆိုးကြီး နင့်ဆီကို ဝင်မလာပါစေနဲ့။ ငါက နင့်ကို အမြဲပျော်ရွှင်စေချင်တာပါ။ နင့်နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတွေ မထင်ကျန်စေချင်ဘူး ခါတော်ရယ်။

အခန်း (၂၈)

“သမီး ခါတော် မောင်မိုးရိပ်နဲ့များ သမီး စကားများထား သလားဟင်”

ခါတော် မေမေတို့အိမ် ပြန်နေကတည်းက မိုးရိပ် ခါတော်ကို လုံးဝ လာမတွေ့ပါ။ ဒီနေ့ဆိုလျှင်ပဲ ဆယ်ရက်ပြည့်မြောက်ခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့် လည်း မေမေ မေးလာခြင်းဖြစ်၏။

“ဟင့်အင်း သမီးတို့ချင်း ရန်မဖြစ်ပါဘူး မေရဲ့၊ သူ နယ်တွေ့ ကို ကားအော်ဒါပါသွားသလား မသိဘူး”

“အရင်ကရော ဒီလိုပဲ ဟိုင်းဝေး ခရီး အော်ဒါပါရင် လေးငါး ဆယ်ရက် အိမ်မပြန်ဘဲ နေသလား”

မေမေ မေးတော့ ခါတော် ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်ကာ ခေါင်း လေးကို ယောင်ယမ်း ညှိတ်မိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ တစ်ခါတော့ ကြာဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သွားခဲ့ပါတယ်၊ အခုက သမီး မေမေတို့အိမ်ရောက်နေလို့ စိတ်ချလက်ချသွားတာ ထင် တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းလေးတော့ ဆက်ပြောသင့်တာပေါ့ကွယ်” မေမေ ပြောနေတာလည်း မှန်သည်။ ခါတော် ဘာမှမပြော တော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

တကယ်ဆို မေမေလိုပဲ ခါတော်လည်း သံသယတွေ ဝင်နေတာ ပဲ ဖြစ်သည်။ ခါတော်ကို အခုလို ဥပေက္ခာပြုနိုင်လောက်အောင် မိုးရိပ် မှာ ခါတော်ထက် အရေးကြီးသောကိစ္စတွေ ရှိနေလို့ ဖြစ်မည်။

ထိုကိစ္စက ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးလဲ။ ခါတော် စဉ်းစားမရပါ။

“သမီး အိမ်ကို ခဏပြန်ချင်တယ် မေမေ”

“သူ မရှိဘဲ ဘာလို့ပြန်မှာလဲ သမီးရယ်”

“ခဏပဲ ပြန်မှာပါ မေ၊ ခါတော် ဒီကိစ္စ ပြန်လာမှာပါ”

ခါတော်ရင်ထဲက ပြင်းပြသော ဆန္ဒကို မေမေ နားလည်စာနာ ဟန်နှင့် ပင့်သက်လေးရှိက်သည်။

“အင်း ဒါဆို ခဏပြန်ပြီး အိမ်အခြေအနေလေး ဘာလေး ကြည့်ပေါ့၊ မနန်းကို ခေါ်သွား၊ မြတ်သောကို မေ ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ ခိုင်းမယ်”

“ဟင့်အင်း မြတ်သောကို မခိုင်းပါနဲ့တော့ မေမေ၊ ဒါ့မြတမ်း

သူ့ကိုပဲ ခိုင်းနေရတာ ကြာတော့ အရမ်းအားနာဖို့ကောင်းတယ် မေရယ်

“သမီးကားမောင်းလို့ ဖြစ်မလား”

“ဪ ဖြစ် မေကလည်း သမီး ခိုက်က ဖောင်းကားအောင် ပူနေတာမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ စတီယာရင်နဲ့ခိုက်နဲ့ လွတ်ပါတယ်၊ ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းပါ့မယ် စိတ်ချပါ”

“အေး အေး ကားကိုတော့ သတိထားမောင်း သမီးရယ် မေမေ စိတ်ပူတယ်၊ ညကတောင် သမီး ဖေဖေက ပြောနေသေးတယ် သမီးကို အလိုလိုက်ပြီး ကားပေးမမောင်းနဲ့တဲ့၊ ကိုယ်ဝန်ကိုထိခိုက်မှာနဲ့ လို့တဲ့”

ခါ အပေါ်မှာ ဖေကော မေပါ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ ပိုနေချိန်မှာ ကို ကတော့ နေရက်နိုင်လွန်းတာ တွေးမိတော့ ခါတော် ဝမ်းနည်းမိသည်

“စိတ်ချပါ မေရယ်၊ သမီး အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် သတိထား မောင်းပါ့မယ် နော်”

မေမေ ပြောပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။ မနန်းကိုလည်း ခါတော် အတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် မေမေ မှာဦးမှာ ခါတော် သိနေပါသည်။

အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ကြိုတင်မရည်ရွယ်ဘဲ ပြုလိုက်မိသော ခါတော်အတွက်တော့ နောင်တတွေ တစ်လှေကြီး ရနေမိတာ အမှန်း

အိမ်မှာကိုကို ခါတော် မတွေ့ပါ။ သော့ပိတ်ထားသော အိမ်က ခါတော် ထွက်သွားခဲ့ချိန်ကအတိုင်း ဘာမှ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိဘဲ ရှိနေတာ သေချာသည်။

ဒါဆိုလျှင် ကို ခါတော်တို့ မရှိကတည်းက အိမ်ကို ပြန်မလာတာ သေချာသည်မို့ ခါတော် တွေတွေငေးငေးလေး ဖြစ်သွား၏။

ကို အိမ်မှာမရှိတူးဆိုလျှင် မိဘအိမ်များ သွားနေသည်လားဟု အတွေးဝင်လာသဖြင့် မိုးသဲတို့အိမ်ကို သွားဖို့ ခါတော် ဆုံးဖြတ်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

တိုက်ခန်းတံခါးကို ခေါက်တော့ မိုးသဲကိုယ်တိုင် တံခါး လာဖွင့်ပေးသည်။

“ဟယ် ခါတော် မေမေရေ ခါတော် လာတယ်”

ခါတော်ကို တွေ့တော့ မိုးသဲ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြေးဖက်ရင်း အိမ်ထဲက မိခင်ကြားအောင် လှမ်းအော်သည်။

မိုးသဲတို့ ဖခင်က ဝရန်တာမှာ သတင်းစာ ထိုင်ဖတ်နေရင်း ခါတော်ရောက်လာသည်ဆိုတာကြောင့် ထွက်လာကာ အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ဒေါ်ခင်မြတ်မေက မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်လာရင်း

“သမီးရယ် နေစိမ့်လိုက်တာ၊ မိဘအိမ်ကို သတိတရနဲ့လာတောင် မလာတော့ဘူး”

ယောက္ခမဖြစ်သူ၏ အပြစ်တင်စကားနာထိုးသည့် စကားကို

www.burmeseclassic.com

ခါတော် အပြုံးလေးနှင့်ပဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

“သမီး နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ အဲ ဟိုရက်တွေကတော့ နေမကောင်းဘူး။ အဲဒါကြောင့် ခါတော် မေမေတို့အိမ်မှာ ပြန်နေရတယ်”

“ဟိုကောင် မိုးရိပ်ရော သမီး မိဘတွေနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား ရိုရိုသေသေ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးမှ ပြောဆိုဆက်ဆံရဲ့လား။ ဒီကောင် အရိပ်သုံးပါး ကြည့်မနေတတ်တော့ ယောက္ခမအိမ်မှာ နေထိုင်တာ အဆင်မပြေမှာစိုးလို့ ဖေဖေ မေးတာ”

ယောက္ခမထီးစကားကြောင့် ခါတော် ရင်ထဲ ကျင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခါတော် ဒီအိမ်ကို လာသည့်အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က ကို ဒီထံ ရောက်လာမလား သိချင်တာကြောင့် ဖြစ်သည်။

အခုတော့ မိုးရိပ် မိဘအိမ်ကိုလည်း ရောက်မလာတာတော့ သေချာနေပြီ။ မိုးရိပ် အိမ်ကိုလည်း မပြန်၊ မိဘအိမ်လည်း မရှိ ခါတော် ဆီလည်း ရောက်မလာခြင်းကတော့ မရိုးသားတာ သေချာပါသည်။

မိုးရိပ် အပြုအမူတွေက မရိုးသားတာတော့ ခါတော် သိလိုက်ပါပြီ။

“ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်နော် သမီး”

“သမီး မစားတော့ဘူး ဖေဖေ၊ သမီးကိုယ်တိုင် ကားမောင်း ပြန်ရမှာမို့ အရမ်းမိုးချုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ အခုတောင် မရောက်တာ

ကြာလို့ ဝင်လာတာပါ။ မနန်းရေ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ဖို့ ဝယ်လာတာတွေ ဆေးလိုက်ပါဦး”

တံခါးဝအနားမှာ လက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ်တွေ ကိုင်ဆွဲပြီး ရပ်နေသော မနန်းကို ခါတော် လှမ်းပြောတော့ မနန်း ပစ္စည်းထုပ်တွေကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်ပေးသည်။

“သမီးရယ် ဘာလို့ အများကြီး ဝယ်လာရတာလဲကွယ်၊ မိဘ ဇိတ်နဲ့ သတိတရ ဝင်လာတာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီကွယ်”

“အင်း ငှဲသမီးလေးကမှ လာသေးတယ်၊ ဟိုကောင်က ဘာတွေ ချား အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလို့ မိဘဆီကို မလာရတာလဲ၊ သူ့မှာ ကားလေး တစ်စီး ယောက္ခမက ပေးလိုက်တာနဲ့ မြင်းကို ချိုတပ်ပေးသလိုဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်၊ ဒီကောင်ကို သိပ်အလျှော့မပေးနဲ့နော် သမီး၊ တကယ် ငပေပေတော့ကောင်”

မိုးရိပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူက သတိပေးနေသည်။ ခါတော် ခေါင်းလေးပဲ ညှိတ်ပြုလိုက်မိသည်။

“သမီးရော ဝိုက်အပ်ပြီးပြီလား”

“အပ်ပြီးပါပြီ မေမေ”

“ဟဲ့ ခါတော် ငါစာမေးပွဲပြီးရင် နှင့်ကိုယ်ဝန်ကို ငါကိုယ်တိုင် လာစောင့်ရှောက်ပေးမယ် သိလား”

“နင် တကယ်လာမှာလား မိုးသဲ၊ နောက်မှ ပုံမပြောနဲ့နော်၊

www.burmeseclassic.com

ပုံပြောရင် တစ်သက်လုံး အပျိုကြီးဖြစ်ပါစေ”

ခါတော် မိုးသဲကို ရယ်ရယ်မောမောလေးနှင့် နောက်ပြောလိုက်တော့ မိုးသဲ ပြုံးစစလေးနှင့်

“အမလေး ငါက အပျိုကြီးပဲ ဖြစ်ချင်တာပါနော်”

“ကဲပါ အပျိုကြီးက နောက်မှလုပ်၊ အခုလောလောဆယ်တော့ မေမေ့ရွေးမလေးအတွက် မေမေ ဝယ်ထားတဲ့ မိခင်လောင်းအင်္ကျီတွေ သွားယူစမ်းသမ်း သဲသဲ”

“ဘယ်မှာလဲ မေမေ”

“ဪ မေမေ့အခန်းထဲက ဗီရိုထဲမှာပေါ့ဟဲ့”

မိုးသဲ လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်ကာ အခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ စက္ကူလက်ဆွဲအိတ်လေးနှင့် ပြန်ထွက်လာသည်။

“ရှေ့ ငါ့သူငယ်ချင်းလေးက ဒီဂါဝန်လေး ဝတ်လိုက်လို့ကတော့ ကော့လန် ကော့လန်နဲ့ အရမ်းကြည့်လို့ကောင်းမှာ ခစ် ခစ်”

မိုးသဲ သဘောတွေကျရင်း ခါတော်ကို အမူအရာနှင့်ပါ နောက်ပြောင်နေသေးသည်။

“ငိုက်ပုံးအင်္ကျီဝတ်ရတာနဲ့ မေမေ ဝယ်ပေးတဲ့ ဒီဂါဝန်လေးကို ခါတော် အရင်ဆုံးဝတ်မှာပါ”

“အေး အေး မေမေ့ရွေးမလေးက ကိုယ်ဝန်ဆောင်နဲ့လည်း အလှပျက်မသွားပါဘူးကွယ်”

တစ်မိမိမိကြည့်ရင်း ချီးမွမ်းနေသော ဒေါ်ခင်မြတ်မေ စကားကြောင့် ခါတော် ရှက်ပြုံးလေးပြုံးလိုက်မိသည်။

မိုးသဲ ဖျော်တိုက်သော ကော်သီးသောက်ကာ စကားတွေပြောရင်း ခါတော် ပြန်ခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ နွမ်းလျနေခဲ့တာ အမှန်။ မိုးရိပ်နှင့် ပတ်သက်သော အတွေးတွေက ခါတော် ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်နေသည်။

မေမေတို့ကိုလည်း မပြောရက်။ ယောက္ခမတွေကိုလည်း အသိပေးချင်ဘဲ ခါတော် တစ်ယောက်တည်း ကြိုတင်မိတ်နေရသည့်အဖြစ်...။

အခန်း (၂၉)

ခါတော် မျက်နှာလေး အရင်ကလို မလန်းဆန်းတော့တာ မြတ်သော ရိပ်မိနေတာ ကြာပြီ။

ညနေခင်း လမ်းလျှောက်ထွက်ခွာခါတိုင်း ခါတော် လိုက်တတ်ပေမယ့် ခါတော့်ပုံစံက စိတ်နှင့်လူ မကပ်သလို ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိပါ။

ခါတော် မကြည့်မလင်ဖြစ်နေတော့ မြတ်သော ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်က တအံ့နွေးနွေးကြီး ဖြစ်နေသည်။

လေပြည်တို့က သင်းပျံ့သော ပန်းရနံ့တွေကိုသယ်ဆောင်လာပေမယ့် ခါတော် အသွင်က လန်းဆန်းခြင်းမရှိ။

“ခါတော် ငါတို့ ဟောဟို ရေတမာပင်အောက်က ခုံတန်းထောမှာ ခဏထိုင်ကြမလား။ အဲဒီနေရာလေးက ကန်ရေပြင်ကို မြတ်တိုက်လား”

“ဘဲ လေကောင်းလေသန့်ကို ခံစားလို့ရတယ်ဟ”

“အင်း ကောင်းသားပဲ မြတ်သော ထိုင်ကြမယ်လေ”

နှစ်ယောက်သား ခုံတန်းလေးဆီ လျှောက်ခဲ့ကြရင်း ဝင်ထိုင် ခြစ်ကြသည်။ ကန်ရေပြင်ပေါ် ရှပ်ပြေးနေသော ငှက်ကလေးတွေကို ခပ်ဦးသား အမိပျယ်မဲ့ ငေးကြည့်မိကြသည်။

“ခါတော် နင် စိတ်ညစ်နေသလား”

“ဘာအတွက်လဲ”

“မသိဘူးလေ နင့်ပုံစံက စိတ်ညစ်နေတဲ့ပုံ ပေါက်နေတယ်။ နင့်ရင်ထဲမှာ အရမ်းတင်းကြပ်နေရင် ပေါ့ပါးသွားအောင် ငါ့ကို ရင်ဖွင့် ညှည့်မလား”

သူ မေးတော့ ခါတော် ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးရင်း လှည့်ကြည့်သည်။

“နင့်ကို ပြောပြရုံနဲ့ ပေါ့ပါးသွားမှာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ လူတစ်ယောက်က ခံစားမှုတစ်ခုခုကြောင့် နိုင်ထဲမှာ လေးလံတင်းကြပ်နေရင် အဲဒါကို အပြင်ထုတ်ပစ်မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားမှာပေါ့။ တချို့က ဒေါသနဲ့ ထွက်ပေါက်ရှာတယ်။ တချို့က အယ်လ်ကိုဟောနဲ့ ထွက်ပေါက်ရှာတယ်။ နင်တို့မိန်းကလေးတွေကတော့ နို့ယုံဘေးက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်ကို မျက်ရည်နဲ့ ရင်ဖွင့် ထွက်ပေါက်ရှာကြတာပေါ့”

“နင် ပြောသလိုဆိုရင် ငါကလည်း မျက်ရည်ကျပြီး နင့်ကို

ရင်ဖွင့်ရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါက နင့်ဆန္ဒပါ။ ငါက နင့်ရင်ထဲက သိပ်ပြီးဟန်တျာ မလာ တဲ့ ခံစားမှုတွေကို အပြင်စွန့်ထုတ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ အကြံပေးတာပါ။”

သူ ပြောတော့ ခါတော် ပင့်သက်လေး ရှိုက်သည်။ ညှေး ဆည်းသာအောက်မှာ ခါတော် ဝတ်ဆင်ထားတာ ခိုပြောရောင် ဝတ်ဆင်ထား က အေးအေးချမ်းချမ်းလေး ကြည်လင်လှပနေသည်။

ဒါပေမဲ့ ခါတော် မျက်ဝန်းရိပ်တွေက မှိုင်းညှိရိပ်တွေ ထင်နေဆဲ။

“ဟုတ်တယ်နော် နင်က ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း၊ နင့်ကို ဝမ်းနည်းစရာတွေ လိုက်လံ နင်က ငါ့ကို အပြစ်တင်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ လောကီ ပြောင်ရယ်မောမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့အခက်အခဲ ပြဿနာတစ်ခုကို ငါ ပြောပြသင့်တယ်။ ရင်ဖွင့်သင့်တယ် ထင်တယ်”

“အိုကေ နင် ပြောတာကို ငါ လေးလေးနက်နက် နားထောင် ပေးမယ်။ ပြီးရင် နင့်ရဲ့ ပြဿနာကို ငါ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းနဲ့ ဖြေရှင်းပေးမယ်”

သူ နှစ်သိမ့်စကားနှင့် ခါတော်ကို ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ခါတော် မျက်နှာလေး တည်ငြိမ်သွားခဲ့ကာ မျက်ဝန်းတွေက ကန်ရေပြင်ဆီ ဆေး ငေးလေး မျောသွားခဲ့၏။

သူ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ခါတော်ရဲ့ ရင်ဖွင့်စကားတွေ

ကို ကြားခဲ့ရသည်။ မိုးရိပ်ရဲ့ ခြေလှမ်းပျက်မှုတွေနှင့် တာဝန်မခံကျမှုတွေ အားလုံးကို ခါတော် ဖွင့်ပြောနေသည်။

ခါတော် စကားတွေကို နားထောင်ရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ မကောင်း ပါ။

ခါတော် ခံစားနေရသော ဝေဒနာတွေနှင့် သူ သိထားသော အခြေအနေတွေက ထပ်တူညီနေခဲ့ပြီလား။

ဒါပေမဲ့ သူ့နှုတ်က ခါတော်ကို ပြောပြဖို့ တွန့်ဆုတ်လေးပင်နေ ခဲ့တာတော့ အသေအချာ။

“နင် မိုးရိပ်ကို အရမ်းချစ်တာပဲလား ခါတော်”

သူ့ အမေးစကားကြောင့် ခါတော် တည်တည်လေး ပြုံးရင်း

“တကယ်တော့ ငါ သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ ထင်ရတာပဲ မြတ်သော။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်က အခုလို ခြေလှမ်းတွေ စပျက်လာတော့ ငါ သူ့အပေါ် စိတ်ပျက်စပြုလာတယ်ကား။ အချစ်ဆိုတာ ပူလောင်ခြင်းပဲလို့ ထင်လာတဲ့ အထိပဲ။ ငါ ချစ်တယ်လို့ ခံယူထားတဲ့ အချစ်က ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို စိတ် ချမ်းမြေ့မှု မပေးတာလဲ။ ငါ့ဘက်ကပဲ ပေးဆပ်ခြင်းတွေနဲ့ အဲဒီအချစ်ဆို တာကို တစ်ကိုယ်တော် သရုပ်ဖော်နေခဲ့တာပဲ။ ဒီအချိန်မှာ သူ့ဘက်က ငါ့အပေါ် သစ္စာမဲ့နေမှုတွေကို ငါ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သိလိုက်မယ်ဆို ရင် အဲဒီအချစ်ဆိုတာကြီးက အငွေ့ပျံပြီး ထွက်သွားမလားလို့ တွေးမိ တယ်”

ခါတော် စကားတွေကို နားထောင်ရင်း သူ ခေါင်းညိတ်မိ၏။
ခါတော်ရဲ့ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှုတွေက သူ ထင်ထားသည်ထက် ခိုင်မာနေ
သည်ပဲ။

“ခါတော် တကယ်လို့ မိုးရိပ်အနေနဲ့ အခြားတစ်နေရာမှာ
တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ကမ္ဘာတည်နေတယ်ဆိုရင်ရော နှင် ခံစားရ
မလား နှင် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ”

သူ မေးတော့ ခါတော် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းခနဲ မဲပြုံးပြီး
သွားရင်း

“အဲဒီလောက်အထိ သစ္စာမဲ့တဲ့ ယောက်ျားကို ငါ ခွင့်မလွှတ်ဘူး
မြတ်သော၊ ငါ တရားဝင်ကွာရှင်းခွင့်တောင်းမှာပေါ့”

“သူ နှင့်ဘက်ပါလာအောင် နှင် မကြိုးစားတော့ဘူးလား
ခါတော်”

“ဟင့်အင်း ဘုမသီဘမသီနဲ့ သာယာမှုတစ်ခုအပေါ် လိုက်ပြီး
အချစ်တစ်ခုအဖြစ်နဲ့ ငါ ပေးဆပ်ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ တကယ်တော့ ဒါက
မှားယွင်းမှုတစ်ခုပဲ၊ အဆိပ်တစ်ခုပဲ၊ အချစ်မှမဟုတ်ခဲ့တာ၊ ငါ့လောက်
မိုက်မဲတဲ့မိန်းမ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိဦးမလား မြတ်သော”

“ဒါဆို နှင် မိုးရိပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြတ်သားရင်ဆိုင်ရဲနေပြီပေါ့”

“အင်း ငါ ရင်ဆိုင်မယ် မြတ်သော၊ ဒီအဆိပ်ပင်ကြီးကို ငါ
ရင်ထဲက ဆွဲနုတ်ပစ်ချင်ပြီ”

အခန်း (၃၀)

“မြတ်သော နင် ဒီအကြောင်းတွေ ဘာလို့ ငါ့ကို အရင်က တည်းက မပြောတာလဲ”

အပြစ်တင်သလို မေးလာသော ခါတော်အမေကြောင့် မြတ်သော ပင့်သက်ရှိက်ရင်း

“ငါ နင့်ကို မပြောရက်ဘူး ခါတော်၊ နင် ခံစားရမှာစိုးလို့ ငါတောင် တော်တော် ဒေါသဖြစ်ခံစားခဲ့ရတာလေ၊ နင်ဆို ပိုဆိုးမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ငါက ပြတ်သားပြီးသား မြတ်သော၊ ငါ့ဘက်က အကောင်းဆုံး ပေးဆပ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်က အကြီးမားဆုံး အမှားကြီးကို မှားခဲ့တာတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“အေးဟာ ငါလည်း တော်တော် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားတယ် မိုးရိပ် အဲဒီလောက်အထိ ရက်စက်မယ် မထင်ထားဘူး၊ သူ့မှာ မပြုဘဲ

သားတွေ ရှိနေရက်နဲ့ နင့်ကို ဘာလို့ ကြံစည်ရတာလဲ”

ခါတော် အံ့ဩထိတ်ကာ တည်ငြိမ်စွာ ရှိနေတာကိုတော့ မြတ်သော အံ့ဩမိပါသည်။ သူ မျှော်လင့်ထားမိတာ ခါတော် ဒီသတင်းကို ကြားလျှင် ရိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးမည်ဟု။ အခုတော့ ခါတော် မျက်ရည် လေးတစ်စက်တောင် မကျဘဲ တည်ငြိမ်လွန်းလို့နေသည်။

နှစ်ပတ်တိုင်သည်အထိ မိုးရိပ်ဆီက ဘာသတင်းမှ မကြားရ ဘာမှ ကြားတော့ ခါတော်မိဘတွေ သံသယဝင်လာသည်။ ခါတော်က သည်း အတိအကျ ပြန်မပြောနိုင်တော့ မကောင်းပါ။

အမှန်တရားကို သူလည်းသေချာစွာ မပြောနိုင်သေးတော့ ခါတော်ကို အရိပ်အမြွက် အသိပေးဖြစ်သည်။

“မြတ်သော”

“ဘာလဲ ခါတော်”

“နင်သိနေတဲ့အတိုင်းဆို သူ အဲဒီမှာပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်၊ ဒီကိစ္စ ကို ငါ အတိအကျ သိချင်တယ်ဟာ”

“စိတ်ချပါ ခါတော် ငါ စုံစမ်းပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း ငါ ကိုယ်တိုင်ပါ လိုက်ခဲ့ချင်တယ်၊ နင် ရောက်ခဲ့ တဲ့အိမ်လေးကို ငါသွားချင်တယ်”

ခါတော် တောင်းဆိုနေတော့ သူ မငြင်းနိုင်ပါ။ ခါတော်ဆန္ဒ အတိုင်း သူ ခေါင်းညိတ်ရ၏။

“အင်း နင်နဲ့ငါ သွားကြမယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ နင်ကိုငါ ကြိုတင် တောင်းပန်ထားချင်တယ် ခါတော်၊ အခြေအနေမှန်ကို နင်သိရင် မပေါက်ကွဲနဲ့နော်”

ခါတော် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မှဲကာ ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို အလေးအနက် မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်ရင်း

“ငါ့ကို နင် ယုံပါ မြတ်သော၊ မိုးရိပ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားကြောင့် တစ်ဖက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ဒုက္ခရောက်နေရတာပဲလေ ငါ ခံစားနားလည်နိုင်ပါတယ်၊ ငါက အခြေအနေတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပါ”

ခါတော်ကို သူ ယုံပါသည်။ ခါတော်အတွက် စိုးရိမ်သော သူ့ စိတ်တွေလည်း ပြေပျောက်ရသည်။

ခါတော်အတွက်တော့ အခြေအနေတစ်ခုကို အပြတ်သားဆုံး ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ရှိနေချိန်မှာ သူ ခါတော်ဘေးမှာ အားပေးဖော်အဖြစ် ရှိနေချင်ပါသည်။

ခါတော်ရဲ့ပြဿနာက သူ့ပြဿနာဟု ခံယူထားပြီးပြီ။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲရှင့်”

တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးထဲမှ ထွက်လာသော အမျိုးသမီးက သူ နှင့်ခါတော်တို့ထက် နှစ်နှစ်လောက်ကြီးမှာ ခန့်မှန်းမိသည်။

မျက်နှာလေးက ချောမွေ့ပေမယ့် သောကရိပ်တွေကြောင့် ထင် သည် ဆံပင်တွေက ဖရိုဖရဲ၊ ဖြူလျော်လျော် မျက်နှာက ညှိုးနေသည်။

“မိုးရိပ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ၊ ကျွန်တော်က မိုးရိပ်သူငယ်ချင်းပါ”

မြတ်သော ခပ်တည်တည်ပဲ လိမ်ညာလိုက်သည်။ အိမ်မှာ မိုးရိပ်မရှိတာ သူ သိထားသည်။ ဝင်မလာခင်ကတည်းက ဂိမ်းဆိုင်လေး ထဲမှာ ဝင်စုံစမ်းပြီးသား ဖြစ်၏။

ထိုအမျိုးသမီး ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ သူ့ကိုကော အနောက်က ပါလာသော ခါတော်ကိုပါ တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်သည်။

“ဝင်ပါရှင့် မိုးရိပ်တော့ မရှိဘူး၊ ထိုင်ကြပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ လာ ခါတော်”

သူ ခါတော် လက်ကလေးကို ဆွဲကာ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းက ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်မိတော့ ဧည့်ခန်းနံရံပေါ်မှာမြင်လိုက်ရတာ မိုးရိပ်နှင့် ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး ယှဉ်တွဲရှိထားသော အမျိုးသမီးဓာတ်ပုံကို တွေ့သည်။

ခါတော်လည်း သူ့လိုပဲ ဓာတ်ပုံကို မြင်တွေ့သွားပုံရသည်။

မျက်နှာလေး တင်းသွားတာမို့ သူ ခါတော်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်သတိပေး လိုက်ရ၏။

“တစ်ခုခု သောက်ကြပါလား၊ ကော်ဖီတော့ ရှိတယ်ရှင့်”

“ဟာ နေ့စနေ အခုပဲ ကျွန်တော်တို့ သောက်လာလို့ပါ၊ ဟို

www.burmeseclassic.com

မိုးရိပ် ဘယ်သွားသလဲဟင်”

“အပြင်သွားတယ်ရှင်၊ ညနေလောက်မှ ပြန်လာမယ်ထင်တယ် ဘာမှာခွဲချင်လို့လဲ မှာခွဲပါ”

“ဪ ဘာမှထွေထွေထူးထူးတော့ မရှိပါဘူး။ မိုးရိပ် မိဘတွေက သူ့ မလာတာကြာလို့တဲ့၊ လမ်းကြိုရင် ဝင်ခွဲစမ်းပါမှာလိုက်နာ ကျွန်တော် ဝင်ခွဲတာပါ။ ဒီကောင် အခုတလော ဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်နေသလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မဆိုဖြစ်တာလည်း ကြာပြီလေ”

“ရှုပ်ဆို သမီးလေးက နေမကောင်းဖြစ်နေတာ ကြာပြီ၊ အကြောင့် သူ့မိဘအိမ်ရောက်ဘဲ သမီးလေး အနားနားမှာ နေနေတာမိ ရှင်”

ခါတော် မျက်နှာကို သူ လှမ်းကြည့်တော့ ခံစားချက်ကို မျှိုသိထားဟန်နှင့် ရှိနေသည်။ မိုးရိပ်မှာ ကလေးတစ်ယောက်တောင် ရှိနေသည်ဆိုတာ ခါတော် သဘောပေါက်သွားမှာပါ။

“ကလေး နေမကောင်းတာ မိုးရိပ် မိဘတွေ မသိဘူးလားဗျ” အမျိုးသမီး နာနာကျင်ကျင်လေး ပြုံးသည်။

“ဟင့်အင်း သူတို့မှာ မြေးရှိတယ်ဆိုတာတောင် သိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ မိုးရိပ်က လူတစ်မျိုးရှင်၊ ဘယ်အရာကိုမဆို သိပ်လျှို့ဝှက်လွန်းတယ်။ သူနဲ့ကျွန်မ အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်ကျော်အတွင်းမှာ ကျွန်မတို့ သူ့မိဘတွေဆီ တစ်ခါမှ ခေါ်မသွားဖူးသလို ကျွန်မအနားမှာလည်း အခါ

ပြည့် မနေပါဘူး။ ဒီလိုပဲ သူ စိတ်ပါမှ လာတတ်တာ၊ အခု ကားတစ်စီးနဲ့ အလုပ်တွေရှုပ်ပြီး သမီး နေမကောင်းဘူး။ ဒီအိမ်မှာပဲနေပေးပါလို့ တောင်းဆိုထားလို့ သူ နေပေးနေတာ”

မြတ်သော မေးသမျှ အမျိုးသမီးက ဖြေနေသည်။ သူမ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မြတ်သော မြင်နေသလို ခါတော်လည်း မြင်နေမှာ သေချာ၏။

“မိုးရိပ်က ခင်ဗျားအပေါ်မှာရော အိမ်ထောင်ဦးစီး တာဝန် ကျေရဲ့လား”

အမျိုးသမီး နှုတ်ခမ်းတွေ မဲ့ကျသွားခဲ့သည်။ တကယ်ဆို မေးစရာမလိုသော မေးခွန်းဟု မြတ်သော သိသည်။ ဒါပေမဲ့ မိုးရိပ်အကြောင်းတွေ အထင်အရှား သိချင်တာကြောင့် မေးမိတာ ဖြစ်သည်။

“အိမ်ထောင်ဦးစီး တာဝန်ဆိုတဲ့ စကားကို ရှင်တို့သူငယ်ချင်းကိုသာ သွားပြောရင် အဲဒါ ဘာလဲလို့တောင် ပြန်မေးမှာသေချာတယ်။ သူနဲ့ညားပြီးကတည်းက ကျွန်မ သူ့ရဲ့ထောက်ပံ့မှု ဘာတစ်ခုမှ မရခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မကသာ ချစ်လွန်းလို့ သည်းခံပေါင်းနေတာ၊ ကိုယ့်ဝမ်းစာ ကိုယ်ရှာစားနေရတာပါ။ ဒီအိမ်ထောင်မှ ကျွန်မမိဘတွေဆီက အမွေရထားလို့ နေရတာ၊ နို့မို့ဆို လမ်းဘေးရောက်မှာ သေချာတယ်။ အခုလည်း သူ ကုမ္ပဏီက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခြေရှုပ်နေတယ်လို့ ကျွန်မ ကြားတယ်။ သမီးလေးမျက်နှာကြောင့် ကျွန်မ အားလုံးကို သည်းခံပေးနေတာ

ပါ”

မိုးရိပ်သတင်းတွေကတော့ ခါးသီးရွံရှာစရာကောင်းလို့နေသည် နောက်ထပ် ဘာမှမေးစရာမလိုအောင် ပြည့်စုံနေပြီမို့ သူ ခါတော်ကို လှမ်းငဲ့ကြည့်မိသည်။

ခါတော်ကလည်း ပြန်ချင်သည့် သဘောနှင့် ခေါင်းလေးညှိတ် ပြသည်။

“ဪ... ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဦးမယ်ဗျာ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြတော့ ခါတော် နှုတ်ဆိတ်နေသလို သူလည်း ဘာစကားမှ မဆိုမိပါ။

ကားလေးကို ခြံရှေ့က မောင်းထွက်ခဲ့တော့မှ သူ ခါတော်ကို မေးရ၏။

“ခါတော် နင် ဘာဆက်လုပ်မလဲဟင်”

“ရှင်းနေတာပဲ မြတ်သောရယ်၊ ဒီကိစ္စကို မေမေတို့ကို အသိပေး ပြီး ငါ အပြတ်သားဆုံး ရှင်းရမှာပေါ့”

“နင် နာကျင်နေသလား ခါတော်၊ ငါ တကယ် စိတ်မကောင်း ဘူးဟာ”

“ဟင့်အင်း အခု ငါ ခံစားနေရတာ ငါ့အတွက်မဟုတ်ဘူး မေတို့အတွက်ပဲ၊ ငါ့အကြောင်းတွေသိရင် မေတို့ အတော်စိတ်မကောင်း

ဖြစ်ကြမှာ”

“ဒီကိစ္စကြီးက ရေရှည်သို့ဝက်ထားလို့မှ မရတာပဲဟာ”

“ဟုတ်တယ် မြတ်သော ဒါကြောင့် ငါ အမြန်ဆုံး ရင်ဆိုင်မှာပါ။ သစ္စာမဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ငါ ဆက်မပေါင်းနိုင်ဘူး၊ ငါ့ရင်သွေး လေးအတွက် ငါ ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်”

ခါတော်ရဲ့ ရဲရင့်ပြတ်သားမှုတွေအတွက် သူ လေးစားချီးကျူး မိပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန္တရာယ်ဆိုးကြီးကို ကြာရှည်လွယ်ပိုးထားရ တာထက်စာလျှင် ခါတော်ရဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မှုက အကောင်းဆုံးဟု သူ ယုံသည်။

ခါတော်ရဲ့ဘဝသစ်အတွက် သူ အားပေးကူညီပေးဖို့အသင့်။

အခန်း (၃၁)

“အမလေး ဘုရားရေ မိုးရိပ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက တကယ် လူယုတ်မာကောင်လေးပဲ”

ဒေါ်ပန်းမြတ်နဲ့ သမီးအတွက် ယူကြီးမေဖြစ်ကာ အထိတ်တလန့် ရေရွတ်၏။ သမီးလေးအဖြစ်က ကံဆိုးလိုက်တာ။

အတွေ့အကြုံ မရှိသော သမီးလေး နှလုံးသားနုနုလေးကို ဒီလို လူစားမျိုးလက်ထဲမှ ဝ, ကွက်အပ်လိုက်မိသည့်အဖြစ်။ အခုတော့ သမီးလေးမှာ ရင်သွေးတစ်ယောက်သာ အဖတ်တင်ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည် ဆိုသော ဘွဲ့ကြီးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

“ဒီကိစ္စတွေ ကျွန်တော် သိထားတာရက်ပိုင်းလောက် ရှိနေပြီ အန်တီပန်း။ ခါတော့်ကို ပြောဖို့ထွက်ခဲ့လို့ပါ။ အန်တီပန်းတို့လည်း စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ မပြောမဖြစ်တဲ့ အခြေအနေမို့ ပြောလိုက်ရတာ ပါ”

“သားရယ် အန်တီပန်းကို ပြောရောပေါ့။ အင်းလေ သားကတော့ သမီးလေး စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ပြောမထွက်တာ အန်တီပန်းနားလည်ပါတယ်”

“သမီး သူနဲ့ အမြန်ဆုံး ကွာရှင်းမယ် မေ”

“ဒါ ဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စပဲ သမီး။ ဒီလို အကျင့်သိက္ခာမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဘဝထဲမှာ သမီးကို မေ့ မထားနိုင်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စ သမီး ဖေသာ သိရင် ဘယ်လောက် ဒေါသထွက်ရှာမလဲ။ ဒီအချိန်မှာ သူ ခရီးထွက်နေတာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း”

ဒေါ်ပန်းမြတ်နဲ့ မချီတင်ကဲ ဆိုမိပါသည်။ သမီးတို့ အဖေကို တော့ သူမကိုယ်တိုင်ပဲ အသိပေး နားချရတော့မည်။

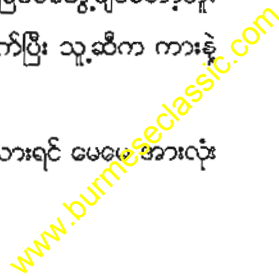
သမီးလေး တစ်ဘဝလုံး နစ်မွန်းရမည့်ကိစ္စက အခုလို စောစီးစွာ အဖြေသိသွားခဲ့တာကပဲ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။

“သမီး သူနဲ့ရင်ဆိုင်ရှင်းချင်သေးလား”

သမီးကို မေးတော့ တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းတွေနှင့် ခေါင်းကို ခါရမ်းပြရင်း

“ဟင့်အင်း ခါတော် သူ့မျက်နှာကို မမြင်မတွေ့ချင်တော့ဘူး မေ ကွာရှင်းဖို့ ကိစ္စကို မေပဲ စီစဉ်ပေးပါ။ နောက်ပြီး သူ့ဆီက ကားနဲ့ ဖုန်းကိုလည်း ပြန်သိမ်းမယ်”

“အင်း သမီးသာ သူ့ကိုတကယ်ပြတ်သားရင် မေမေ အားလုံး

စိစဉ်ပေးမယ် သမီး”

မြတ်သောက သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် စကားတွေကို တိတိဆိတ်ဆိတ် နားထောင်နေရင်း ခါတော်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“နင့်စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရသလား ခါတော်၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်အောင် ငါ ဘယ်လိုဖြည့်ဆည်းပေးရမလဲဟင်”

ခါတော် ခေါင်းလေးမောကာ ပြုံးသည်။

“ဟင့်အင်း ငါ မခံစားရဘူး မြတ်သော၊ ယုတ်မာကောက်ကုန်မှုတွေ ပြည့်နေတဲ့ အမိုက်မောင်ကြီးထဲက ငါ ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့တာလို့ ကျေနပ်ဖြေသိမ့်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ မေ့ သမီးလေး ကံကောင်းတယ်”

“နင့်ကိုငါ ကျေးဇူးတင်တယ် မြတ်သော၊ နင်သာ ငါ့ကို အသိပေးမပြောခဲ့ရင် ငါ ဒီလူယုတ်မာရဲ့ အလိမ်အလှည့်တွေထဲ ထပ်ယုံနေမိဦးမှာ”

“မလိုပါဘူး ခါတော်ရယ်၊ နင်နဲ့ငါက အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ၊ နင် ဒုက္ခရောက်မှာကို ငါ ကြည့်ရက်ပါ့မလား”

“ယုံပါတယ် မြတ်သော၊ ငါ့ဘဝမှာ နံဘေးကနေ လိုအပ်ချက်တွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးနေတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းက နင်ပါဟယ်”

သမီး ရင်ထဲက နောက်ထောင့်က အခုမှ တကယ် ကြည့်လင် သွားခဲ့ပြီဟု ဒေါ်ပန်းမြတ်မှု ယုံပါသည်။

တကယ်ဆို ဟိုးအရင်ကတည်းက သမီးလေးသာ မြတ်သောကို ရွေးချယ်ခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။

အခုတော့ ကိုယ့်သမီးလေးဘဝက နှမ်းခဲ့ပြီ။ ရင်သွေးတစ်ယောက်နှင့် တစ်ခုလပ်ဆိုသော ဂုဏ်ကြီးက ထင်ဟပ်နေခဲ့ပြီ။

ဒီအချိန်မှာ မြတ်သောနှင့်သမီးလေးကို စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်လည်း သူမ မမက်ရဲပါ။

သမီးလေးနဲ့ ရင်သွေးလေးအတွက်တော့ ရင်ထဲမှာ မောမိသည်။

ဖခင်ရင်းချာရှိပေမယ့် အဖမေတ္တာကို ငတ်ရရှာမည့် ရင်သွေးလေးအတွက်ပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ ဒါပေမဲ့ မြေးလေးရဲ့ ဖခင်ဆိုတာကလည်း ယောက်ျားမပီသသော သစ္စာမဲ့ လူယုတ်မာဖြစ်နေတော့

ရှိစေတော့။ မြေးလေးအနာဂတ်ကို လှပအောင် သူမနှင့်သမီး

လေးတို့ပဲ ကြိုးစားတည်ဆောက်ပေးတော့မည်။

အခန်း (၃၂)

“ကျွန်တော် ခါတော့်ကို လုံးဝ ကွာရှင်းမပေးနိုင်ဘူး”

မိုးရိပ် မျက်နှာက မာတင်းနေသည်။ ခါတော်မှီကို ကွာရှင်းပေးရမည်ဆိုတာကြောင့် သွေးရူးသွေးတန်း နိုင်နေ၏။

ဒေါ်ပန်းမြတ်မုံက သူမရှေ့မှာ ရှိနေသော မိုးရိပ်ကို ရွံရှာစက်ဆုပ်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်ရင်း

“အန်တီတို့ဘက်က အသာတကြည် တောင်းဆိုနေတာပါ မောင်မိုးရိပ်၊ အဟင်း မင်းက ရက်ရက်ရောရော ရလတာတဲ့ အခွင့်အရေးကို ကောင်းကောင်းမှ အသုံးမချခဲ့တာကိုးကွဲ့၊ အခုတော့ အန်တီသမီးက မင်းကို ဒီတစ်သက် မပြောနဲ့ နောင်ဆယ်သက်တောင် မကြည့်ချင်တော့ဘူးတဲ့”

“ဒါ မရှိုးသားတာပဲ အန်တီ၊ ခါတော် အန်တီတို့အိမ်ရောက်ပြီးမှ ဒီလိုဖြစ်သွားတာ အန်တီတို့ စနက်တွေလား”

“ဘာ မင်း ဒီလိုမပြောနဲ့၊ အခုကိစ္စက သမီးကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်တဲ့ကိစ္စ မင်းကို ကွာရှင်းဖို့ပဲ သမီးက တောင်းဆိုနေတယ်”

မိုးရိပ် မထီမဲ့မြင် အမူအရာနှင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ရယ်သည်။

“အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို နားမလည်ဘဲနဲ့ ကွာရှင်းခွင့်တောင်းတာ အရမ်းတစ်ဖက်သတ် ဆန်လွန်းတယ် အန်တီ၊ ဘာကြောင့် ခါတော်က ကျွန်တော့်ကို ကွာရှင်းချင်တာလဲ၊ ဒါကို ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

မိုးရိပ် မထီတရီ အပြုံးနှင့် ကြည့်ကာ မေးတော့ ဒေါ်ပန်းမြတ်မုံ မျက်နှာမဲ့ကျသွားရင်း

“ဒီမေးခွန်းကို မင်းမို့ မေးရက်တယ် မောင်မိုးရိပ်၊ အဲဒီလို မေးဖို့အတွက် မင်းကိုမင်းကော လိပ်ပြာလုံရဲ့လား”

“ဘာမလုံစရာရှိသလဲ အန်တီ၊ လုံလွန်းလို့ တစ်ဖက်ကမ်းတောင် ရောက်နေဦးမယ်”

“ဟုတ်ပြီ မင်းဘက်က မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး မေးနေမှတော့ ငါကလည်း ဖြေရတော့မှာပေါ့၊ မင်း သေသေချာချာ အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ နားထောင်နေပါတယ်”

မိုးရိပ် ခပ်ရွံ့ရွံ့ပဲ ပြောလိုက်သည်။ ခါတော်နှင့်သူ့ကြားမှာ ယောက္ခမတွေ နောက်လို ဒီအခြေအနေတွေ ဖြစ်ကုန်တာဟု ထင်နေမိဆဲ။

“မင်းမှာ မသန္တာဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့သမီးလေးတစ်ယောက်ကို လူမသိသူမသိ တိတ်တိတ်ပုန်း ယူထားပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ အန်တီသမီးကို ခိုးယူပေါင်းသင်းရတာလဲ”

“ဟင်”

မိုးရိပ်မျက်နှာ သွေးဆုတ်ဖြူလျော်သွားသည်။ ဒီကိစ္စကို ခါတော် ဘယ်လိုသိသွားရတာလဲ။ ဒါဟာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ပယောဂကြောင့် လာ။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေကို ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်ရင်း မိုးရိပ် ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်သေးသည်။

“ကျွန်တော်တောင် မသိတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်ကဘယ်လို ကြားလာတာလဲ အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲမယ်ဆိုရင်လည်း တခြားနည်းလမ်းသုံးစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်သိက္ခာကို ထိပါးစေတဲ့ ထွင်လုံးမျိုးတွေ နဲ့တော့ ပ၊မထုတ်ပါနဲ့”

“တိတ်စမ်း မိုးရိပ်”

ဒေါသဖြင့် ဟစ်အော်လိုက်သော ဒေါ်ပန်းမြတ်မဲ့ အသံက ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး တိန်းထွက်သွားသည်။ အကြည့်စူးစူးတွေက မိုးရိပ် မျက်နှာပေါ် ခါးသီးစွာ ကျရောက်နေ၏။

မိုးရိပ် ဒေါ်ပန်းမြတ်မဲ့အကြည့်တွေကို စိတ်မလုံစွာနှင့် ဖျတ်ခနဲ ဖျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“ငါတို့က အကျိုးအကြောင်းမခိုင်လုံဘဲနဲ့ လူတစ်ဖက်သားကို ရမ်းသမ်းပြီး စွပ်စွဲတတ်တဲ့ ပေါက်လွတ်ဘဲစားတွေ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့သမီး ခါတော်ကိုယ်တိုင် မင်းမိန်းမ မသန္တာတို့အိမ်ရောက်ပြီးသွားပြီ၊ ဒီထက် ဝိုက်ချိန်းသေအောင် ပြောရရင် မင်းသမီးလေး နေမကောင်းဖြစ်နေတာ ကြာပြီ၊ ဒါကြောင့် မင်း အိမ်ပြန်နေတာကအစ နောက်ပြီး မသန္တာနဲ့ငါ့သမီး အပြင် မင်း နောက်ထပ် တစ်ယောက်နဲ့ ရှုပ်နေတာတွေလည်း အကုန် သိထားတယ်၊ ကဲ ဒါဆို မင်း ဘာပြောမလဲ မိုးရိပ်”

မိုးရိပ် ထွက်ပေါက်ပိတ်နေသော ယုန်သူငယ်လို မျက်လုံးလေး ချာလည်နေသည်။ ငြင်းဆိုအကြောင်းပြဖို့ဆိုတာ ဘာမှမရှိ။

“ကျွန် ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေ အန်တီ”

မိုးရိပ် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ပန်းမြတ်မဲ့ ခေါင်းခါငြင်းရင်း

“မလိုတော့ဘူး မိုးရိပ်၊ အန်တီ ဒီကိုလာတာ မင်းနဲ့သမီး ကွာရှင်းဖို့ကိစ္စအတွက်ပဲ၊ မင်းဆီက ဖြေရှင်းချက်တွေကို နားထောင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအိမ်က ငါတို့အိမ်၊ နောက်ပြီး ကားသော့နဲ့ဖုန်းကိုလည်း မင်း အန်တီလက်ထဲ ပြန်အပ်၊ ပြီးရင် မင်းသွားချင်တဲ့နေရာ သွားလို့ ရပြီ”

မိုးရိပ် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆံပင်တွေထဲ ထိုးသွင်းရင်း ခေါင်းခိုင်းစိုက်ကျသွားသည်။

ဘာဆို ဘာမှ ဖြေရှင်းခွင့် မရှိအောင် ပေါ်ကုန်ပြီဖြစ်သည်ကို ယုံတက်ကာ ဝိုင်ဆိုင်မှုကလည်း ဘာမှရှိတာ မဟုတ်။ ဒီထောင့်ရုံးတွေ ဂတ်တွေမှာ စာရင်းမရှင်းရတာထက်စာရင် ဒီလို အသာတကြည် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရတာ ကံကောင်းပါသည်။

မိဘတွေလည်း မသိလိုက်။ ကိုယ့်အသိုင်းအဝန်းကလည်း မသိလိုက်ဘဲ ပြီးဆုံးသွားမှာ။

ရင်ထဲမှာတော့ ခါတော်မှိုကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဆိုသော အသိတော့ ချောက်ချားထိတ်လန့်စရာကြီး ဖြစ်နေ၏။

လှသော ချောသော ပြည့်စုံသော ခါတော်မှိုကို သူ ချစ်ခဲ့တော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း မရမအောင် ယူခဲ့၏။

အခုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ပွေ့ချင်ရှုပ်ချင်သော ဗီစိတ်ကြောင့် အားလုံး ကို ဆုံးရှုံးစွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည်။

ဘယ်လောက် မိုက်မဲလွန်းတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်လည်း...။

အခန်း (၃၃)

ဘဝနဲ့ရင်းပြီး မှားခဲ့သော အမှားဒဏ်တွေကိုလည်း ခါတော်ခံနိုင်စွမ်းရှိခဲ့ပြီ။

တဖြည်းဖြည်း လရင့်လာသော ကိုယ်ဝန်ကလည်း ထင်ထင်ရှားရှားလေး ပေါ်လာတာမို့ အားလုံးရဲ့ဂရုစိုက်ကြင်နာမှုတွေကို ခါတော်ပိုင်ဆိုင်နေခဲ့ရ၏။

မေကော ဖေပါ ခါတော်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိသည်။

မြတ်သောဆိုလျှင် ကျောင်းသွားချိန်ကလွဲလို့ ကျန်အချိန်တွေမှာ ခါတော်အနားမှာ တစ်ချိန်လုံး ရှိသည်။

ညနေတိုင်း ခါတော် ကျန်းမာရေးအတွက် မွေးဖွားလို့လွယ်သူအောင်ဆိုကာ သူ့ကိုယ်တိုင် အင်းယားကန်ဘောင်ပေါ် လမ်းလျှောက်ခေါ်သွားတတ်သည်။

ခါတော်ရဲ့ ရင်သွေးအတွက်လည်း မြတ်သော အာရုံက အမြဲ

တမ်း ရှိနေတာ ခါတော် အသိဆုံး။

“ခါတော် နင်တော့ မသိဘူး။ ငါတော့ နှင့်ဗိုက်ထဲက ကလေးလေး လူ့လောကထဲ ထွက်လာမယ့် အချိန်ကိုတွေ့ပြီး ပျော်နေတယ်ဟာ နှင့်ကလေးလေးက တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းမှာနော်။ ပြောရင်းနဲ့တောင် ငါ ချီချင်လာပြီဟာ”

“အေး ခဏပဲစောင့်၊ ငါ့ဗိုက်ထဲက ကလေး အပြင်ရောက်တာနဲ့ ငါက အပျိုပြန်လုပ်မှာ။ အဲဒီကလေးကို နှင်ပဲ ထိန်းရမှာ မြတ်သောရဲ့”

“ကြည့်စမ်း တော်တော် မိခင်ပီသပါလား”

“ဟုတ်တယ်လေ နှင်ပဲ ချီချင်ထိန်းချင်တယ်ဆို ဟွန်း တကယ်တမ်း ချီရထိန်းရမယ်ဆိုမှ ခါတော်ရာ နှင့်ကလေးက အလုပ်ရှုပ်လိုက်တာ ငါ့ကို လာမထိန်းခိုင်းနဲ့လို့ အော်ထုတ်မှာ မဟုတ်လား”

ခါတော် မျက်ဝန်းလေး ထောင့်ကပ်ကာ ပြောတော့ မြတ်သောခေါင်းကို သွက်သွက်လေးခါရင်း

“နီး စောင့်ကြည့်လိုက်၊ အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး။ ငါတင်မဟုတ်ဘူး ဖေဖေနဲ့မေမေပါ နှင့်ကလေးကို ကြိုပြီးချစ်နေကြတာ မြင်ယောင်ပါသေးတယ် ဒီကလေး ဟိုဘက်ခြံနဲ့ဒီဘက်ခြံ ယောက်ယက်ခတ်နေအောင် ကူးနေမှာ ဟား ဟား”

ခါတော် ရင်ထဲမှာ မြတ်သောရဲ့ သောမနဿ စကားတွေအတွက် ပီတိလှိုင်းလေးတွေ ဖြာနေခဲ့၏။

ကန်ဘောင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေနှုတ်အေးအေးလေးတွေ ခါ အရသာက ခါတော့ သွေးသားထဲအထိ စီးပျောသွားသလို ခံစားရသည်။

“ကဲ လေညှင်းခံလို့ ဝပြီဆိုရင် ဘုရားသွားကြမယ်”

မြတ်သော ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်နေသော ခါတော်၏ လက်မောင်းသားဝင်းဝင်းကလေးကို တွဲထူပေးလာ၏။

ရပ်ထားသော ကားနားအထိ မြတ်သော ဖေးဖေးမမလေး တွဲခေါ်သည်။ မြတ်သော၏ ဂရုစိုက်ကြင်နာတတ်မှုတွေအတွက်တော့ ခါတော် စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေမိတာ အမှန်ပဲဖြစ်၏။

“ဒီနေ့ လမ်းလျှောက်ထွက်မယ့် အစီအစဉ်ထဲမှာ ဘုရားသွားဖို့လည်း ပါတယ်၊ ဟုတ်လား မြတ်သော”

ကားပေါ်ရောက်တော့ ခါတော် ကြည်ကြည်နူးနူးလေး မေးမိ၏။ မြတ်သောက ခေါင်းလေးညှိတ်ရင်း

“ဟုတ်တယ်လေ ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ သားဆုပန်တဲ့နေရာရှိတယ် နှင်ပဲ သားလေးလိုချင်တယ်ဆို၊ အဲဒီမှာ သွားဆုတောင်းတာပေါ့”

“အေး အေး သွားချင်တယ်၊ ဘုရားလည်းဖူးရင်းပေါ့ဟာ”

မြတ်သော ကားလေးကို ညင်သာစွာ မောင်းထွက်တော့ ခါတော် ထပ်ပူဆာမိပြန်၏။

“အပြန်ကျရင် ငါတို့ မြေအိုးမြီးရှည် သွားစားကြမယ်ဟာ”

မြတ်သော မကြားသလို ငြိမ်သက်နေတော့ ခါတော် မျက်နှာ
လေး စူပုပ်ပစ်လိုက်၏။ ဒါကို နောက်ကြည့်မှန်ထဲက မြင်သော မြတ်သော
ပြုံးလိုက်တာလည်း ခါတော် သိ၏။

“မြတ်သော ငါ ပြောတာ ကြားလားလို့”

“ဟင် ဘာလဲ ဘာပြောတာလဲဟ”

“အပြန်ကျ ငါတို့ မြီးရှည်စားမယ်လေ”

“နင်နဲ့မဲ့ မတည့်တာ”

“အံ့မယ် ဘာလို့ မတည့်ရမှာလဲ တည့်တယ်”

ခါတော် စိတ်တိုစွာနှင့် ဘုဆတ်ဆတ်လေး အော်ပစ်တော့
မြတ်သောကလည်း တစ်ချက်လေး မလေ့ချပါ။

“ဒီလောက် ပူတဲ့စပ်တဲ့ အစားတွေ နင် စားရင် အထဲက
ကလေးပါးစပ်ထဲ မျက်စိတွေထဲ ဝင်ကုန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ လုံးဝ
မစားရဘူး”

သိသလို တတ်သလိုနှင့် ဆရာကြီးလုပ် ပြောနေသော မြတ်
သော စကားကြောင့် ခါတော် ရယ်ချင်သွားမိ၏။

“နင်အရူးလား၊ ငါစားသမျှ ကလေးပါးစပ်တွေ မျက်စိတွေထဲ
ဝင်မယ်လို့ ဘယ်သူပြောသလဲ”

“ငါ ပြောတာလေ”

“မြတ်သော နင် မညစ်နဲ့နော်၊ ဒီလို အပူအစပ် အစားအစာ

မျိုးက မွေးပြီးရင် လုံးဝစားလို့ မရတော့ဘူးဟ၊ မမွေးခင်လေးပဲ စားရ
တာ”

“ခါတော် ငါ့ကို ဂျစ်မတိုက်ပါနဲ့ဟာ၊ နင်က မိခင်လောင်းလေ
နင်ကလေးလေး ခေါင်းပေါ်ကို ဒီလို အဆိပ်အတောက် ဖြစ်စေမယ့်
အစာတွေ ပို့ထားသင့်သလား စဉ်းစား”

စကားပြောရ လက်ပေါက်ကပ်လွန်းသော မြတ်သောကို
ခါတော် စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆွဲကိုင်ပစ်ချင်လာမိသည်။

“ကျွတ် နင်က ဆရာဝန်လား၊ ဒီမှာ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က အိန္ဒိယကို
ခါ မေးပြီးပြီ၊ စားလို့ရတယ် စား တဲ့”

“တကယ် စားခိုင်းလို့လား ခါတော်”

“ဟ ငါက အစားလေးတစ်လုပ်အတွက်နဲ့ လိမ်ရမလားဟဲ့၊
သကယ်ပါဆို ငါ စိတ်တိုလာပြီဟာ”

ခါတော် ကားကူရှင်မှာ ခန္ဓာကိုယ်လေး တောင့်မတ်မိုကာ
စိတ်ဆိုးသလို မျက်နှာလေး စူပုပ်နေတော့ မြတ်သော မနေနိုင်ပြန်။

“အေး နေဦး၊ ငါ အန်တီပန်းဆီ ဖုန်းဆက်မေးလိုက်မယ်”

ခါတော် စကားကို မယုံသလိုနှင့် မြတ်သော ကားကို လက်တစ်
ဖက်နှင့် ထိန်းမောင်းကာ မေမေဆီ ဖုန်းဆက်နေသေးသည်။

ခါတော် မြတ်သောကို မျက်ခိုးလေးကျူကာ မကျေမနပ်နှင့်
ဘုကြည့်ကြည့်နေမိသည်။ မြတ်သော ဖုန်းဆက်မေးပြီးမှ ကျေနေသွား

သလို မျက်နှာနှင့် လှည့်လာကာ

“အိုကေ ခါတော် နင် စားချင်တာ ငါ ကျွေးပါ့မယ်”

“တော်ပြီ မစားချင်တော့ဘူး”

“ဟာ ဘာလဲ နင်က စိတ်ဆိုးတာလား”

“ဟုတ်တယ် နင့်ကို တော်တော် ဒေါသဖြစ်နေတာ၊ လူကို မယုံသလိုနဲ့ ဖုန်းဆက်မေးနေတယ်၊ ငါ့ကိုများ အငတ်မကြီးကျနေတာပဲ”

“ဟား ဟား အငတ်မကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ အဝမကြီးလေ ဝိုက်ကြီး ဒီလောက် တင်းနေတာတောင် အစားက သရမ်းတယ် ဟား ဟား”

ခါတော် စိတ်ပြေအောင် မြတ်သော စနောက်နေတော့ ခါတော် မပြုံးဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

တကယ့်ကို ခါတော်ရဲ့ အနွဲ့အတာကို ခံနိုင်လွန်းသော မြတ်သော ကိုတော့ ခါတော် ခင်လည်း ခင်သည်။ သံယောဇဉ်လည်း ကြီးရပါသည်။

မြတ်သောက ခါတော်အနားမှာ တကယ့်ကို သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ယောက်လို ရှိနေတော့ မိုးရိပ်ကို ပိုလို့ နာကျည်းမိသည်။

ခါတော်ရဲ့အချစ်တွေနှင့် မထိုက်တန်ခဲ့သူကိုမှ ခါတော် ယုံကြည် သွားခဲ့မိတာ အများ။

ဒီအမှားကြီးက ပြင်ယူမရနိုင်တော့ပေမယ့် ခါတော် မေ့ပစ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါသည်။ ဒါ ခါတော် ရင်သွေးလေးအတွက်ပါပဲ။

အခန်း (၃၄)

“ဟယ် မမလင်း ဘာတွေလာပို့ပြန်တာလဲ”

ဒေါ်ပန်းမြတ်မဲ့ အားနာသလို လှမ်းပြောရင်း ငါးဆင့်ချိုင်ကြီး ဆွဲကိုင်ဝင်လာသော မြတ်သောတို့မိခင်ကို ဆီးကြို၏။

“ဗိုက်ကလေးအတွက် ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ လုပ်လာတာ ပန်းရေ သူ မမွေးခင် စားချင်တာတွေ စားထားမှလေ၊ မွေးပြီးရင် နို့စို့မယ့် ကလေးကို ညှာပြီး ဟိုဟာရှောင် ဒီဟာရှောင်နဲ့ အစားငတ်မှာစိုးလို့”

မြတ်သော မေမေက ပြောရင်း လက်ထဲက ချိုင်ကြီးကို မေမေ လက်ထဲ ထည့်ပေးနေသည်။

“ဗိုက်ကလေးရော ဘယ်သွားလဲ ပန်း”

“ရေချိုးနေတယ် မမလင်းရေ၊ ရေကို မနက်ပိုင်းချိုးခိုင်းထား

www.burmeseclassic.com

တယ်။ ဆယ့်တစ်နာရီနောက်ပိုင်းဆို အာကာသပွင့်ချိန်မို့ ချိုးလို့ သိပ် မကောင်းဘူး။ အကြောအချဉ်တွေ တောင့်တင်းနေမှာစိုးလို့”

“အေး အေး ကောင်းတယ်။ မနက်ပိုင်း ရေချိုးထား ဆေးဖြစ် တယ်။ ညနေပိုင်း ရေချိုးရင် ဘေးတဲ့။ ဒါ တို့တိုးဘွားတွေ လက်ထက် ကတည်းက ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်ပြီး မှတ်ခဲ့ရတဲ့ စကားပဲ မဟုတ်လား”

မေမေနှင့် အန်တီလင်းတို့ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြောရင်း မီးဖို ထဲ ဝင်သွားကြချိန်မှာ ခါတော် ရေမိုးချိုးပြီးလို့ သနပ်ခါးလေးတောင် လိမ်းပြီး ဆင်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“အန်တီလင်း ဘာတွေ လာပို့တာလဲ”

“အမလေး ငှါသမီးလေးက ဝိုက်ကလေး။ ကော့လန်ကော့လန် နဲ့လည်း လှတာပါပဲလားကွယ် အဟင်း ဟင်း”

ခါတော် အနားရောက်လာပြီး အန်တီလင်းက မေးစေ့လေး ကိုင်ကာ ပြောတော့ ခါတော် ရှက်ပြုံးလေးပြုံးရင်း အန်တီလင်း ခါးကို ဖက်လိုက်သည်။

“မေ သမီး ဝိုက်ဆာတယ်”

ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲတွေ လှယ်ထည့်နေရင်း မေမေက အန်တီ လေးကို မေးဆတ်ပြရင်း တွေ့တယ် မဟုတ်လား ဂျီတိုက်ပြီဆိုသော အမူအရာလေးနှင့် မဲ့မဲ့လေး ပြုံးပြသည်။

“ဒီမှာ မေ့သမီးလေးအတွက် မမလင်းက ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ

ဆွ လာပို့ထားပါတယ်နော်”

“ဟာ ဂွတ် ဂွတ် အန်တီလင်းက အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ ဒါကြောင့် သမီးက အန်တီလင်းကိုပဲ အသည်းစွဲချစ်တာ သိလား”

ခါတော် ပြောရင်း အန်တီလင်းပါး ဖောင်းဖောင်းအိအိကို ရွတ်ခနဲ နှမ်းလိုက်မိသည်။

“မြတ်သောဧရာ အန်တီလင်း။ မနက်ကတည်းက သမီးဆီ တစ်ခေါက်မှ မလာသေးဘူး။ ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ပါတယ်”

“မလာဆို သမီး အန်ကယ်က သူ့ကို ဂေါက်ကွင်းခေါ်သွားလို့ လေး အခု ပြန်လာတော့ ဘာလုပ်နေတယ် ထင်သလဲ။ သမီး စိတ်ကူးနဲ့ မုန်းဆကြည့်စမ်း”

အန်တီလင်း စကားကြောင့် ခါတော် မျက်ဝန်းလေး ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် စဉ်းစားနေသည်။ မြတ်သော ဘာလုပ်နေသလဲ မုန်းဆရ ခပ်ခက်ခက်။

“အင်း အဲ ဒီအချိန် သူ့ ဂိမ်းဆော့ချင်ဆော့ မဆော့ရင် စကောင်းနက်ဖွင့်ပြီး အားကစားသတင်းကြည့်နေမလား။ ဒါမှမဟုတ် ချက်တင်ဝင်နေမယ် ထင်တယ်။ ဟုတ်တယ် ဟုတ်”

ခါတော် ထင်မြင်ချက်တွေကို အန်တီလင်း ပြုံးကြည့်ရင်း ခေါင်း လေးခါကာ ငြင်းသည်။

“အဟင်း ဟင်း တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး သမီးရေ။ သူ့အခု

အုန်းပင်ပေါ် တက်နေတယ်လေ”

“ဟင် အဟုတ်”

အန်တီလင်းစကားကြောင့် ခါတော် ပါးစပ်လေး အဟောင်း သား မျက်လုံးလေး အပိုင်းသားနှင့် မေးမိသည်။ မေမေကလည်း ရင် ဘတ်ဖိကာ

“အမလေး မမလင်းရယ်၊ ကလေးကို မတားဘူးလား”

“တားပဲ့တော်၊ ခါတော်လေး ကလေးမွေးရလွယ်အောင် အုန်း စိမ်းရေတိုက်မလို့ဆိုပြီး ကိုယ်တိုင် တက်နေလေရဲ့”

“ဘုရားရေ”

မေမေ အထိတ်တလန့် ရေရွတ်သည်။ ခါတော်လည်း စောစော က ဆာလောင်စိတ်ကလေးပင် ဘယ်ဆီရောက်သွားမှန်း မသိတော့ပါ။ ခြေလှမ်းတွေက စားသောက်ခန်းထဲမှ အပြေးလေး ထွက်ခဲ့မိပြီး ဖြစ်နေ တ်။

“ဟဲ့ သမီးလေး ခါတော် မပြေးနဲ့လေ၊ အို ဒုက္ခပါပဲ သူ့ကိုယ်သူ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးများ ထင်နေသလား မသိဘူး၊ လာ လာ ပန်းရေ သူ့နောက်လိုက်ရအောင်”

အန်တီလင်းနှင့်မေမေ ခါတော်နောက်က ခပ်သုတ်သုတ်လေး လိုက်ခဲ့သည်။ ခါတော် မြတ်သောတို့ခြံထဲရောက်တော့ အုန်းပင်အောက်မှာ ခါတော် အထိတ်တလန့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဆွေ့ဆွေ့လေး ခုန်နေသည်။

“မြတ်သော ဆင်း ဆင်းပါ ပြုတ်ကျမယ်”

“ဟာ ခါတော် ဘာလို့ အုန်းပင်အောက် လာရပ်နေတာလဲဟာ၊ သွား ဖယ် ဝေးဝေးနေ”

“မဖယ်ဘူး နင်သာ အုန်းပင်ပေါ်က မြန်မြန်ဆင်းခဲ့စမ်းပါ”

ခါတော်အသံလေးတွေ တုန်ခါနေကာ မြတ်သောအတွက် ဖိုးရိမ် စိတ်တွေနှင့် ငိုသံပေါက်နေ၏။

“နင် ဆင်းခဲ့စမ်းပါ မြတ်သောရယ်၊ ငါ့အတွက်နဲ့ နင် ဒီလောက်

ထိ အပင်ပန်းခံစရာ မလိုပါဘူး”

“အေး အေးပါ ဆင်းမှာပါ၊ ဒီမှာ အုန်းသီးခိုင်ကြီး ကြီးနဲ့ဆွဲ

ချမလို့ နင် အောက်က အမြန်ဖယ်ပါဟ”

“သမီး ဖယ်ပေးလိုက်လေ၊ သမီးက အောက်ကနေ အဲလို

ပူပူဆူဆူ လှုပ်နေမှ ဟိုက ခြေချော် လက်ချော်ဖြစ်ပြီး ပြုတ်ကျမှာ၊ လာ လာ မေမေတို့အနားကို လာခွဲ”

ဒေါ်ပန်းမြတ်မို့ သတိပေးရင်း ခါတော်ကို လက်ကလေးဆွဲခေါ်

မှပဲ အုန်းပင်အောက်က ဖယ်ပေးသည်။

မြတ်သောက အုန်းခိုင်ကြီးဆွဲကာ ချပြီးတော့ အုန်းပင်ပေါ်က

ဆင်းနေသည်။ ခါတော် မကြည့်ရဲသလို လက်ဝါးလေးနှင့် မျက်ဝန်းတွေ ကို အုပ်ထားမိသည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း တလိုက်မိသည်။ ဘုရား ဘုရားက ဘယ်နှုတ်

မြောက်ပြီတောင် မသိတော့ပါ။

မြတ်သောရယ် နင့်အတွက် ငါ အရမ်းစိတ်ပူတယ်ဟယ်၊
နင်သာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါ သေမလားပဲ။

အခန်း (၃၅)

“ဟိတ် အခန်းထဲအောင်းပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ရုတ်တရက် ခါတော်အသံကြားလိုက်တာကြောင့် မြတ်သော လက်ထဲက အရုပ်ကြီးကို ခုတင်ဘေးသို့ ဖျတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်သည်။

ခါတော် မြင်ပေမယ့်လည်း မျက်လုံးလေးဝင့်ကာ တမင် မမြင် ဟန်ဆောင်ပြီး နေလိုက်သည်။ မြတ်သော အနားကို ခါးလေး တစ်ဖက် ထောက်ပြီး ခါတော် ပြုံးစိစိ လျှောက်ခဲ့သည်။

“နင် ခူးပေးတဲ့ အုန်းစိမ်းရေကို သောက်လိုက်ရလို့လား မသိ ဘူးဟယ်၊ အရင်က တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီးနဲ့ မအိမလည်ဖြစ်နေတဲ့ ငါ့ဗိုက်၊ အခုနေရထိုင်ရတာ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီး မဖြစ်တော့ဘူး၊ သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်သွားပြီ သိလား”

“ဒါဆို ငါ အပင်ပန်းခံ တက်ခူးပေးရကျိုး နပ်ပြီပေါ့”

“ဟင့်အင်း မနပ်ပါဘူး၊ နင် အုန်းပင်ပေါ်တက်နေတဲ့ အချိန် ငါ့စိတ်တွေ စိုးရိမ်ပူပန်ရလွန်းလို့ မီးပုံထဲ ခုန်ဆင်းနေရသလိုပဲ ခံစားရ တယ်”

ခါတော့ စကားကြောင့် မြတ်သော ပါဝါမျက်မှန်လေး ပင့်ကာ စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်ရင်း

“တကယ်လား နင့်စိတ်ထဲမှာ ငါက အဲဒီလောက် အရေးပါ နေပြီလား ခါတော်”

“အံ့မယ် နင်က ငါ့ဘဝမှာ အရေးပါတာ အခုမှ မဟုတ်ပါဘူး နော်၊ ဟိုးအရင်ကတည်းကပါ မြတ်သောရယ်”

“ဪ ဟုတ်လား၊ အဟဲ ဟဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခါတော်နော်”

“ဟေ့ နင့်လေသံတွေက နည်းနည်းရွံ့နေသလားလို့”

ခါတော် ပြောရင်း စောစောက မြတ်သော ပစ်ချထားသော ခုတင်ဘေးက အရုပ်ကို ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ဒီအရုပ်က ဘာလုပ်တာလဲ၊ အရုပ်မှာလည်း သဘက်ကြီး ပတ်ထားလို့ ဘာလဲဟ”

မြတ်သော ခါတော်လက်ထဲမှ အရုပ်ကိုင်ထားတာ မြင်တော့ အလန့်တကြား ထလာကာ အရုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲလှယူသည်။ ပြီးတော့ ခါတော် မြင်မှာစိုးသည့်အလား နောက်ကျောဘက်ကိိုကာ ဝှက်ထားခေါ်

“ဒါ နင်နဲ့မဆိုဘူး”

“အံ့မယ် နင်က ဒီအရုပ်တွေနဲ့ မဟုတ်တာလုပ်နေလို့ ဒီ သောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေရတာလဲ မြတ်သောရဲ့”

မြတ်သော အူကြောင်ကြောင်ပုံစံနှင့် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဆင်းကိုသာ တဖျင်းဖျင်း ကုတ်နေသည်။

“ငါ ငါ ဘာမှမဟုတ်တာ မလုပ်ဘူး”

“ဒါဆို နင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟို အဲ ဘာလုပ်လို့လဲဟ”

မြတ်သောပုံစံက မနိုးသားတာ ခါတော် သိနေသည်။ ငယ်ငယ် ကတည်းက တွဲလာသည့် သူငယ်ချင်း မလိမ်ညာတတ်ဘဲ လိမ်နေတာပဲ သိတာပေါ့။

“မြတ်သော နင် အမှန်အတိုင်း မပြောဘူးလား၊ မပြောရင် အန်တီလင်းနဲ့ တိုင်မှာနော်၊ ဟောဒီမှာ အန်တီလင်းရေ”

“ဟာ ခါတော် နင် မဟုတ်တာတွေ လျှောက်တိုင်မနေနဲ့၊ ဒါ မိ လေ့ကျင့်နေတဲ့ အရုပ်”

မြတ်သော မျက်နှာကြီး ရဲရဲနီကာ ခါတော်ကိုတောင် ရင်ဆိုင် ကြည့်ပါ။ ခါတော် အံ့သြသွားတာလည်း အမှန်။

“ဘာရယ် မြတ်သော ဒီအရုပ်က နင် လေ့ကျင့်တာ ဟုတ်လား၊ ဘာလေ့ကျင့်တာလဲဟ အထူးအဆန်း”

“မထူးဆန်းပါဘူး အဲ နင် မရယ်နဲ့နော်”

“ဟင့်အင်း မရယ်ဘူး ပြောစမ်းပါ”

“ဟို ဟိုလေ နင်ကလေးမွေးပြီးရင် ငါ အဲဒီ ပီစီကွေးလေးထဲ မချီတတ်မှာစိုးလို့ အခုကတည်းက လေ့ကျင့်နေတာ၊ အဟဲ အခုတော်တော်လေး ချီတတ်နေပြီဟာ အဟဲ”

ရှက်ကျဲကျဲ မျက်နှာလေးနှင့် ပြောလိုက်သော မြတ်သောစကားကြောင့် ခါတော်ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ လှုပ်ခါသွားခဲ့သည်။

ခါတော်အပေါ်မှာထားသော မြတ်သောအိမ်စံစားမှုတွေထဲ ထင်မှပဲမထားလောက်အောင် နက်ရှိုင်းနေသည်လား။

ခါတော် ရင်ထဲမှာ ပြောမပြုတတ်သော ခံစားမှုကြီးက ရင်ထဲမှာ တိုးဝင်လှုပ်ခတ်စေတာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လေဟာနယ်ထဲ မျောလွင့်သွားသလိုပါပဲ။

မြတ်သောရဲ့ သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးတွေက ခါတော်အပေါ်မှာ တင်မဟုတ်ပါလား။ အသွေးအသားနှင့် ဖြစ်တည်နေသော သွေးသားအပေါ်မှာတောင် မေတ္တာတွေက ထုထည်ကြီးမားစွာ တည်ရှိလို့ နေခဲ့ရတာမဟုတ်လား။

မြတ်သောရယ် နင် ငါ့အတွက် အဖြည့်ခံသက်သက် ရပ်တည်မှုများ လောကကြီးထဲကို ရောက်လာရတာလား။

“မြတ်သောရယ် နင့်ရဲ့ခံစားမှုတွေက ငါ့အပေါ် ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်အထိ နက်ရှိုင်းနေရတာလဲ၊ ငါ့ကို ပြောပြပါလား”

ခါတော် အသံလှိုင်းလေးခတ်ကာ မေးမိသည်။ ရင်ဘတ်အနံ့က နိန့်ချည်မြင့်ချည်နှင့် လှုပ်ခတ်နေခဲ့တာ အမှန်။

“ငါ ပြောပြလို့ရော နင်က ငါ့ရဲ့လေးနက်တဲ့ ခံစားချက်တွေကို လက်ခံနားထောင်ပေးမှာလား ခါတော်”

မြတ်သော ခါတော် မျက်ဝန်းတွေထဲအထိ စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်သည်။ နှစ်ဦးစလုံး အကြည့်တွေက အသံမဲ့သော စကားများစွာ ပြောနေမိကြသည်လား မသိ။

ခါတော် ခေါင်းလေးညိတ်တော့ မြတ်သော နှုတ်က စကားတွေ ပွင့်အန်ထွက်ကျလာကြသည်။

“နင့်အပေါ်ထားခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့ခံစားမှုတွေက အချစ်တွေနဲ့ ထုံမွန်းထားတာ ခါတော်၊ ငါ နင့်ကို ဟိုးအရင် လှသွေးကြွယ်စကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ”

“ဟင်”
ခါတော် ရင်ထဲမှာဝုန်းနှိုင်းကျဲ တုန်လှုပ်သွားသည်။ မြတ်သော ရင်ထဲမှာ ဟိုအရင်ကတည်းကတုံး။

“နင် နင် ငါ့ကို တကယ်ချစ်နေခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား မြတ်သော”

“ဟုတ်တယ် ခါတော်၊ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ နင်နဲ့ငါ့ကို ကျွေးမွေးပြီးရင် မိဘတွေ လက်ထပ်ပေးမှာဆိုလို့ ငါ သိပ်ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေခဲ့တာ”

“မြတ်သော ဒါနဲ့တောင် နင်ငါ့ကို ဘာလို့ ဖွင့်မပြောခဲ့တာလဲ ဟင်”

ခါတော်ရဲ့ အကြည့်နှင့် မျက်ဝန်းတွေက စူးရှတောက်ပနေ၏။ ယူကြီးမရ ဖြစ်နေသော ခံစားမှုတွေ ခါတော်ရင်ထဲက လှိုက်တက်လာကာ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စတွေအဖြစ် သိုင်းဖွဲ့လာကြ၏။

ခါတော်ရင်ထဲမှာလည်း မြတ်သော အချစ်ကို ဟိုးအရင်ကတည်းက မျှော်လင့်ခဲ့ရတာပါဟု ပြောလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ခါတော်မှာ ပြောခွင့်မရှိတော့တာ နားလည်နေသည်။

“ငါ ဖွင့်ပြောဖို့ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ္တိတွေ မွေးနေတုန်းအချိန်မှာ နင်က မိုးရိပ်နောက်ကို လိုက်သွားပြီလေ”

“မြတ်သောရယ်”

“ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ငါ ဖွင့်ပြောမှ ရတော့မယ်၊ ငါ ငါ နင့်ကို ဒုတိယအကြိမ် ဆုံးရှုံးမခံပါရစေနဲ့ ခါတော်ရယ်”

ခါတော် ရင်ထဲမှာ သိမ်ငယ်စိတ်တွေ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ လှိုက်ဖို့ တက်လာသည်။ မြတ်သော ခါတော့် ပခုံးလေးကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင် တော့ ခေါင်းလေးငုံထားမိသည်။

“နင့်ကိုငါ လက်ထပ်ပါရစေ ခါတော်၊ ဒီအချိန်မှာ ငါ့လှုပ်ရပ် ငါ့ဆန္ဒတွေက ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းသလို ဖြစ်နေတာကို ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ မမျှသိပ်နိုင်တော့ဘူး ခါတော်၊ နင့်ရင်ထဲမှာ မိုးရိပ် မရှိတော့

ဘူးဆိုရင် ငါ့ကိုနင်လက်ခံပေးပါနော်”

“မိုးရိပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ငါ့ခံစားချက်တွေကို သူနဲ့ကွာရှင်းပြီး ကတည်းက ငါ အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီးသားပါ မြတ်သော၊ ငါက ဒဏ်ရာတွေ ကို ဘာကြောင့် ပိုက်ထွေးထားရမှာလဲ၊ တကယ်တော့ ငါ မိုးရိပ်ကို မေ့ လို့ရတာ သေချာတယ်”

“ဒါ ဒါဆို နင် ငါ့ကို လက်ခံနိုင်မလား ဟင် ခါတော်”

မြတ်သော အလောတကြီးလေး မေးတော့ ခါတော် စူထွက်နေ သော ကိုယ့်ဝမ်းဗိုက်လေးကို ပြန်ငုံကြည့်မိကာ ရင်ထဲမှာ သိမ်ငယ်စိုးရွဲ့ သွား၏။

“မြတ်သောရယ် ငါဟာ အကြွေပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်နေသလို ငါ နှလုံးသားကလည်း ညစ်နွမ်းနေခဲ့ပြီပါပြီဟယ်၊ ငါ နင့်ကို လက်မခံပါရစေ နဲ့”

“နင် ပြောတော့ မိုးရိပ်ကို မချစ်ဘူး၊ မေ့လို့ရတယ်ဆို နင် ငါ့ကို လက်မခံတာ နင့်ဆီက အချစ်တွေကို မိုးရိပ်အကုန်ယူသွားလို့လား ဟင်”

မြတ်သော အမေးကြောင့် ခါတော် နာကျင်စွာ ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“သစ္စာမဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ငါ့လို မိန်းမရင်ထဲက အချစ်ကို ထာဝရ ယူသွားနိုင်မလား မြတ်သောရယ်၊ အမှန်တော့ နင့်

www.burmeseclassic.com

အချစ်ကို လက်ခံဖို့ ငါ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် မလုံဘူးဟယ်”

“ကျွတ် ဘာဆိုလဲဟာ နင့်ဘဝ ဘယ်လိုပဲညစ်နွမ်းခဲ့ပါစေ၊
ငါ့အမြင်မှာတော့ နင်ဟာပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်လို အမြဲတမ်း လန်းဆန်း
မွှေးပျံ့နေတာပါ”

“မြတ်သောရယ် ငါ့ကို စဉ်းစားခွင့်ပေးပါဦးနော်”

ခါတော် စကားကြောင့် မြတ်သော ပင့်သက်လေးရှိက် ခေါင်း
ညှိတ်ရင်း

“ငါ နားလည်ပါတယ် ခါတော်၊ နင် အလေးအနက် စဉ်းစားပါ
ငါ့ရင်ထဲမှာတော့ နင့်ကိုလက်ထပ်ဖို့ အမြဲတမ်း အသင့်ရှိတာ ယုံပါ”

မြတ်သော ရဲရဲဝံ့ဝံ့လေး ဆိုပေမယ့် ခါတော်ကတော့ ခေါင်းလေး
မညှိတ်ရဲပါ။ နှလုံးသား ဆန္ဒအတိုင်းသာဆိုလျှင် မြတ်သော ရင်ခွင်ထဲ
ခိုလှုံလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မြတ်သောရဲ့ ဖြူစင်သော နှလုံးသားလေးကို
စာနာသည်။

မြတ်သောရယ် နင့်ကိုငါ လိပ်ပြာမလုံလို့ပါဟယ်။

နင် နားလည်ပေးပါတော့။

အခန်း (၃၆)

ခါတော်မို့ မီးဖွားသည့်နေ့က မြတ်သော မိဘတွေရော ခါတော်
မိဘတွေပါ ဆေးရုံက မွေးခန်းဝမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ယောက်ယက်
ခတ်လို့ နေကြသည်။

အားလုံးထဲမှာ မြတ်သောက အကဲဆုံး၊ အသည်းဆုံးဖြစ်နေ
သည်။

ခါတော်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်လေးနှင့် ရင်ထိတ်ပူမိသလို မွေးဖွား
လာမည့် ရင်သွေးလေးအတွက်လည်း ပီတိအပျော်တွေ လွန်နေတော့
လူက ဂနာမငြိမ်။

ဆေးရုံရောက်တော့ မွေးလူနာရှင်၏ခင်ပွန်းကိုမေးတော့ ဒေါ်
ပန်းမြတ်မို့ ချက်ချင်း ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသေးသည်။ ဗိုက်နာသော
ဝေဒနာနှင့် ရှုံ့မဲ့နေသော ခါတော်နှုတ်က

“မြတ်သောသူ”

ခါတော်ရဲ့ အသံလေးကို သူ့နားထဲက မထွက်ပါ။ ခါတော်က ကလေးငယ်အတွက် သူ့ကို အားကိုးယုံကြည်ကြောင်း ပြသွားတာဟု ထင်သည်။

ခါတော် မွေးခန်းထဲမဝင်မီ သူ့ကို အဖြေပေးသွားခဲ့တာဟု ကျေနပ်ပီတိတွေ ဝေနေမိတာ ခါတော် မေမေ ရှိနေတာကိုတောင် မမှေး တဲ့အထိ။

“မေမေနဲ့ အန်တီဘန်း အင်္ဂုလိမာလသုတ်လေး ရွတ်ကြလေ”

မြတ်သော မိခင်နှစ်ပါးကို စိတ်လောကြီးစွာနှင့် သတိပေးဆရာ လုပ်မိတော့ ဖေဖေနှင့် ခါတော်အဖေက အကဲခတ်ရန်ကောဟူသော အကြံပြု တွေနှင့် ပြုံးစိမ်း ဖြစ်နေကြသည်။

“မင်းရော ရွတ်ပါလားကွ၊ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကလေးအဖေ ဖြစ်တော့မယ့်ဟာကို”

“ဟာဗျာ ဖေဖေကလည်း”

မြတ်သော ရှက်မျက်နှာကြီး နီသွားတော့ အားလုံး အသံလေး ထွက်အောင် ရယ်ကြသည်။

နှစ်ဖက်မိဘတွေကတော့ ခါတော်နှင့် သူ့ကို အကြွင်းမဲ့ သဘော တူကြပါသည်။ ခါတော်ကလည်း ကလေးဖခင်ကို သူ ဟု ဆိုခဲ့သည်။

မြတ်သော ကြည်နူးလွန်းလို့ လူက ထိုင်မရနိုင်ဘဲ လမ်းတ

လျှောက်လျှောက် လုပ်နေတော့ မေမေက

“စိတ်ပူမနေပါနဲ့ သားရယ်၊ သမီးလေး ချောချောမောမော မွေးမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ဟို သားလည်း အင်္ဂုလိမာလသုတ် ရွတ်ပေး နေတာပါ။ မေမေတို့ပါ ဝိုင်းရွတ်တော့ ခါတော်အတွက် ပိုအန္တရာယ်ကင်း အဆင်ပြေမှာပါ”

ရုတ်တရက် မြတ်သော ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဟန်းဖုန်းလေး က ထပြည်တာမို့ မြတ်သော ထုတ်ယူပြီး ဝရန်တာလေးဆီ ထွက်ခဲ့သည်။ ဖုန်းဖွင့် နားထောင်လိုက်တော့ မိုးသဲ၏ ငိုသံပါသော အသံလှိုင်း တွေကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကိုမြတ်သော ကို ကိုကို လူသတ်မှုဖြစ်လို့”

“ဘာ ဘာရယ် မိုးသဲ”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါ မိုးသဲ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ ကိုမြတ်သော ဆီ ဖုန်းဆက်တာ၊ ဟို ဟို ခါတော်ကောဟင်”

မြတ်သော စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ဒီအကြောင်းကို ခါတော် သိလို့မဖြစ်။ ခါတော်အတွက် အရေးကြီးသော အချိန်။

“ဆောရီးပဲ မိုးသဲ၊ မိုးသဲ ပြဿနာက ခါတော်နဲ့ လုံးဝ မသက် ဆိုင်တော့ဘူးလေ၊ ဒီကိစ္စကို ခါတော် သိရင်လည်း နင့်အစ်ကိုအတွက် ပူဆွေးဝမ်းနည်းပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် အခုချိန်မှာ ခါတော်လည်း သူ့ရင်သွေးအတွက် အသက်လုနေရတဲ့အချိန်”

“ဟင် ခါတော် မီးဖွားနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ် အခု ဆေးရုံရဲ့မွေးခန်းထဲမှာ ဒါကြောင့် မိုးရိပ် ကိစ္စ မှန်သမျှ ငါတို့ ဘာမှ မကူညီနိုင်ဘူး။ သူ့ဖိုက်ပြစ်နဲ့ သူခံရတာပဲ”
မြတ်သော စကားကို ယတိပြတ်ပြောကာ ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက် သည်။ မိုးသဲကိုတော့ အားနာသနားပါသည်။ ဒါပေမဲ့

“သား ဘာတွေ ဖြစ်နေကြလို့လဲ”

မြတ်သော လှည့်ကြည့်တော့ မေမေနှင့် အန်တီပန်း မိုးရိပ်သော မျက်နှာတွေနှင့် ဘယ်တုန်းကတည်းက ရောက်နေကြသည် မသိ။

မပြောမဖြစ်သော ကိစ္စမို့ မြတ်သော အသိပေးရ၏။

“မိုးရိပ် လူသတ်မှုဖြစ်လို့တဲ့ မိုးသဲ ဖုန်းဆက်တာ အန်တီပန်း”

“အို ဘုရား ဘုရား”

“အမလေး မိုက်တွင်း နက်လိုက်တာတော်”

အမေ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်ကလဲဆန်ပြာနှင့် ရင်ဘတ်တွေ ကိုယ်ဆီဖိကာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ဒီ ဒီကိစ္စ သမီးသိလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ မပြောပါဘူး မေမေ မိုးရိပ်ကိစ္စကို ခါတော် သိ

သည်း သူးပြီးခံစားရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟာပဲဖြစ်ဖြစ်သားရယ် အနည်ထိုင်စ ပြုနေတဲ့သမီးလေး ဘဝထဲကို ကြမ္မာဆိုးတွေ ထပ်အတိုက်မခံနိုင်ဘူးကွယ်”

ဒေါ်ပန်းမြတ်မို့ ဒေါင်းတခါခါနှင့် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းနေ၏။

မြတ်သော ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း

“အင်း သူ လုပ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတရားတွေကြောင့် ဒီလို အကျိုး တရားတွေကို သူ ပြန်ခံစားရတယ်။ ဆင်ခြင်တုံတရားကို ခွဲခြားစိတ်ဖြာ နိုင်စွမ်း မရှိတော့ ဒီလို ဝင်ကြွေးတွေ ပြန်ခံစားရင်ဆိုင်ရတာပေါ့ကွယ်”

မြတ်သော မေမေက သံဝေဂစကားနှင့် ရှုမြင်ပြီး သုံးသပ်

ပြောနေ၏။ မြတ်သော ရင်ထဲမှာတော့ မိုးရိပ်အတွက် စိတ်မကောင်းသလို မိုးသဲကိုလည်း ပြန်အားနာမိသည်။

ခါတော်ကြောင့် ယတိပြတ် ပြောလိုက်တာ မိုးသဲတို့ မိသားစု

ခမြာ မိုးရိပ်သတင်းက ကြေကွဲစရာ ဖြစ်နေမှာ သေချာ၏။

“ဒါနဲ့ သူက ဘယ်သူ့ကို သတ်လိုက်တာလဲ သား”

“သူ ရှုပ်နေတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ကောင်မလေးရဲ့အစ်ကို ကို သတ်လိုက်တာတဲ့ ဟိုက သူ့ညီမကို မိန်းမရိုရက်နဲ့ တွဲရမလားဆိုပြီး စာရင်းလာရှင်းရာကနေ ထိုးကြကြိတ်ကြရင်း မိုးရိပ်က ဓားနဲ့ထိုးလို့ လက်လွန်သွားတာတဲ့”

“အိုကွယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတယ် ကျွတ် ကျွတ်”

မေမေက စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ရေရွတ်နေရှာသည်။ ထိုအခိုက်မှာ
ပဲ မွေးခန်းထဲက အသံလေးကို ကြားလိုက်ပါသည်။

“ဦးမြတ်သောသူ့ရဲ့ဇနီး သားလေး မွေးပါတယ်ရှင်”

မြတ်သော ရင်ထဲမှာ ကြည့်နှုတ်လေးတွေ စိမ့်ဖြာသွားခဲ့သည်။
အားလုံး မွေးခန်းလေးရှေ့ကို အပြေးတစ်ပိုင်း ခြေလှမ်းတွေနှင့် ရောက်ခဲ့
ကြသည်။

ခါတော်ရဲ့ ရင်သွေးလေးကတော့ လူ့လောကကြီးထဲ ရောက်လာ
ခဲ့ပြီ။ မိုးရိပ်ကတော့ ရိုက်ချက်ပြင်းထန်သော လောကအိအပြစ်ပေးခြင်းကို
ခံလိုက်ရသည်။

ခါတော် အရာရာက နှင့်အတွက် ကောင်းသော ပြောင်းလဲခြင်း
တွေပဲ ဆောင်ယူလာပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းပါတယ်။

အခန်း (၃၃)

မြို့နယ်တရားရုံးရှေ့မှာ မြတ်သော ကားလေးကို ညင်သာစွာ
ထိုးရပ်လိုက်သည်။ မြတ်သော ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းတော့ ဂျွန်ကလည်း
ဆင်းလိုက်လာသည်။

နေ့နေ၏ အပူရှိန်က သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကို အပူငွေ့တွေနှင့်
ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လာသည်။

ကိုယ်နှင့်လုံးဝစိမ်းသော နေရာမှို မြတ်သောကော အဖော်လိုက်
လာပေးသော ဂျွန်ပါ နည်းနည်းတော့ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေသည်။

တရားရုံးထဲမှာ စုရုံးစုရုံးဖြစ်နေသော လူအုပ်ကြီးကိုတစ်ချက်
အကဲခတ်လိုက်မိကြသည်။

“မြတ်သော ဒီနေ့ မိုးရိပ်ရဲ့ ရုံးချိန်ကော ဟုတ်ရဲ့လား၊ တော်

ကြာ လာပြီးမှ လာမောကြီးဖြစ်နေဦးမယ်”

ဂျွန်က ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ရင်း သူ့ကိုမေးတော့ သူ နူးပြိုင်က ချွေးစတွေကို တစ်သူ့စကားနှင့် ပွတ်သုတ်ရင်း

“ကျိန်းသေပါတယ်ကွ၊ မိုးသဲ ကိုယ်တိုင်ပြောတာ၊ သူလည်း လာလိမ့်မယ်”

နှစ်ယောက်သား စမ်းတဝါးဝါးနှင့် တရားရုံးထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ မြတ်သော၏ ချောမောပြီး စတိုင်ကျသော ရုပ်သွင်ကြောင့် တရားရုံးထဲက လူတွေ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် ဖြစ်နေကြသည်။

“ဟော ဟိုမှာ အချုပ်သားတွေ ထားတဲ့နေရာကွ”

ဂျွန် ညွှန်ပြသောနေရာသို့ မြတ်သော လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သံတိုင်တွေ ကာရံထားသော အဆောင်အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ငုတ်တုတ် ထိုင်နေသော လူတွေ။

မြတ်သောရင်ထဲမှာ မကောင်ပဲ။ မိုးရိပ် တစ်ယောက် ထို အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ မွန်းကြပ်စွာ နေနေရမှာ သေချာ၏။

“လာ ငါတို့ သွားကြည့်ရအောင်”

မြတ်သောနှင့်ဂျွန် အချုပ်ဆောင်လေးဆီသို့ နေပူကျဲကျဲအောက်မှာပဲ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

အချုပ်ဆောင်ရှေ့ရောက်တော့ အထဲမှာ ထိုင်နေသော လူတွေထဲမှာ မိုးရိပ်ကို နှစ်ဦးသား ရှာဖွေကြသည်။

“ညီလေးတို့ ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲ”

တာဝန်ကျ ရဲအရာရှိက မေးလာတော့မှ မြတ်သော ပြောပြရ၏။

“မိုးရိပ် ကိုပါ”

“ဘာအမှုလဲ”

“လူသတ်မှုပါ အစ်ကို”

“ဪ ဒါဆို ခဏစောင့်၊ တရားခွင် ဝင်နေတယ်၊ ဟော ဟိုမှာ ပြန်တောင် ထွက်လာပြီ”

လက်ထိပ်တန်းလမ်းနှင့် ရဲတပ်သားနှစ်ဦး ခြံရံခေါ်ဆောင်လာသော မိုးရိပ်ကို တွေ့လိုက်ကြသည်။ မိုးရိပ်အနောက်မှာ မိုးသဲတို့ သားအမိက ပူနံရိပ်တွေ ထင်သော မျက်နှာတွေနှင့် ကပ်ပါလာကြသည်။

ယခင်က ကြည်လင်ရှင်းသန့်ပြီး ခါတော်မှီ ချစ်ခဲ့သော မိုးရိပ်သည် အခုတော့ ဆံပင်က ဘုတ်သိုက်နှင့် နှုတ်ခမ်းမုတ်ဆိတ်တွေက ကျိုးတိုးကျဲတဲဖြစ်ကာ ညှင်းသိုးသိုး ပုံစံ ပေါက်နေ၏။

မိုးရိပ်ကို ဒီလို အခြေအနေနှင့် မြင်ရတော့ သူ သနားမိတာ အမှန်။ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ညှိုးရိပ်တွေနှင့် မိုးရိပ် နောင်တတွေ နောင်မှ ရနေခဲ့တာလား။

မိုးရိပ်ကိုမြင်လျှင် ခါတော် ဘယ်လိုခံစားရမည်လဲဟု သူ တွေးကြည့်မိသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ခါတော်ကို ဘာမှ မခံစားစေချင်တော့ပါ။

မိုးသဲ မျက်ရည်စတွေကို လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် တို့ထုတ်နေရင်း မှ မြတ်သောနှင့်ဂျွန်ကို မြင်တွေ့သွား၏။

မိုးသဲ ခပ်သွက်သွက်လေး သူတို့ဆီ လျှောက်လာ၏။ မိုးရိပ်ကတော့ သူ့ခံစားချက်တွေနှင့် သူ့အကြည့်တွေ ခေါင်းငိုက်စိုက်မို့ မြတ်သောတို့ကို မမြင်ရှာပါ။

“ကိုမြတ်သော ရောက်နေတာ ကြာပြီလားဟင်”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး ဒီမှာ စုံစမ်းနေတုန်း မိုးသဲတို့ကို တွေ့လိုက်တာ”

“အမှုသွား အမှုလာ ဘယ်လိုရှိလဲ မိုးသဲ”

ဂျွန် မေးတော့ မိုးသဲ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်စတွေ လျှံထက်လာပြန်သည်။ မိုးသဲ မျက်ရည်မကျအောင် မျက်တောင်တွေ ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းနေရှာ၏။

“လူသတ်မှုဆိုမှတော့ သတိပေးဖို့ လမ်းမမြင်ပါဘူးရှင်၊ ကိုကိုက သိပ်မိုက်တယ်၊ ခားကို ဆောင်ယူလာတာဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

“ကျွန်တော် ကိုမိုးရိပ်အတွက် တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး မိုးသဲ၊ ဆေးရုံမှာတုန်းက ခါတော်အတွက် စိတ်ပူပြီး ပြောလိုက်တာကို စိတ်မရှိပါနဲ့နော်”

“ရပါတယ် ကိုမြတ်သောရယ်၊ မိုးသဲ နားလည်ပါတယ်၊ ခါတော်ဆီကိုလည်း လာချင်ပါတယ်”

“လာခဲ့ပါ မိုးသဲ၊ ခါတော်ကလည်း မိုးသဲကို ခင်မင်ပါတယ်”

အချုပ်ဆောင်ဘက်ကို သူ လှည့်ကြည့်တော့ မိုးရိပ် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံမိသည်။ ကိုယ့်အမှားတွေကို ပြန်သတိရသွားကာ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည် ထင်၏။ မိုးရိပ် ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲသွား၏။

မိုးသဲက မြတ်သောတို့နှစ်ယောက်ကို မိုးရိပ်ဆီကို ခေါ်သွားရင်း

“ကိုကို ဒီမှာ ကိုမြတ်သော လာတွေ့တယ်လေ”

ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ဖို့ မြတ်သော မျက်နှာပူပေမယ့် မလွှဲသာ မရောင်သာ ရင်ဆိုင်တွေ့ရတော့သည်။

“ကိုမိုးရိပ် နေကောင်းရဲ့လား၊ နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ တော့ ကျွန်တော် မမေးတော့ဘူး”

မြတ်သော စကားကို မိုးရိပ် ပင့်သက်ရှိက် နားထောင်နေရင်း

“ဒီလို နေရာမျိုးကို ဘာလို့ လာရတာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် တော့ ဒီလို မင်္ဂလာမရှိတဲ့ နေရာကို ဘယ်သူမှ မလာကြပါနဲ့ဗျာ”

မိုးရိပ်အသံတွေက နောင်တတွေ ပြည့်နှက်နေသလို တုန်ယင် လှိုက်ခါနေတာမို့ သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ၏။

“ရပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော်က မိုးသဲရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲလေ၊ ကိုမိုးရိပ်ကို လာတွေ့ရမှာပေါ့၊ အားနာစရာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ”

မိုးရိပ်ကို ပြောရင်း ဂျွန်ဘက်ကို သူ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဂျွန် ကားထဲမှာ ကိုမိုးရိပ်အတွက် စားစရာတွေ သွားဖူးပေး

လိုက်ပါကွာ”

“ဟာ အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ ယူလာဖို့ မေ့သွားတယ်၊ အစ်ကို မိုးရိပ် ခဏလေးစောင့်ဗျာ”

ဂျွန် ပြောရင်း ကားရပ်ထားခဲ့သည့်နေရာကို အပြေးလေး ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားခဲ့သည်။

“ခါတော်မှီ နေကောင်းရဲ့လား ကိုမြတ်သော”

“အင်း ကောင်းပါတယ် ကိုမိုးရိပ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က ခါတော် သားလေးကို အောင်အောင်မြင်မြင် မွေးဖွားသွားခဲ့တယ်”

မိုးရိပ် မျက်ဝန်းတွေ ချက်ချင်း လင်းလက်တောက်ပသွားခဲ့ သည်။ ဒါပေမဲ့ တခဏပဲဖြစ်ကာ မှိန်ဖျော့ အားလျော့သွားခဲ့သည်။

“ခါတော်ကတော့ လောကရဲ့ ကောင်းကျိုးကို သယ်ပိုးတဲ့အနေ နဲ့ သားလေးကို မွေးဖွားပေးလိုက်ပြီပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်မိတ်

ပြစ်တွေအတွက် ဥပဒေက ပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူရဦးမှာပေါ့ဗျာ”

မိုးရိပ်အသံတွေက တိမ်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“အချိန်ဆိုတာ ခဏလေးပါ ကိုမိုးရိပ်၊ ဒီအတောအတွင်းမှာ ကိုမိုးရိပ်ရဲ့ ပြုလဲယိုင်ကျနေတဲ့ စိတ်တွေကို ပြန်ပြီး အားသစ်မွေးဖော် လွတ်လာတဲ့အချိန်ကျတော့ လူသစ်စိတ်သစ်နဲ့ ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် မွေးဖွားလိုက်ပေါ့ ကိုမိုးရိပ်ရယ်”

“အခုလို အားပေးတာ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ် ကိုမြတ်သော

နောက်ပြီး ကျွန်တော် တစ်ခု တောင်းဆိုပါရစေ”

“ပြောပါ ကိုမိုးရိပ်၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျော့ပါ မယ်”

အခုချိန်မှာ မိုးရိပ်ရဲ့ဆန္ဒတွေကို သူ အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျော့ ကြည်ဖြူပေးဖို့အတွက် စဉ်းစားထားပါသည်။

“ကျွန်တော်ရင်သွေးလေးနဲ့ ခါတော်ကို ကိုမြတ်သော လက်ထဲ အပ်ခဲ့ပါရစေ၊ အခုလို ခါတော်နဲ့ အချိန်စောပြီး ကွာရှင်းပေးခဲ့ရတာကို လည်း ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်၊ နို့မို့ဆို ဒီနေ့လို အနိဋ္ဌာရုံတွေကို ခါတော် မြင်တွေ့ပြီး အပူသောကမီးတွေ လောင်မြိုက်နေဦးမှာ”

မိုးရိပ်စိတ်တွေ ဆင်ခြင်တုံနှင့် အသိတရားတွေ ရရှိနေပြီဆိုတာ တော့ နားလည်သိလိုက်ပါသည်။

“စိတ်ချပါ ကိုမိုးရိပ်၊ ကျွန်တော် ခါတော်ကို သားအမိကို စောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်တယ် ကိုမြတ်သော၊ ကျွန်တော် သိပ်ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ဗျာ”

မိုးရိပ် ဝမ်းသာကြည်နှူးစိတ်နှင့် မျက်ရည်စတွေ ရစ်ပိုင်းလာ၏။ မျက်ရည်တွေကို သူတို့ မြင်တွေ့သွားမှာစိုးသည့်အလား ချာခနဲ လှည့် ထွက်သွားခဲ့သည်။

မိုးရိပ် မျက်ရည်တွေကို လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် သုတ်ဆိုက်တာ

ကို သူ မြင်လိုက်သေးသည်။

မိုးသဲ မိခင် ဒေါ်ခင်မြတ်မေက အင်အားစွမ်းအားနှင့် မြတ်သော ကို ကြည့်ရင်း

“သိပ်မိုက်တဲ့ သား၊ မိဘတွေနဲ့ အားလုံးကို လိမ်ညာပြီး ထင်ရာခိုင်းနေခဲ့တာ အခုတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီပေါ့ကွယ်”

“အန်တီရယ် ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“အင်း သမီးလေး ခါတော်အတွက် အန်တီ စိတ်မကောင်းဖြစ် ရပါတယ်ကွယ်၊ တောင်းပန်ဖို့တောင် မဝံ့မရဲလောက်အောင်ပါပဲ”

မိုးသဲတို့ မိခင်က သားဖြစ်သူရဲ့ အမှားတွေအတွက် စိတ် မကောင်း ဝမ်းနည်းစကားဆိုနေသည်။ သားသမီး မကောင်းတော့ မိဘ ခေါင်းဆိုသလို ဒေါ်ခင်မြတ်မေအတွက်တော့ မျက်ရည်နှင့်သောကတွေ သာ။

“ခါတော်က နားလည်ပါတယ် အန်တီ၊ အခုချိန်မှာ ဘဝသစ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ခါတော်ဘက်က အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

“အင်း အင်းပါကွယ် သမီးလေး ခါတော်အတွက် အေးချမ်း သွားပေမယ့် သားရဲ့ဇနီး မသန္တာနဲ့ ကလေးအတွက်တော့ အန်တီတို့ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့ကွယ်”

မိုးရိပ်ရဲ့ပြဿနာအရှုပ်တွေက အခုတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိဘ တွေရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ဝန်ပိုးကြီးလို ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

“မိုးသဲ ငါတို့ ပြန်မယ်ဟာ၊ နင်လည်း ခါတော်ဆီ လာလည် လိုက်ပါဦး”

“အင်း လာလည်ပါ့မယ် ကိုမြတ်သော၊ ဒီဘက်က ကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်တော့ မိုးသဲ လာခဲ့မယ်နော်”

“အေး ငါတို့ ပြန်မယ်၊ အန်တီ ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

မိုးသဲတို့ သားအမိကို နှုတ်ဆက်ကာ မြန်ခဲ့ကြသည်။ တရားရုံး ထဲမှာတော့ မိုးရိပ် ကျန်ခဲ့သည်။ နောင်တတရားတွေနှင့်အတူ မိုးရိပ် အတွက်ကတော့ ရှည်လျားလှသော နေ့ရက်များစွာကို မဖြစ်မနေ ရင်ဆိုင် ရဦးမှာ သေချာသည်။

အခန်း (၃၈)

“ငါ အားလုံးကို ခံနိုင်နေပြီ မြတ်သော၊ ငါ့အတွက် မပူပါနဲ့”
 မိုးရိပ်အကြောင်းကို ခါတော် သီအောင်တော့ သူ့အသိပေးရ
 ၏။ သွေးနုသားနုနှင့်မို့ ခါတော်အတွက် သူ စိုးရိမ်ပူပန်မိလေးသည်။
 ဒါပေမဲ့ ခါတော်ကတော့ တည်ငြိမ်လွန်းနေသည်။ နုဖတ်သော
 မျက်နှာလေးက ဘာခံစားချက်မှ ရှိမနေပါ။
 “သူ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေအတွက် သူ ဒီလိုပဲ တစ်နေ့မှာ
 ရင်ဆိုင်ရမှာပဲလေ၊ ဒါ ဖြစ်သင့်တဲ့အကြောင်းတရားပဲဟာ”
 “ခါတော် နှင် နည်းနည်းလေးတောင် မခံစားရဘူးလားဟင်”
 ခါတော် ဟန်ဆောင်နေတာလားဟု သိချင်စိတ်နှင့် သူ မေး
 တော့ ခါတော် ပြုံးပြုံးလေး သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။

“ငါ အမှန်အတိုင်း ပြောမယ် မြတ်သော၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ တကယ်
 ကို ဘယ်လိုမှ မခံစားရတာ သေချာတယ်၊ တစ်ခုပဲ သူ့အတွက် ဘာမှ
 မခံစားရဘူးဆိုတာ သူပြုတဲ့အပြုအမူတွေကို သူ ခံစားရတာလေ၊ အဲ
 တကယ်ပူရမယ်ဆိုရင် ငါ့ ရင်သွေး သားသားအတွက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီ
 အတွက်လည်း စိုးရိမ်သောက မဖြစ်တော့ဘူး၊ အဲဒါ ဘာလို့လဲ သိလား”

“ဘာကြောင့်လဲ ပြောပါဦး ခါတော်”

“သားသားအတွက် တကယ် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေး
 မယ့် နှင်ရိုနေလို့ပေါ့”

ခါတော်စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးခြင်းတွေနှင့် နွေး
 ထွေးရှိန်းမြဲသွားခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ် သားသားအတွက် မြတ်သောဆိုတဲ့နှင်က ဖခင်
 ကောင်းတစ်ယောက်လို့ ငါ ယုံတယ် မြတ်သော၊ ဒါပေမဲ့ ငါလေ စိတ်
 မကောင်းဖြစ်နေတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

“နှင် ဘာလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာလဲဟာ”

“ငါ့အပေါ် အရမ်းဖြူစင်ပြီး သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ နှင်အတွက်
 ငါ့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ တုံ့ပြန်မပေးနိုင်ခဲ့တာကိုပါ”

ခါတော်ဆိုတော့ သူ ခေါင်းကို ခါရင်း ပြုံးမိသည်။ ခါတော်
 လက်ဖဝါးလေးကို သူ ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း

“ဟင့်အင်း ဘာဆိုဘာမှကို မလိုအပ်ဘူး ခါတော်၊ ဘာလို့လဲ

ဆိုတော့ နင် စိတ်ချမ်းသာရင် ငါ အလိုလို စိတ်ချမ်းသာတယ်။ နင် ပျော်နေရင် ငါ အလိုလို ပျော်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့အတွက် ဘာမှကို မလိုတာ၊ အဓိက က နင်ပါ ခါတော်ရယ်”

“မြတ်သောရယ်”

ခါတော် တိုးတိုးလေး ရေရွတ်ရင်း သူ့ကိုမော့ကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် တောက်ပလျက်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ ပုခက်ခြင်းလေးထဲက သားသား၏ စူးခနဲ အော်သံကြောင့် နှစ်ဦးသား ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ သားသား အနားကို အရင်ဆုံးရောက်သွားသူက မြတ်သော။

“ဟာ သားသား ရှူးရှူးတွေပေါက်လိုက်တာကိုးကွ လာ လာ သား”

မြတ်သော ကလေးကို ပွေ့ချီရင်း ချော့မြှူနေတုန်းမှာပဲ အခန်း ထဲ ဝင်လာတာ ခါတော် မိခင်။

ကလေးကို ညင်သာစွာ ထွေးပွေ့ပိုက်ထားသော မြတ်သောကို ကြည့်ကာ ဒေါ်ပန်းမြတ်မို့ တအံ့တဩ ဖြစ်နေ၏။

“ကြည့်စမ်း မောင်မြတ်သော ကလေးတောင် ချီတက် မြှူတတ် နေပြီပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“ဪ အန်တီပန်း အဟဲ သားသား ရှူးတွေပေါက်ပြီး နီးလို့ လေ”

“ပေး ပေး မြတ်သော ငါ့ကိုပေး အနီးလဲပေးလိုက်မယ်”

ခါတော်က သူ့လက်ထဲမှ သားသားကို လက်သွဲပြောင်းယူတော့ သူ ကမ်းပေးရင်း

“ခါတော် အသေအချာ ချီနေနီ၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ် ကလေးက အရိုးအဆစ်နုနုလေးဟ”

“အမလေးတော် အဖထက် သားတစ်လကြီးဆိုတာ ဒါမျိုး ထင်ပါရဲ့ သားရယ်၊ ခါတော်လေးက ကလေးအမေပါဟဲ့”

အသံနှင့်အတူ အခန်းထဲ ဝင်လာသော မေမေစကားကြောင့် မြတ်သော မျက်နှာကြီး နီကာ ရှက်သွားရသည်။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ပါ ပဲ။ ကလေးကို စိုးရိမ်ပိုလွန်းနေတာက ခါတော်ထက်တောင် အကဲပိုနေ သည့်အဖြစ်။

“မေမေကလည်း သားက စိုးရိမ်လို့ပါ အဟဲ”

“မမလင်း ချက်ပြုတ်ပြီးပြီပေါ့”

“အင်း ပြီးပြီ ပန်းရေ အစောကြီး ထချက်တာလေး သမီးလေး ပန်းအတွက် ငါးခုကြောင့် ဒန့်သလွန်ရွက်ဟင်းချိုလေး လာပို့တာ၊ ညနေ ကျရင် ငါးရုံခြောက်ဖုတ်လေး အန်တီလင်း စီစဉ်ပေးမယ် သမီး”

မေမေက ခါတော်အတွက် နေ့စဉ် ချက်ပြုတ်စီစဉ်ပြီး လာပို့ ပေးနေတာမို့ အန်တီပန်းတောင် ဘာမှမစီစဉ်ရပါ။

“အားနာစရာတော့ ကောင်းနေပြီ မမလင်းရယ်”

“အို ဘာ အားနာစရာရှိလဲကွယ်၊ သမီးလေးအတွက် ပန်း
ဘာမှ မစီစဉ်ခဲ့လို့ မမလင်း ပြောထားသားပဲ၊ နေ့တိုင်း စီစဉ်ပို့ပေးမယ်
ပန်းက ကလေးဝေယျာဝစ္စတွေနဲ့ ရှုပ်နေတာကို”

“မဟုတ်ဘူး မမလင်း၊ ကလေးကိစ္စလည်း ပန်း ဘာမှမလုပ်ရ
သလောက် ဖြစ်နေတယ်၊ ဟိုမှာလေ သားက မိုးလင်းတာနဲ့ လာကူညီ
ပေးနေတာ အဟင်း”

“ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်ပါ ဒီနေ့လည်း မိုးတောင် မလင်းသေးဘူး ဒီ
ဘက်ခြံကူးမယ် တက်ကဲလုပ်နေလို့ မနည်းတားထားရတယ်”

မေမေ ပြောတော့ ခါတော်တို့ သားအမိ သဘောကျစွာ
ရယ်မောနေကြသည်။ သူ ရုက်ချက်နာ ထူပူစွာနှင့် ခါတော်ကို လှမ်းကြည့်
မိသည်။

ခါတော် ပြုံးပြုံးလေး သူ့ကိုကြည့်နေသည်။
အားလုံးက ပြောရလောက်အောင် ခါတော်တို့ သားအမိအပေါ်
မှာ သူ့မေတ္တာတွေက ကြီးမားနေခဲ့သည်။

တကာယ်ဆို ထိုမေတ္တာတွေက သူ့ရင်ထဲနှလုံးသားထဲက အလို
လို ဖြစ်တည်လာသော ခံစားမှုတွေပဲ ဖြစ်၏။

ခါတော်ကို သူ အသက်မက မြတ်နိုးသည်။ ခါတော် သွေးသား
နှင့် ဖြစ်တည်သော သားသားကိုလည်း သူ့ဘဝပုံကာ ချစ်ပါသည်။

ဒါကို ခါတော် နားလည်နိုင်မည်ဆိုလျှင်...။

အခန်း (၃၉)

“ဟယ် ကလေးလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာဟယ်”
မိုးသဲ သူမ၏ တူလေးကို ကြည့်ကာ ဝမ်းသာလိုက်လှဲသော
အသံနှင့်ပြောကာ တစ်စုံစီစုံကြည့်မဝ ဖြစ်နေသည်။

“ချစ်ဖို့ကောင်းမှာပေါ့ဟဲ့ အဖေရောချော အမေကောချောမှ
တော့ ဒီကလေးက မချောပဲနေမလား”

ပိုးအိ အပြောကြောင့် မိုးသဲ ကလေးကို ချောဖြူနေရင်း တံ
တောင်လေးနှင့်တွတ်ကာ ပိုးအိကို သတိပေးသည်။

ပိုးအိ သဘောပေါက်စွာ ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးလေးနှင့် ဖိပိတ်
ကာပြီး ဇက်ကလေးပုငြိမ်သွားရှာသည်။

ခါတော် ကြားပေမယ့် တမင် မကြားဟန်ဆောင်ကာ ငြိမ်သက်
နေလိုက်ပါသည်။ ဒီအချိန်မှာ မိုးရိပ်အကြောင်းကို ခါတော် ဘာမှမကြား

မသိချင်တော့ပါ။ ဘဝဆက်တိုင်းလည်း မိုးရိပ်နှင့် မဆုံချင် မပတ်သက်ချင်ပါ။

နာကျည်းချက်တွေက ရင်မှာ ထိုအထိ ပြင်းပြင်းပြပြ ဖြစ်နေ၏။

မိုးသဲက ခါတော့်ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ မိုးရိပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သံယောဇဉ်လက်ကျန်တွေများ ခါတော် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာမြင်ရမည့် ထင်နေသလား မသိပါ။

“ကလေးက နင့်မျက်နှာနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းနော် ခါတော်”

“အေး ဟုတ်တယ် ခြေတံလက်တံရှည်တာက နင်နဲ့တူတာဟဲ့ မိုးသဲရဲ့”

မိုးအိက ကလေး၏လက်ချောင်း နုထွေးထွေးလေးတွေကို ယုယုယယလေးကိုင်ကြည့်ရင်း ခါတော်တို့ပြောနေတာတွေကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်နေသည်။

အမှန်ဆို ကလေးက ဖခင် မိုးရိပ်နှင့်လည်း တူပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ခါတော်က မိုးရိပ် နာမည်ကို ထည့်မပြောပါ။ မိုးရိပ်ရဲ့ညီမ မိုးသဲနှင့်တူသည်ဟုပဲ တမင် ပြောတာ ဖြစ်၏။

“ခါတော် နေကောင်းလား၊ ဟော မိုးသဲတို့လည်း ရောက်နေကြတာကိုး”

အခန်းဝမှာ ဂျွန်ဇဲငယ်နှင့်ပီတာတို့ မြတ်သောနှင့်အတူ ဝင်

လာကြသည်။ လက်ထဲမှာလည်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ တပွေ့တပိုက် နှင့် ဖြစ်၏။

“ကျောင်းပါတယ် ဂျွန်ရဲ့၊ ထိုင်ကြလေ”

“ရှေ့ ဒီမှာ ငါတို့ရဲ့ ဘော်ဒါလက်သစ်လေးကို ကြိုဆိုတဲ့အနေနဲ့ သူ့အတွက် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်လာတယ်”

ဂျွန်က လက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ်တွေကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်ရင်း ပြောသည်။ မိုးသဲနှင့်မိုးအိတို့ ဝယ်လာသော ပစ္စည်းတွေနှင့် စားပွဲလေးပေါ်မှာ ပြည့်နေ၏။

“ဟား နင့်ဘေဘီလေးက ရက်သားပဲ ရှိသေးတယ်၊ လက်ဆောင်တွေက တနင့်တပိုးကြီးပါလားဟ”

ပီတာက ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ကာ ဆိုနေတုန်း မေမေ ကော်ဖီဘမ်းလေးကိုင်ကာ ဝင်လာ၏။

“ဟော သားတို့ပါ ရောက်နေကြတာလား”

“ဟုတ်တယ် မေမေရေ ကော်ဖီတွေ ထပ်လုပ်ပါဦး၊ ဒီမှာ မေမေမြေးအတွက် လက်ဆောင်တွေ ပြည့်နေပြီ”

“အေး အေး မေမေသိမ်းလိုက်မယ် သမီးရေ၊ နေဦး မနန်းရေ၊ ကော်ဖီသုံးခွက် ထပ်ဖျော်ခဲ့ပါဟေ့”

မေမေက သားသားအတွက် ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းရင်း မနန်းကို လှမ်းအော်ပြောနေသည်။

ဝဲငယ်က မိုးသဲ လက်ထဲမှာ ချီထားသော အူဝဲလေးကို မချီ တတ် ချီတတ်နှင့် လှမ်းချီရင်း

“အဟဲ ဒါတောင် ဒီကောင် ပီတာက ဆိုလို့တို့ ငါးကင်တို့ ဝယ်လာပြီ၊ ဒီကလေးနဲ့ ဝမ်းတော့ဘယ်လုပ်မယ် တကဲကဲ လုပ်နေလို့ ငါ မနည်းထားထားရတယ်ဟ”

“ဟယ် မဦးမချွတ် သူများသားသမီးကို နင့်ကလေးကျမှ မိန်းမ ကိုယ်ဝန်ရှိပြီဆိုတာနဲ့ ဗိုက်ထဲကို ပိုက်နဲ့ထိုးထည့်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက် ရက်ဒီလေဘယ်လ်တွေ ဘာတွေ သောက်ကြ”

မိုးအိက ကြားထဲက ဝင်နိုင်ကွပ်လိုက်တော့ ပီတာ မျက်နှာကြီး မဲ့သွားခဲ့ရင်း

“အေး ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ၊ အပြင်က ဘီယာဆိုင်တွေ လိုက်ထိုင်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ဟ ဟား ဟား”

သူငယ်ချင်းတွေ စုံညီကာ ရယ်မောနေောက်ပြောင်နေတော့ ဒါတော်လည်း ကြည်နူးအပျော်တွေနှင့် ပြုံးလို့နေသည်။

“ဟာ ဟိုကောင် မြတ်သော ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

မေမေနှင့်အတူ မြတ်သော ကလေးလက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ လိုက်သယ်ပေးနေတာ မမြင်လိုက်သော ပီတာ မေးတော့ ဂျှန်ဝဲငယ်က

“ဒီကောင်လား ကလေးအနီးတွေ သွားလျှော်နေတာနေမှာပေါ့ ဒါတော် ကလေးတစ်ယောက် မွေးတာ သူ့မှာအလုပ်ကို ရှုပ်နေတာပဲ

တစ်ကမ္ဘာလုံး အလုပ်ကို သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်နေရသလို ချာလည် နေတဲ့ကောင်”

ဒါတော် မိုးသဲကို လှမ်းကြည့်တော့ မိုးသဲ မျက်နှာလေး မပျက် ဘဲ ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေရင်း

“ဒါတော် အရမ်းကံကောင်းပါတယ်ဟာ၊ မြတ်သောလို စေ တနာဖြူစင်ပြီး အခွံတာခံတဲ့ သူငယ်ချင်းရှိတာ သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ငါတို့တောင် အားကျမိသေးတယ်”

“ဟေ နင်တကယ် အားကျတာလား မိုးသဲ၊ ဒါဆို ငါကလည်း မြတ်သောလိုပဲ ကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသား ရှိပါတယ်ဟ”

“ဟယ် သေနာ ပီတာ”

“ဟုတ်တယ်လေဟာ မြတ်သောလောက် ရှုပါမလာပေမယ့် နှလုံးသားက အတူတူပါဟ အဟီး”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကန်တော့ဆွမ်းပဲ ပီတာ၊ မိုးသဲက အပျိုကြီး လုပ်မှာ စိတ်မကောင်းဘူး”

“ဟာ သေစမ်းကွာ၊ ဂိုးအိ နင်ကော”

“ငါလား ဆောရီးပဲ၊ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အိမ်ကပေးစားတဲ့သူကို လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်ပြီးပြီ”

“ဟာ ငါ့လောက်ကံဆိုးတာ မရှိပါလား၊ တကယ် ခံစားရတယ် ကာ”

ပီတာ မျက်နှာပြောင်ရင်း မုန့်ပန်းကန်ထဲက ဒိုးနပ်တွေကို ပလုပ်ပလောင်း ဝါးစားနေတော့ အားလုံး ရယ်မိကြသေးသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မြတ်သော အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာ၏။ ဂျွန်ဝဲ ငယ်လက်ထဲမှာ ချီထားသော သားသားကို မြင်တော့

“ဟာ ဂျွန် မင်းကွာ၊ သူများသားသမီးကို မချီတတ် ချီတတ်နဲ့ ချီနေပြန်ပါပြီ၊ ပြုတ်ကျပါဦးမယ်ကွ ပေး ပေး ငါ့ကို လာပါ သားသားရ၊ ဒီကောင်တွေနဲ့ မပေါင်းနဲ့ ကောင်းတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး”

“ခွေးကောင် အက်ပိုတာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ ရော့ကွာ ရော့”
ဂျွန်ဝဲငယ်က သူ့ဆီက ကလေးလှချီနေသော မြတ်သော လက်ထဲကို ကလေးကို ပေးလိုက်သည်။

“ငါ့ကျတော့ ပြုတ်ကျမှာစိုးလို့ဘဲ မင်းကျတော့ကော ဒီကလေးကို အဆင်ပြေပြေ ချီတတ်လို့လား”

ဂျွန် မကျေမနပ်နှင့် မေးတော့ မြတ်သော နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ခါတော်က ပြုံးပြုံးလေးနှင့်

“အမလေး ဒါတော့ မပူနဲ့ ဂျွန်ရေ၊ မြတ်သောကလေး ခါကလေးမမွေးခင် တစ်လလောက်ကတည်းက ကြုံပြီး အရပ်”

“ဟေ့ ခါတော် နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောမလို့လဲ၊ ငါ့ကို ဒေါက်မဖြုတ်နဲ့နော်”

မြတ်သော ကသောကပျောလေး တားလိုက်တာမို့ ခါတော်

စကားက မဆုံးနိုင်ဘဲ ပြုံးပြုံးလေး ရပ်တန့်သွားခဲ့၏။

“ဘာမှရှက်မနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်းက ကလေးကိစ္စ ကျွမ်းကျင်ပြီး သားဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်တည်း အခန်းပိတ်ပြီး နာနီသင်တန်း တက်ထားပုံပဲ”

ပီတာ စကားကြောင့် မြတ်သော မျက်နှာကြီး ရဲရဲနီထူပူနေခဲ့သည်။ အားလုံးက မြတ်သောကို ကြည့်ရင်း သဘောကျစွာ ရယ်မောနေကြ၏။

“ဟာ ဟာ မြတ်သော ကလေး မင်းပေါ်မှာ သေးတွေပါကုန်ပြီဟာ”

“ဟာ ဟေ့ကောင် တိုးတိုးလုပ်ပါကွ ကလေး ဆီးလန့်သွားပါဦးမယ်ကွ သားသား ပေါက် ရှူး ရှူး ရှူး”

မြတ်သော ကလေးကို ထွေးပွေ့ထားရင်း သေးတောင်တည် နေလိုက်သေးသည်။

“တကယ်ကွာ မင်းကိုတော့ ငါတို့ အရှုံးပေးပြီး ကလေးအီးအီး ပါရင်တောင် မာသလား၊ ပျော့သလား၊ မွှေးသလား၊ နံ့သလားလို့တောင် စမ်းသပ်ဦးမယ့်ကောင် ဟား ဟား”

သူငယ်ချင်းတွေ စိုင်းပြောနေကြပေမယ့် မြတ်သော ခွန်းတဲ့ မပြန်ဘဲ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးနေသည်။

မြတ်သော အဝတ်အစားတွေမှာ သားသားရဲ့ သေးတွေနှင့် ရွဲ့ရွဲ့စိုလို့နေသည်။ ခါတော် မြတ်သောကို အားနာစွာကြည့်ရင်း

“မြတ်သော နင် အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်လေ”

“ရပါတယ်ဟ ကလေးသေးပဲ မနံ့ပါဘူး၊ ပြီးမှ လဲတော့မယ်”

မြတ်သောကို ငေးငေးလေး ကြည့်နေသော မိုးသဲကို ခါတော် သတိထားမိပါသည်။ မိုးသဲ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကျေနပ်ဝမ်းသာရိပ်တွေ လား အစ်ကိုဖြစ်သူအတွက် ဝမ်းနည်းရိပ်တွေလားတော့ မသိ။ လက်ဖြာနေခဲ့တာတော့ အသေအချာ။

အခန်း (၄၀)

“သား ဒီကို ခဏလာဦးကွာ”

ဖေဖေ ခေါ်တာမို့ သူ ခါတော်တို့အိမ်ဘက်ကို လှမ်းမည့် ခြေ လှမ်းတွေ ဘရိတ်အုပ်ကာ ဧည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရ၏။

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ သား”

“ဟို ခါတော်တို့အိမ် သွားမလို့ပါ ဖေဖေ”

ဖေဖေအကြည့်တွေက သူ့မျက်နှာမှာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ သည်။ မေမေက ရှိုးကျော်ပေါ်က အလှပန်းအိုးလေးကို ပြင်ဆင်နေရာချ နေရာက လှမ်းကြည့်သည်။

ဘာတစ်ခွန်းမှတော့ ဝင်မပြောပါ။

“သား မင်းကို ဖေဖေ သတိပေးချင်တယ်၊ ခါတော်မှီလေးက ကလေးတစ်ယောက် အမေနော်”

“ဟင် ဖေဖေ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အမှန်ကို မင်းမြင်သိ ဆင်ခြင်နိုင်အောင် ပြောနေတာ၊ မင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် အခြေအနေက ကွာခြားသွားပြီ၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေတစ်ခုလပ် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ”

ဖေဖေစကားက သူ့ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ခံစားရပါသည်။ ခါတော့ကို ဖေဖေ ပြောတာ မမှားပေမယ့် သူ ခံစားလို့မနိုင်ပါ။

“ဖေဖေရယ် ခါတော့ကို ဒီလို မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ခါတော်ခမြောက်ကောင်းအကြောင်းမလှစွာနဲ့ ဒီအခြေအနေကို ရောက်ခဲ့ရတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ခဲ့တာတော့ ဖြစ်ခဲ့ပြီလေကွာ၊ ငါ့သားက လူပျိုလေး ဟိုက ကလေးအမေ တစ်ခုလပ်၊ ဖေဖေကတော့ ငါ့သားအတွက် နှမြောခံစားရတယ်”

“ဖေဖေ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

“ပြောရရင် သားအနေအထိုင် ဆင်ခြင်စေချင်လို့ လိုတာထက် ပိုပြီး စေတနာတွေ ပိုသွားရင် သား ငြိတွယ်သွားမှာစိုးလို့”

“သား ခါတော်ကို စေတနာဆိုတာထက် သံယောဇဉ်ခိုင်မြဲစွာနဲ့ ကြင်နာသနားတာပါ ဖေဖေ၊ ခါတော်တင်မကဘူး၊ သားသားကိုလည်း သား ချစ်တယ်”

“ဟေ မင်းက ခါတော်ကို ဘယ်အထိ ရည်ရွယ်ထားတာလဲ”

“ခါတော် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်တာနဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်

ချင်တယ် ဖေဖေ”

“ဟာ မင်း ဒီလောက်အထိ ညံ့ရသလားကွ၊ ခါတော်မှီထက် သာတဲ့ မိန်းကလေးတွေ တစ်ပုံကြီးပါ”

“ဟင့်အင်း သား စိတ်မဝင်စားဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေလည်း သားကို အရင်က မငြင်းခဲ့ဘဲ ဘာလို့ အခုမှ ဒီစကားတွေ ပြောနေတာလဲဟင်”

မြတ်သော စိတ်ညစ်ညူးစွာ မေးခွန်းထုတ်မိသည်။ ဖေဖေကို လည်း တကယ် နားမလည်နိုင်ပါ။ ခါတော်အပေါ် သမီးလေးလို ချစ်ခဲ့သည်ဆိုရက်နှင့် အခုမှ ဘာကြောင့် ဖေဖေ ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။

“ရှင်းပါတယ် သားရ၊ ဖေဖေက မိဘလေ ကိုယ့်သားသမီးကို ကလေးအမေ တစ်ခုလပ်နဲ့ ဘယ်လို သဘောတူနိုင်မှာလဲကွ”

“သား နှလုံးသားက ခါတော့ကိုပဲ ချစ်တာပါ ဖေဖေ၊ ဟိုး အရင်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တယ်၊ သူ ဒီအခြေအနေရောက်တော့လည်း အချစ်မလျော့တဲ့အပြင် ပိုပြီးအချစ်တွေ ပိုရတယ် ဖေဖေ၊ သား ခါတော်ကို ဒုတိယအကြိမ် မဆုံးရှုံးပါရစေနဲ့၊ ဖေဖေ သား စိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် ခွင့်ပြုပေးပါ”

သူ ဖေဖေကို တောင်းဆိုမိသည်။ ဖေဖေ သူ့ကိုကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတွေက စူးစူးနစ်နစ် ရှိနေ၏။

“သား မင်း အသေအချာစဉ်းစားနော်၊ မင်းချစ်တာ ချစ်တာပဲ”

တော်ကြာမှ ခါတော်မှိုကို ကလေးအမေဆိုပြီး မြင်လာရင်”

“ဟာ ဖေဖေရယ် အဲဒါတွေ သားစိတ်ထဲမှာ မရှိပါဘူး။ သား သားကိုလည်း သား ချစ်တာ ဘာနဲ့သက်သေပြရမလဲဗျာ”

“သား ဘယ်လိုသက်သေပြမလဲ”

“သား ခါတော်နှင့် သားအတွက်ဆို ဘဝကိုပုံရဲတယ်။ အိုဗျာ လိုအပ်ရင် အသက်တောင် ပေးရဲတယ်”

“ဟ သတ္တိတွေက ပြင်းလှချည်လား။ ဇီဝထက်တောင် သားက ခါတော်လေးအပေါ် ပိုနေတာလား”

“ဟာ ဟို မဆိုင်ဘူးလေ ဖေဖေရဲ့ အဲ ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်”

ဖေဖေစကားကြောင့် သူ ဘာပြောရမှန်းမသိ အူတူ အတတ် ဖြစ်နေတော့။

“ကဲပါ ဖေကြီးရယ်။ သား စိတ်ညစ်အောင် စမနေပါနဲ့”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နားထောင်နေသော မေမေ့ စကားပိုင်းထဲ ဝင်လာတော့ ဖေဖေ သူ့ပုံစံကိုကြည့်ကာ အားပါးတရ ရယ်နေသည်။

“ဟား ဟား ငိုသားကတော့ တကယ် ရယ်ရတယ်ဟေ့ ဟား ဟား”

သူ နားမလည်နိုင်စွာ ဖေဖေကို မော့ကြည့်မိသည်။ မေမေက သူ့နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပခုံးကို ဖက်ထား၏။

“သား စိတ်ညစ်မနေနဲ့။ မေမေတို့က သားဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးမှာ

ဒါ သား ခါတော်လေးကို တကယ် ချစ်သလား သိချင်လို့”

“ဟာ မေမေရယ်။ သားလေ ခါတော်ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ သား။ သားရင်ထဲက ဆန္ဒကိုသိချင်လို့ ဖေဖေ သား ကို စမ်းသပ်နေတာပါ။ သား ခါတော်လေးကို တကယ်ချစ်ရင် တရား ဝင်လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ပေးရမှာ ဖေဖေတို့ တာဝန်ပဲ”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေရယ်”

“ဟုတ်တယ် သား။ နောင်တစ်ချိန်ကျရင်လည်း သားနဲ့ခါတော် လေး လက်ထပ်ကြမယ့်အတူတူ အခု ခါတော်ရဲ့သားလေး အမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ်ပွဲမတိုင်မီ သားနဲ့ခါတော်တို့ကို လက်ထပ်ပေးချင်တယ်။ ဒါမှ သားသားလေး ဖခင်နေရာမှာ သားအမည်ကို တရားဝင်ကြေညာလို့ ရမှာလေ”

မြတ်သော ဝမ်းသာကြည်နူးမှုတွေက သွေးသားထဲအထိ စိမ့် ဝင်စီးမော့လို့နေသည်။

ခါတော်နဲ့သားသားဘဝကို သူ ထာဝရ စောင့်ရှောက်ခွင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ပါသည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ကြည်ဖြူ လက်ခံသည်ဆိုတော့ အတိုင်း မသိ ပီတိတွေ ရင်မှာ လှုပ်ခတ်နေခဲ့သည်။

ခါတော်ရယ် ငိုရင်ထဲကို ဝင်ကြည့်စမ်းပါ။ ငိုရင်တွေ ခုန်နေ တာ နင် သိစေချင်လိုက်တာ။

အခန်း (၄၁)

“မိုးသဲ နင် ငါ့ကို ကျေနပ်ရဲ့လား ဟင်၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက် အတွက် နင် ဘာပြောချင်လဲဟင်”

ခါတော် မိုးသဲကို စိုက်ကြည့်ရင်း မေးနေသည်။ မိုးသဲ ခေါင်းလေးခါကာ ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဟင့်အင်း ငါ ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး ခါတော်၊ ငါ သိပ်ကျေနပ်လက်ခံပါတယ်”

ခါတော် မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ကြည့်လင်သွားခဲ့ကာ မိုးသဲကို ဝမ်းသာအားရ ဖက်သည်။

“မိုးသဲ သူငယ်ချင်းရယ် ငါလေ နင့်ကို အရမ်းခင်မင်ပါတယ်၊ နင့်အစ်ကိုက ငါ့အပေါ် မကောင်းခဲ့ပေမယ့် နင်က ငါ့အတွက် အကောင်းဆုံး ယောင်းမလေး ဖြစ်သလို အကောင်းဆုံး သူငယ်ချင်းပါဟယ်”

မိုးသဲ ခါတော်ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပြန်တင်းတင်းပွေ့ဖက်ထားရင်း “ခါတော်ရယ် နင့်ဘဝမှာ ကိုကိုကြောင့် ပူလောင်ခဲ့တာတွေ ငါ စာနာမိပါတယ်၊ တကယ်ဆို ကိုကို့မှာ ဇနီးမယားနဲ့ သမီးတစ်ယောက် ရှိတာ ငါ လုံးဝ မသိခဲ့ဘူး။ သိရင် နင်နဲ့ကိုကိုကို ငါ ဘယ်လိုမှလက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါတွေ မပြောနဲ့တော့ဟာ ပြီးဆုံးသွားပါပြီ”
ခါတော် မိုးသဲ ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်ကာ ဆို၏။ မိုးသဲ ပင့်သက်လေးရှိက် ခေါင်းညှိတ်မိ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ခါတော် နင့်ဘဝအေးချမ်းတော့မှာပါ။ မြတ်သောဟာ နင့်ရဲ့ဖြူစင်တဲ့နှလုံးသားအတွက် အဖော်ဖြစ်သင့်သူပါ။ နင်တို့ သံယောဇဉ်နဲ့နှလုံးသားတွေက ဖြူစင်တယ်၊ နင့်ရဲ့သားသားအတွက်လည်း မြတ်သောက ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်လို့ ငါ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်တယ်”

မိုးသဲ ရင်ထဲက ခံစားချက်အတိုင်း ပြောမိသည်။ တကယ်ဆို ကိုကိုကပဲ မိုက်မဲလွန်းတာပါ။

ဒီအမှားတွေကို ကိုကိုလည်း နောင်တတွေနှင့် မိုးသဲကို ဝန်ခံရင်ဖွင့်ခဲ့ပါသည်။

“ခါတော်မို့ ကိုကိုကို စိတ်နာကျည်းနေသင့်ပါတယ် မိုးသဲရယ်၊ ကိုကို သိပ်မှားခဲ့တာပါ ခါတော် နှလုံးသားကို ကိုကို စော်ကားခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ အခု ခါတော် သားသားနဲ့ နေကောင်းတယ် မဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပါတယ် ကိုကို၊ သားသားကို သူ့ဘိုးဘွားတွေတင် မကဘူး မြတ်သောတို့ တစ်မိသားစုလုံးက ချစ်ကြတယ်၊ ခါတော်ကို လည်း ဂရုစိုက်ကြတယ်”

“အင်း ကိုမြတ်သောနဲ့ ခါတော် သံယောဇဉ်ကို ကိုကို သိပါ တယ်၊ ခါတော်နဲ့ မြတ်သောကို ကိုကို ကြည့်ဖြူတယ်၊ ကိုကို ရင်သွေးလေး အတွက် မြတ်သောက ဖခင်ကောင်းလို့ ယုံတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် နီးစပ်အောင် ညီမလေး ကူညီပေးပါကွာ”

အခုတော့ ကိုကို တောင်းဆိုသည့်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ခဲ့သည်။ မိုးသဲ ဘာမှ ဖန်တီးစရာ မလိုအောင် ခါတော်တို့ နှလုံးသားတွေက ရင်းနှီး ခိုင်မာခဲ့ကြသည်လေ။

“ဟယ် သားနိုးပြီ ခဏလေးနော်”

ခါတော် သား အဲ့ခနဲ ငိုသံကြောင့် မိုးသဲအနားက ထသွားခဲ့ ကာ ပွေ့ချီသည်။ ပြီးတော့ မိုးသဲအနားကို ပြန်ရောက်လာကာ ထိုင်သည်။

“ခါတော် ဒီနေ့ မြတ်သော မလာဘူးလားဟ”

“မနက်အစောကြီးကပဲ လာသွားပြီဟ၊ ဒီနေ့ သူ သားသား အတွက်တဲ့ လိုတာလေးတွေ သွားဝယ်မလို့တဲ့”

ခါတော် စကားကြောင့် မိုးသဲ ခေါင်းညိတ်ပြုံးမိပါသည်။ မြတ် သောသည် သားသားရဲ့ တကယ့် ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ။

ခါတော် ရင်ခွင်ထဲမှာ နို့စို့နေသော သားသားကို မိုးသဲ ငေးစိုက်

ကြည့်မိသည်။ ချစ်စရာကောင်းသော သားသား မျက်နှာလေးက အပြစ် ကင်းစင် ငြိမ်းချမ်းနေ၏။

ဖခင်ရင်း ကိုကိုလိုတော့ လူမိုက်ကြီး မလုပ်ပါနဲ့ သားသားရယ် ဟု မိုးသဲ ရင်ထဲက ကြိုက်ဆုတောင်းမိသည်။

ခါတော်ရဲ့ သားသားက မြတ်သောလို မြင့်မြတ်သည့် နှလုံးသား ရှိစေချင်၏။ ပြီးတော့ ဘုန်းတန်ခိုးရှိပြီး လိမ္မာသော ကလေးဖြစ်ရမည်။

“မြတ်သောဘုန်း ပေါ့”

“ဟင် ဘာရယ် မိုးသဲ”

“ဪ နှင့်သားသားကို မြတ်သောဘုန်းလို့ ငါ ခေါ်ကြည့်တာ ပါဟ၊ မြတ်သောလို မြင့်မြတ်ဖြူစင်ပြီး ဘိုးဘွားမိဘတွေနဲ့ မေတ္တာပြည့်ဝ စွာနဲ့ ဘုန်းရှိရှိ ရှင်သန်ခွင့်ရတော့မယ်လေ”

မိုးသဲ စကားကြောင့် ခါတော် မျက်နှာလေး ရွှင်ပြုံးကြည်စင် သွားခဲ့၏။

“ဟုတ်တယ် သားသား နာမည်က နင်ပေးသလို မြတ်သော ဘုန်းပဲ ဖြစ်ရမယ်ဟာ”

ခါတော် ပြောရင်း သားသားနာမည်လေးကို ရေရွတ်နေသည်။ မိုးသဲလည်း ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြုံးလို့

“မြတ်သောဘုန်း”

အခန်း (၄၂)

“ဘာ ဘာရယ် ခါတော်”

“မြတ်သောဘုန်းလေး သားသားနာမည် နှင့် သဘောကျရဲ့ လားဟင် မြတ်သော”

ခါတော် မေးတော့ မြတ်သော ခေါင်းလေးကို အခါခါညှိတံရင်း

“သိပ်ကောင်းတဲ့ နာမည်ပဲ ခါတော်ရယ်၊ ဟား ဘယ်လိုစိတ်ကူး တွေနဲ့ ခါတော် ပေးလိုက်တာလဲဟင်”

“မိုးသဲ ပေးခဲ့တာ၊ ခါတော်လည်း အရမ်းသဘောကျလို့ ပေး လိုက်တာ”

မြတ်သော နှုတ်က သားသားနာမည်ကို တိုးတိုးညှင်ညှင်သာ သာလေး ရေရွတ်နေခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ခါတော်ရင်ခွင်ထဲက သားသားကို ငုံ့ကာ ရွတ်ခနဲ နမ်းရှိုက်၏။

“အင့် အဲ အဲ”

“ဟာ အဖေ အနမ်းကြမ်းလို့ သားသား ငိုပြီ၊ ဆောရီး ဆော ရီး သားရယ်”

သားလေးက ခါတော် ရင်ခွင်ထဲက မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက် ကြည့်ကာ ချက်ချင်း တိတ်သွားခဲ့၏။

“ပေး ပေး ခါတော်၊ ကိုယ့်ကိုပေး”

မြတ်သော တောင်းနေတော့ ခါတော် သားကို ကမ်းပေးလိုက် ပါသည်။ မြတ်သောက သားကို ပွေ့ချီထားရင်း ချော့မြူနေ၏။

“ဖေဖေသား မြတ်သောဘုန်းလေးလား”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဘာရယ် နာမည်က ဘာရယ်”

အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာသော မေမေနှင့် မြတ်သော မိခင်က နားစွန့်နားဖျား ကြားလိုက်ကာ မေးလာသည်။

ခါတော် မေမေတို့ကို ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ရင်း ဂုဏ်ယူကျေနပ် သော အပြုံးတွေနှင့်

“သားသားနာမည်ကို မြတ်သောဘုန်းလို့ ပေးထားတာ မေမေ”

“ဟယ်”

“အမလေးတော် သိပ်လှပြီ၊ သိပ်ကျက်သရေရှိတဲ့ နာမည်

လေးပါလား”

မြေးတို့ရဲ့အတွေးနှစ်ယောက် သဘောကျ ကျေနပ်စွာ ဆိုနေရင်း သားသားကို မြတ်သော ရင်ခွင်ထဲက ဝိုင်းချီနေကြသည်။

“ဪ သားနဲ့သမီးကို မေမေတို့ စီစဉ်ထားတဲ့ အစီအစဉ် လေး တိုင်ပင်ချင်လို့”

ခါတော် ခေါင်းလေးညှိတ် နားထောင်နေတော့ မြတ်သောလည်း ခါတော် နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း နားထောင်သည်။

“မေမေတို့က သားတို့မင်္ဂလာပွဲကို ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ပေးချင် ပေမယ့် သမီးလေးကလည်း သွေးနုသားနုလေးပဲ ရှိသေးတော့ သားသား ကင်ပွန်းတပ်မတိုင်ခင် တစ်ပတ်အလိုမှာ ရှေ့နေကြီးတွေနဲ့ လူကြီးစုံရာ ရှေ့မှောက်မှာပဲ တရားဝင် လက်ထပ်ပေးမယ်၊ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကိုတော့ ခြံထဲမှာပဲ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေတွေနဲ့ အကျဉ်းကျင်းပမယ်၊ ပြီးရင် မင်္ဂလာပွဲကြီးအတွက် ရည်ရှူးထားတာကို မိဘမဲ့ကလေးတွေနဲ့ လူမှု ဝန်ထမ်းအဖွဲ့တွေကို ခွဲဝေပြီး လှူမလားလို့”

မေမေလင်း အစီအစဉ်ကို ခါတော် မေမေကလည်း ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညှိတ်ထောက်ခံသည်။ မြတ်သောက

“သိပ်ကောင်းပါတယ် မေမေ၊ သားနာမည်နဲ့လှူကြမယ်၊ ခါတော်ကော လက်ခံသလားဟင်”

“လက်ခံပါတယ် မြတ်သော”

“ကဲ သားနဲ့သမီး လက်ခံရင် ပြီးပြီပေါ့၊ ကဲ မြေးလေးကို မေမေတို့ ရေချိုးပေးလိုက်ဦးမယ်ကွယ်”

မြေးဖြစ်သူကို ဖွေချီကာ မေမေတို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြတော့ အခန်းထဲမှာ ခါတော်နှင့်မြတ်သောပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“ခါတော် ငါ အရမ်းဝမ်းသာနေတယ် သိလား၊ မကြာခင် သားသားရဲ့တရားဝင် ဖခင်နဲ့ နှင်ရဲ့ခင်ပွန်းတစ်ယောက် ငါ ဖြစ်တော့မှာ တွေးပြီး အရမ်းကျေနပ်နေတယ်”

“မြတ်သောရယ် နင့်ကိုငါ သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ဟာကွာ ဘာကြီးလဲ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကျေးဇူးတင်တယ် ဆိုတာကြီးက မဆိုက်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ နှင့်စေတနာ မေတ္တာတွေ ယုယကြင်နာမှုတွေ ကို ကျေးဇူးလည်း တင်တယ်၊ လေးစားလည်း လေးစားတယ်၊ ကြည့်ညှိ လည်း ကြည့်ညှိတယ်”

“အဲဒါတွေထက် အရေးကြီးတာပဲ ငါလိုချင်တာ”

“ငါ သိတယ်၊ နင့်ကိုငါ သိပ်မြတ်နိုးချစ်တယ်ဆိုတာ ပြောစရာ လိုသေးလား မြတ်သောရယ်”

“ဟား ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“အို”

ပြောရင်း မြတ်သော ခါတော်ကို သိုင်းဖက်သည်။ ပြီးတော့

နူးညံ့ညင်သာသော အနမ်းတစ်ပွင့် နဖူးပြင်လေးထက် ကြွေကျသည်။

ခါတော်ရင်ထဲမှာ ရင်ခုန်သံတွေက နပျိုလန်းဆန်းသွားသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ အချစ်ရဲ့ ယုယကြင်နာခြင်းတွေ၊ မြတ်နိုးခြင်းတွေနှင့်

ခါတော် နှလုံးသားလေး အေးချမ်းတော့မှာ ယုံပါသည်။

ခါတော်တဝမှာ မြတ်သောဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့

အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့သင့်တာ ကြာခဲ့ပြီ။

အခုတော့ မြတ်သော ရင်ခွင်ထဲမှာ ခါတော် နွေးထွေးလှံခြုံစွာ

ခိုဝင်နိုင်ခဲ့ပြီ။

ချစ်ခြင်းတို့ရနံ့တွေနှင့် သင်းထုံနေသောရင်ခွင်ထဲမှာ ခါတော်

နှလုံးသားက နွေးထွေးအေးချမ်းစွာ...။

ပရိသတ်အတွက်

အမြဲတမ်း

သျှိုး